FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

CENA 6. DINARA

BROJ 47

DOŠO JE TIHO
I UŠAO U LEGENDU

BROD ZA SENT LUIS

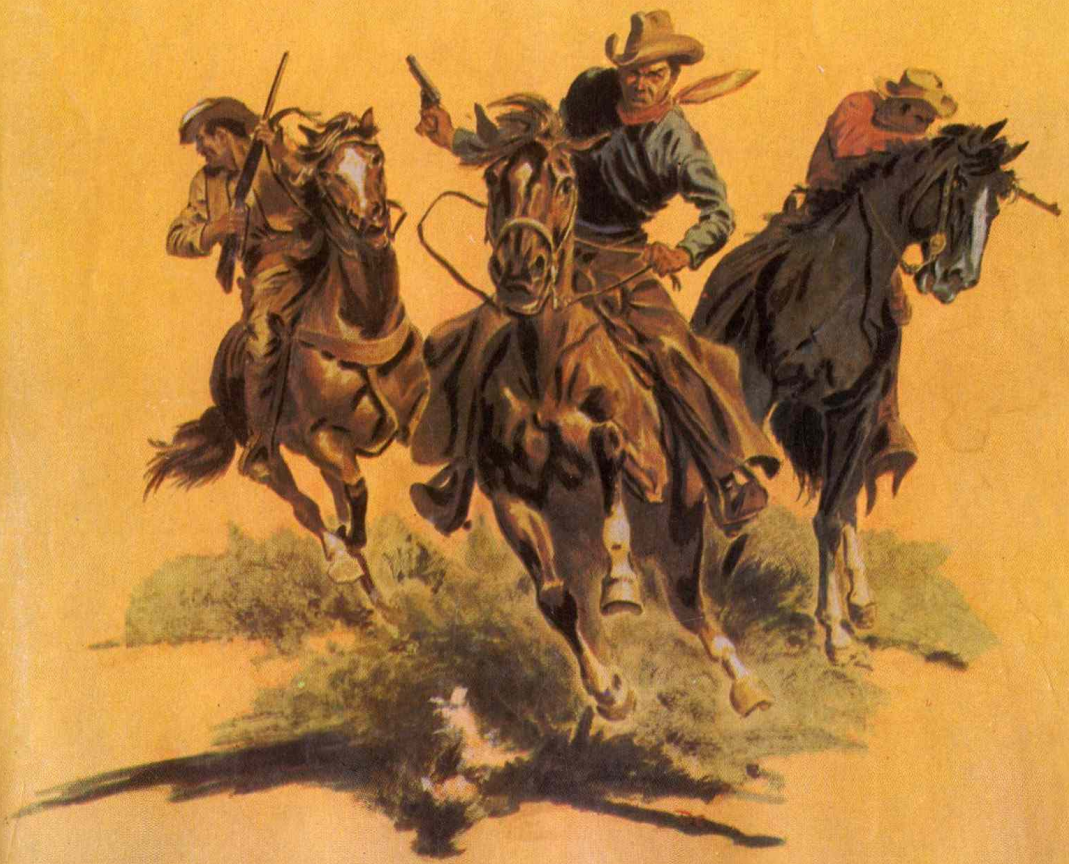

Frenk Laruni

Brod za Sent Luis

Ravnica na levoj obali Misisipi ja bila je magično zelena i lepa. Šume, brežuljci, beskraj sava ne, pa opet šume... i tako u nedogled. A nad svim tim vazduh opijen suncem i plavetnilom, s nedokučivim putevima ptica.

Potera iz Kvinsija zaustavila se na rubu velike šume.

Tragovi su postajali sve neuverljiviji.

Bilo ih je sedmoro.

Na čelu su se nalazili šerif Val Volton sa svojim pomoćnikom Alfijem Bestom.

Pratili su ih četiri dobrovoljaca iz grada i bankar Ken Morgan.

Bila je to duga potera. Punih osamnaest časova nalazili su se u sedlima, žureći da begunca preseku put.

Sad su se zgledali.

— Šta se desilo? — pitao je Morgan, prilazeći Voltonu i njegovom pomoćniku.

— Sve mi se čini da jurimo duhove — promrmljao je Volton.

— Šalite se? — nervozno je iskrivio usta bankar. — Radi se o zlatnim polugama, šerife! S takvim teretom se ne može jahati brzo.

— To me i buni — reče ovaj. — Ovi prebrzo izmiču ispred nas.

— Ako su uopšte ispred nas? — umeša se Best.

Svi su odjednom zaćutali i pogledali u mladog šerifovog pomoćnika.

Alfi Best je imao oko trideset godina.

Međutim, činilo se da ima neku više; taj utisak pojačavalo je njegovo ogrubelo lice, sa mnoštvo bora i ožiljaka.

Imao je plavu, dugu kosu do ramena. Puštao je brkove, isto tako plave, pažljivo podrezane pri dnu. Blede obrve u luku su se sviiale nad zelenim, nemirnim očima.

Na glavi je imao šešir ravnog oboda, sa trakom od sivog medvedjeg krzna.

Nosio je košulju sa širokim zelenim prugama i kratak prsluk, zakopčan srebrnastim dugmadima. Bio je visok, vitak i mišićav. Nedostajalo mu je samo nekoliko godina više pa da u nekom drugom gradu bude prvi šerif, a ne drugi, kao u Kvinsiju.

Međutim, Best se nije žurio.

Voleo je da u većem mestu bude trenutno drugi nego u nekom selu prvi.

Njegov pretpostavljeni, Val Volton, bio je svestan da pred Bestom stoji budućnost. Sve više mu je ustupao glavnu reč, misleći jedino na to da mu vreme prođe do penzije i da se pošteno odmori.

Naravno, on je bio popustljiv samo dotle dok njegov autoritet ne bi došao u pitanje. U takvim prilikama zauzimao je odlučniji stav, a Best bi samo slegnuo ramenima i mirno progutao ostatak svojih zapažanja.

Ovog puta, Volton je naslutio da se u pomoćnikovoj glavi vrzmaju ideje drugačije nego njegove.

Ako je to bilo dobro za poteru, zašto da ne čuje?

— Šta si hteo da kažeš? — upitao je.

Bestove oči su se zadržale na krošnjama drveća, kao da u njima otkrivaju delić sopstvenih misli.

— Samo sam rekao — pomrsio je Best.

— Ti nikad ništa ne kažeš „samo" — dobaci Volton, bez zlobe. — Kako bi bilo da se odmorimo nekoliko minuta? — okrenuo se prema ostalima.

Jedino je Morganovo lice izražavalo protivljenje, ali je omekšalo čim se spustilo na zemlju.

Dan je bio na izmaku.

Konji su pognutih glava krenuli za vašom.

Volton skide svoj sivi „stetson" i nekoliko puta ga otrese o koleno.

— Ništa ne razumem — glasno je izkazao svoje nezadovoljstvo.

Šerif je imao pedeset pet godina, opuštena ramena i pozamašan stomak isvod opasača.

Zašiljeni vrhovi prosedih brkova štrčali su uvis od silnog povlačenja palcem. Čupave obrve bile su mu visoko podignute na čelu i zgledale večno začuđene i ljubopitljive.

Val Volton je ceo vek proveo u Kvinsiju. Istina, šerif je postao pre nekih pet godina, dva puta je biran

za to mesto, ali ranije se bavio mornarenjem po Misisipiju.

Bio je specijalan policijski službenik na lučkom doku, koji se brinuo o utovaru, istovaru, da sve teče kako treba, bez zastoja i neprilika.

Plaćala ga je „Vung-kompanija", koja je imala najviše teretnjaka na tom delu reke. Vlasnik je bio Kinez, Li Vung. Trudio se da stekne, a isto tako održi ugled svojim malim brodovima-šleperima, pa mu je bio i na obali potreban iskusan čovek, vičan koltu i pesnicama.

Tu je Val Volton proveo „debelih" deset godina, sve dok ga zamalo nisu zapalili u kućici na doku. Posle toga je otkazao Vungu i prihvatio metalnu značku, pošto je u Kvinsiju, posle jedne obične tuče u salunu „Suva grana" poginuo čuvar zakona Palombo Martinez, melez iz El Pasa.

Volton je uveravao ljude da Martineza niko ne može da zameni. Melez je bio brava vidra od čoveka. Potezao je brže od svih živih revolveraša u toj delu pokrajine, između Ilinoisa i Misurija. Pročuo se po tome dovolino daleko da su desperadosi i protuve obilazile Kvinsi kad god su mogle.

A kad nisu, gledali su da ostanu mirni i da izbegavaju susret sa šerifom.

Martinezova smrt odjeknula je vrlo brzo i vrlo daleko.

Međutim, Val Volton nije bio mekušac, kako su se mnogi nadali.

Iako u godinama, održao je reflekse i borbenost stečenu u Vungovoj službi.

Prvih meseci njegov zatvor nikada nije bio prazan.

Posle toga je Kvinsi ponovo zapao u sivilo, tek povremeno narušeno upadom stranaca ili kauboja goniča.

Šake Vala Voltona bile su rečitije od njegovog oružja.

Kažu da je ivicom dlana mogao da prepolovi dasku debljine dva prsta.

Vratovi pijanih ili narogušenih protivnika povijali su se pod šerifovom udarcima pre nego što su stizali da se posluže koltom.

Međutim, godine su činile svoje, a Alfi Best je izrastao u rođenog zvezdonosca.

Bankar Ken Morgan se u poslednjih nekoliko časova prosto istopio: preznojavao se i slabio naočigled šerifa i njegove pratnje.

Sto hiljada dolara u zlatnim polugama isparilo je zajedno sa pljačkašima i blagajnikom Martijem Kolom!

Bio je to udarac od koga se nije povratio.

Ali, nije stigao da oseti sve šokove, smatrajući da postoji šansa da se pronađu lopovi.

Osamnaest sati!

Tek sad ih je osećao u leđima i bedrima. On, koji skoro nikad nije jahao; ličio je sam sebi na stvorenje koje će se raspasti svakog trenutka.

— Neka mi neko kaže zašto smo zastali! — rekao je glasno. — Šta se dešava? Zar smo izgubili trag?

Val Volton je prošetao okolo tražeći po tlu nešto što liči na trag.

Best se nasloni na jedno drvo i protegli noge.

Ostatak potere sedeo je po travi, oborenih glava i očiju. Bili su to ljudi kojima je presela jurnjava po preriji.

Čarli Holgejt bio je šerifov prijatelj i samo je radi njega osedlao svoju kobilu.

Lu Muster je dugovao Morganu novac, pa je mislio da će učestvovanjem u poteri odgoditi rok isplate.

Kamel Nohas, poluindijanac, ponudio se da čita tragove, ali, već je bio toliko star da sve slabije vidi i zapaža. Međutim. Volton je u njega imao poverenja više iz navike nego iz potrebe. Mislio je da će potera probuditi u Nohasu zapreteni instinkt i povesti ga na pravo mesto.

Ali, časovi su prolazili, a oni su se vrteli u krug.

Četvrti, Robert Ešli, bio je nametljivko od svojih dvadeset i nekoliko godina. Trpao se svuda gde je gužva da bi dokazao koliko je sposoban. Inače je važio za besposličara kome je glavni cilj u životu bio da „zaradi" značku pomoćnika šerifa i sa koltom da se šeguri po Kvinsiju. Ovog puta je položio zakletvu za pomoćnika, ali znao je da će to trajati samo do kraja potere. Posle toga, ništa.

Svi oni polako ali sigurno su gubili volju za daljim jahanjem, mada to nisu želeli da kažu Voltonu. Uostalom, ako je on mogao da jaše i nosi na sebi teret svojih godina, mogli su i oni.

Čekali su samo da i njemu dozlogrdi.

Bankar Ken Morgan je najzad uvideo da su oko njega bezizrazna, zamorna i ravnodušna lica. Na kraju krajeva, oni su gonili pljačkaše zlata, njegovog zlata. Zašto bi zahtevao suviše?

Istina. obećavao je nagrade, procenat, ali, šta je to vredelo kad je zagonetka bivala sve mutnija i složenija.

Bankar je imao ovalno, punačko lice i visoko čelo sa zaliscima. Jedini među njima nije nosio šešir, ni opasač. Sivkasta prašina prekrivala mu je prugasto smeđe odelo.

Morgan je banku nasledio od svog starijeg brata. Dina. Bilo je to pre četiri godine. Din je otišao na istok, u Springfild. tamo otvorio novu. i odlično se snašao.

Braća Morgan održavala su veze pismima i povremenim posetama.

Poslednji put su se videli pre dva meseca.

Bilo je to u nezgodno vreme, kada je Kenova banka u Kvinsiju bila na rubu propasti. Loše poslovanje, neuredne naplate, nedostatak kapitala za veće poslove i na kraju loše investicije u nesigurna poduhvate trgovačke mreže „Jang i Jang",

dovele su Kena Morgana do očajanja. Otišao je u Springfild kod brata, rešen da batali banku i da nađe neko drugo zanimanje.

Međutim, Din Morgan nije hteo tako lako da se odrekne teritorije i oblasti u kojima je Morganovo ime značilo nešto.

Tačno je kazao Kenu šta sve mora da radi i obećao mu pomoć.

Bila je to zlatna pošiljka od sto hiljada dolara, koja će pokrivati sve buduće Morganove akcije. Kapital na koji se uvek mogao osloniti, ter je bio od čistog zlata.

Din Morgan je zlato poslao u najvećoj tajnosti, s tim da on stigne dva dana kasnije i pomogne Kenu da povrati izgubljeno samopouzdanje.

Ali, sve se okrenulo naopako!

Bankar iz Kvinsija je po stoti put u glavi preturao tu noć.

I nije mogao da veruje da će ga Kol izdati!

Kol, u koga se mogao zakleti. Kol, koji je radio još kod njihovog oca. Čitavih petnaest godina bio je blagajnik Morganove banke!

Marti Kol, koga bi sada najradije zadavio golim šakama!

II

Kamel Nohas nije odmarao svoje kosti.

Išao je unaokolo i razgledao zemlju, izazivajući podsmeh kod Mustera i Ešlija.

Uprkos godinama, zadržao je gipkost pokreta i nedokučiv izraz svoje rase.

Šerif Volton je stavio „stetson" na glavu i ispod oka pogledao u svog pomoćnika. Kopkalo ga je šta je to Best imao na umu kada je rekao da ispred njih možda nema nikoga.

U stvari, Volton nije mario za Morganove muke koliko za činjenicu da su u njegovom gradu pala dva momka. Jedan je ranjen, bez svesti, a drugi je bio mrtav.

To ga je i gonilo da nastavi za otimačima zlata.

Val Volton se mogao pohvaliti da mu nijedan lupež nije izmakao iz ruku dok je bio šerif u Kvinsiju.

Osim toga, Dina Morgana je poznavao kao čoveka koji može da bude dobar prijatelj, a još više ljut protivnik. A zlato je bilo više njegovo nego Kenovo. Bila je to dvostruka obaveza za čuvara zakona u Kvinsiju.

Poluindijanac Nohas vratio se do potere, osvrćući se stalno prema severu.

— Nohas? — oslovio ga je Volton, osećajući da ovaj ima nešto da predoči.

Poluindijanac je pokazao rukom na sever.

— Tamo? — upitao je šerif. — Kako znaš?

— Trava... — kazao je ovaj pro muklim glasom i dlanom napravio pokret kao da nekog miluje. — Polegla... blago...

Svi su načuljili uši.

— Nema otisaka?

Odmahnuo je glavom.

— Na kopitama... krpe? Krpe? Da se ne pozna kad se pojavi rosa...

— I još?

Nohas protrlja prste. Činilo se da među njima oseća nešto.

Zatim prinese šaku šerifu.

— Šta je to? — izmače glavu Volton nepoverljivo.

— Krv.

— Krv?

— Krv čoveka... Neko je ranjen. Ili mrtav...

— Znači, nisu daleko! — žurnu Volton. — Ako imaju ranjenika, onda ne mogu da odmiču brzo. Naši su!

— Šta čekamo? — podskoči Morgan. — Na konje!

Jedino se Alfi Best nećkao sa polaskom.

Kamel Nohas dodirnu Voltona po ramenu. Njegove oči izbrazdane borama opasno su upozoravale šerifa da nije rekao sve što ima.

— Nije troje... — podigao je tri prsta. Onda je savio dva. — Samo jedan...

— Šta hoćeš da kažeš?

— Samo jedan...

— Povedi nas tamo!

Krenuli su za Nohasom prema rubu šume.

Tek kad im je prstom pokazao na tle, mogli su da potvrde njegova zapažanja. Ali, to nije mnogo razjasnilo celu situaciju.

— Možda to nema veze sa pljačkašima? — primeti Best.

— Ima sigurno — protivurečio mu je Volton. — Istina, samo je jedan, ali, verovatno su se razdvojili.

— Gde?

— Dve milje zapadno — odgovorio je Volton. — Tragove smo izgubili na Džonli Kriku. Mora da su pakleno dugo gacali kroz vodu.

— A zlato? — oglasi se Morgan.

— Ovaj sigurno nije nosio sa sobom samduk — promrmlja Best.

— Nego ko?

— Ne znam. Možda niko?

Bankar pogleda u Voltona, mršteći se.

— Tvoj pomoćnik izgleda ima svoje mišljenje? — dobacio je Čarli Holgeit.

— Takav je on... — sleže šerif ramenima.

— Neka onda brzo kaže šta ima! — pisnuo je Ken Morgan nestrpljivo. — Nemam nameru da ovde sačekam jutro nagađajući šta se kuva u njegovoj glavi.

Alfi Best odsutno prevuče dlanom po travi. Klečao je na desnom kolenu i nije se trudio da zadovolji Morganovu žurbu.

— Pokušavam da budem u njihovoj koži — procedio je Best. — Bilo bi loše po njih da beže sa tovarom ispred potere. Suviše glupo.

— Nego, šta bi trebalo da urade? — nadmenu se Volton.

— Da se podsetimo — predloži Best, ne mareći za Voltonovu zajedljivost. Činilo se da ga svi ostali

slušaju pažljivije nego što je očekivao. — Te noći, mister Morgan, pošiljka je stigla večernjim vozom, zar ne? Zlato se nalazilo u kovčežiću, a nosila su ga dva specijalna pratioca vašeg brata.

— To svi znamo — ubaci se Muster.

Best produži.

— Činjenica je da su za tu pošiljku znali u Kvinsiju samo bankar i njegov glavni blagajnik. Mister Morgan je Martija Kola obavestio mnogo ranije nego što je trebalo. Čitavih dvadeset četiri časa pre voza. I Marti Kol angažuje ljude za pljačku.

Val Volton nestrpljivo odšeta do svog konja.

— Te noći — nastavio je Best kao da razgovara sam sa sobom — dok su se pratioci zlata spremali da prenesu kovčeg sa poluga ma u banku, izvršen je prepad. Po Morganovom kazivanju, bilo je posle deset. Pazite! Dok tri pljačkaša sa maramama na licu iskrsavaju iza ugla i skreću na sebe pažnju oružane pratnje. Marti Kol udara Morgana po glavi i onesvešćuje. Zatim nastaje kratka pucnjava. Oba stražara padaju. Nepoznati pljačkaši pri hvataju sanduk i beže zajedno sa Kolom. Tako je bilo, zar ne?

Bankar je potvrdio glavom, ne shvatajući čemu ponavljanje događaja.

Kamel Nohas se nije po običaju pridružio Voltonu.

Čučnuo je u stranu, nedaleko od Besta, i zurio u zemlju. U stvari, sve je slušao pažljivo.

— Napadači imaju jednog slobodnog konja, za Kola — nešto jačim glasom je rekao šerifov pomoćnik. — Nestaju sa glavne ulice. Svedoci, ako se to mogu nazvati svedocima, mogli su samo da izbroje jahače. Četvoricu! Šta biva dalje? Liu di iz saluna „Misuri", u južnom delu grada, rekli su da ih je bilo troje. Ili nisu dobro videli, ili ih je zaista bilo troje.

— Zašto je to važno? — pitao je Holgeit.

— Jedan je otpao — reče Best. — Ja pretpostavljam da je taj poneo sa sobom zlato, a ostali su produžili dalje da bi na sebe navukli poteru. To jest, nas.

— Čekaj — prenu se bankar — hoćeš da kažeš da mi ovde jurimo napadače koji nemaju kod sebe moje zlato?

— Samo pretpostavljam — ispravi ga šerifov pomoćnik.

— Ali... gde je onda?

— Tragovi tri jahača nas vode sve do Džopli Krika — produžio je Best. — Oni imaju jedva pola sata prednosti i uspevaju da to rastojanje održe. Kako je moguće da to učine sa takvim teretom? Morali bi negde da zastanu, da se dogovore. Možda da se razdvoje, a možda da nas sačekaju. Imali su desetak zgodnih mesta za zasedu.

— Ko bi mogao da ostane u gradu? — lupao je glavu Morgan. — Kol nije, on je već pokazan. Ko onda?

— Tragovi su se izgubili u vodi — govorio je dalje Best — a onda iskrasavaju ovde. I to samo jedan, koji pušta za sobom krv. Gde su ostali?

Robert Ešli pogleda oko sebe kao da očekuje odnekud cev nečije puške da bljesne na zalazećem suncu.

— Gde su ostali? — ponovio je Morgan Bestovo pitanje.

— Po meni, oni su se vratili.

— Gde, do vraga?

— U Kvinsi.

Val Volton priđe. Lice mu je bilo ispisano nervozom i gnevom.

— To su samo lupetanja — prekinuo je dalji razgovor. — Volim kad razmišljaš, momče, ali ovog puta grdno grešiš. Nohas će nas odvesti u njihovu jazbinu ili zasedu. Nisu oni daleko.

— Ne znam šta da mislim — prostenjao je Morgan, koga je Bestova priča zbunila i pokolebala. — Ako je tačno ovo što Alfi kaže, onda se mi sve više udaljujemo od zlata...

— Ne mogu oni nikuda — prekide ga Volton. — Otposlati su telegrami u sva naselja i gradove, s obe strane Misisipija. Istina, ne znamo im lica, ali, Kol se može opisati pošto je s njima. A zlatne poluge nisu papir koji će strpati pod košulju na granici...

— Mogu da ga pretope? — doseti se Morgan.

— A koliko im za to treba vremena? I prostora? Nemaju vremena za tako nešto. Oni sad gledaju da nekako iznesu čitave glave do granice.

— A šta kažeš na Alfijevu priču?

— Ne dajem pet para na nju — odseče Volton. — Hajdemo!

Best sleže ramenima i ode po svog vranca.

Čak i da je intimno davao svom pomoćniku za pravo, Volton će krenuti u suprotnom smeru.

— Idemo li Nohase? — pozvao je šerif mešanca. — Vidiš li još nešto?

Ovaj je nesigurno slegnuo ramenima.

— Kao da je dvoje — rekao je tiho.

Volton se naže u sedlu.

— Šta to pričaš? — dobaci. — Malopre si kazao da su to tragovi jednog konja?

— Jednog jeste — potvrdi Nohas. — Ali, dva u sedlu... možda...

— Počeo si da stariš — cimnu šerif uzde svom konju i krenu na sever.

Ostali su pošli za njim, ispunjeni napregnutošću.

Ušli su u šumu kao u noć.

Činilo se da je sunce nikada ne dotiče. Bila je hladna i preteći mirna.

Volton je držao šaku na opasaču.

Holgejt je pod miškom stezao pušku.

Ešli se smeškao, očigledno raspoložen pred mogućnošću da dođe do pucnjave.

Alfi Best je išao na kraju, pomiren s tim da uzaludno jaši na sever. Što se bankara tiče, on je bio na pravim mukama. Jahao je za

Voltonom, a sve češće je mislio na Bestovu ideju.

U vlažnoj zemlji šume, tragovi su postajali sve vidljiviji.

U jednom trenutku se ukazao trag jedne potkovice.

Malo dalje, Nohas je opazio komad vlažne krpe. Mora da je spala sa kopita begunčevog konja.

Bankar sačeka Alfija Besta.

— O čemu razmišljaš? — upitao je.

Dugokosi i plavokosi šerifov pomoćnik je odgovorio svojim bledim, bezglasnim osmejkom.

— Mister Morgane — rekao je tiho — kad neko ostavlja za sobom tako uočljive tragove, onda je ili lud... ili lukav.

— Kako to?

— Nekome je stalo da pratimo baš ovaj trag. Tu nešto „smrdi". Neka podvala.

Bankar pokaza prema Nohasa.

— On je rekao da ovaj konj možda nosi dvojicu.

— Šta onda?

— Možda nisu dvojica — požuri Morgan — možda je samo jedan jahač, ali sa teretom kovčega?

— A krv? Niko od nas ga nije ranio.

— A međusobni obračun?

— Teško da bi se takav izvukao... Uostalom, postoji mogućnost da jednog konja jašu jedan čovek i jedan ranjenik. Ili mrtvac?

— Tvoje misli je teško shvatiti — primeti Morgan.

— Zato je Volton tu — smeškao se Best.

Izišli su iz šume na zaravan.

Trava je postajala sve ređa, a onda je počela da se meša sa kamenjarom i peskom.

Kamel Nohas je podigao ruku.

Šerif Volton je zategao uzde svom konju. I ostali učiniše isto.

Poluindijanac Kamel Nohas je ispružio ruku prema udoljici koja se već grčila u hladu.

Ugledali su nešto sklupčano na zemlji.

U početku su pomislili da se radi o bezličnoj gomili zemlje.

Onda su ugledali šešir.

— Čovek? — promrmljao je Volton i potama podstakao konja da krene napred.

Što su se više približavali tom mestu, sve im je bilo jasnije o kome se radi.

Naročito je bankar Ken Morgan bio uzbuđen saznanjem da telo, nepomično i sklupčano, pripada njegovom blagajniku Martiju Kolu!

Alfi Best je bacio pogled okolo.

Nije očekivao zasedu, ali dolazak orlušina bio je rečit dokaz da se Kol ne nalazi odavno na tom mestu.

Ako nije dojahao sam i pao, onda je u blizini moralo da bude još nekoga.

Potera se razdvoji isored Kolovog tela i napravi polukrug.

— Nebesa! — ote se Morganu.

Kol je imao ranu na glavi.

Noge su mu bile čudno spletene jedna preko druge. Leva ruka nije se videla ispod tela. Desna je ležala opružena, kao nastavak njegovog ukočenog, staklastog pogleda.

Marti Kol je imao preko pedeset godina; lice mu je bilo uzano, spečeno, bledo. Sada je izgledalo još bleđe pod slojem sive prašine i pod senkom smrti.

Izgledao je mnogo sitniji, zaključio je Morgan i za trenutak zaboravio na zlato.

Sve je ispalo neočekivano.

Mrtav Marti Kol izazvao je kod bankara laku jezu. Verovao je da glavni blagajnik sada jaše sa svojim paitašima, on je bio ostavljen na cedilu, s metkom u lobanji.

Volton, Nohas i Best siahaše. Ostali su ostali u svojim sedlima.

— Bio je izgleda suvišan — javi se Volton. Hteo je da skine šešir, ali se predomisli.

Uostalom, Kol je ispao lupež, iako su se godinama poznavali i pozdravljali kao stari, dobri poznanici. Ko bi sada odgonetnuo zbog čega se jedan ovako neupadljiv čovečuljak odlučio da proda informaciju o zlatu?

Verovatno je u tome video svoju šansu da se obogati i prekine sa činovničkim, monotonim životom.

A možda je neka druga tajna prekrivala taj deo Kolovog života?

U svakom slučaju, njegov beg sa banditima nije se isplatio.

Val Volton lagano opipa Kolov puls.

Zatim mahinalno dotače njegove džepove, kao da je očekivao da će u njima naći zlatni nalugu.

— Mrtav je? — upita Morgan.

— Mrtav!

— Pola sata najviše — dodade Nohas. — Ali, tragovi su brisani...

— Brisani?

— Pogledajte ovo — pokaza Alfi Best na pesak ispod Kolove desne šake.

Val Volton se naže sasvim uz tle.

— Nešto je pokušao da napiše — povika.

Morgan skliznu sa sedla i zaustavi se na kolenima pored šerifa i njegovog pomoćnika.

— Ja ne vidim ništa — reče.

Volton podiže mrtvačevu ruku.

Sad su jasno videli: u pesku se nalazio utisnut znak strelice!

Pokazivao je sever!

I jedno slovo, iskrivljeno, ali dovolino jasno.

Slovo „P".

— Pioria! — izlete šerifu Voltonu. — Mora da je to!

— Ja ne shvatam ništa! — dočeka ga bankar. — O čemu to govorite, šerife?

— To je bar jasno — odgovori Volton. — Pre nego što je izdahnuo, Marti Kol je smogao snage da pokaže na koju su se stranu uputile njegove ubice...

— Kako? Ova strelica...

— Evo, vodi na ovu stranu. Prema severu. A slovo „P" može samo da znači Pioriu, na Ilinois Riveru. Marti Kol je iskupio svoj greh! Sad su naši!

Morgan pogleda u Alfija Besta.

Šerifov pomoćnik nije delio Voltonovo mišljenje.

Imao je gadljiv izraz.

— Ne vidim mnogo tragova odav de — rekao je Best.

Nohas je pokazivao rukom oko sebe, kao da hoće da prikaže vetar.

— Mnogo granja — kazao je. — Konji išli... a grane brisale put... svuda...

Moglo se primetiti da po zemlji imao otkinutih liski i trnova. Pesak je bio vidljivo ravnat.

— Šta sam rekao? — proteglio je ramenima Volton. — Mislili su da smo naivčine. Idemo, momci!

— Ja bih radije da se vratim — iznenada se javi Alfi Best.

— Šta to znači? — namršti se Volton.

— Pogledao bih malo po Kvinsiju.

— Zašto?

— Zato što su ovi putokazi ostavljeni da nas nateraju da radimo ono što oni hoće.

Morgan se podiže, neodlučan.

— Uvek si me zbunjivao, Alfi — kazao je prekorno. — Šta sad hoćeš da dokažeš? Da ovu strelicu i ovo slovo nije napravio Kol pre smrti?

— Ne! On je bio odavno mrtav kad je ovo utisnuto u pesak.

— Kako možeš biti siguran u to?

— Neko ga je nosio na konju i ovde ostavio. Taj neko je sve napravio da izgleda kao da se Kol dosetio da im naudi.

— Sad mi je svega dosta! — prasnu Volton. — Možeš da ideš do đavola, Beste. Mi nastavljamo prema severu. Neka pojedem sopstvenu značku ako ih se ne dočepamo za dva sata!

— Šta možeš naći u Kvinsiju? — upitao je bankar.

— Ne znam... vredi pokušati. Naravno, ako se šerif složi.

— Radi se o mom zlatu — prekide ga Morgan. — U svakom slučaju, ako i odeš, ići ćeš sam.

— Niko mi i ne treba. O kej, šerife?

Volton je stisnutih usta oklevao s odgovorom. Da se nije radilo o Morganu, on bi poveo Besta sa sobom makar i vezanog.

— Možda se plaši susreta s ubicama? — dobacio je sa strane Robert Ešli.

— Ti zaveži! — obrecnu se Volton. — Moji pomoćnici nisu kukavice! I nemoj da te uhapsim zbog vređanja zakona.

Robert Ešli se povuče.

— Neka ide — nervozno je uzviknuo Ken Morgan. — Ako za dva sata ne uhvatimo lopove, vraćamo se. To znači da je Best bio u pravu.

— Ti možeš da se vratiš i sada, Kene — suvo mu odbrusi šerif. — Ja vodim poteru, a ne ti. I zapamti, želim da zgrabim ubice, a ne tvoje lopove!

— Nisam mislio da te uvredim, šerife — odgovorio je Morgan.

Volton pruži ruku prema ravnici.

— Tamo je sever — rekao je glasno i okrenuo konja, spreman da ga uzjaše.

Onda, kao da je zaboravio da spusti ruku. Ostala mu je u vazduhu.

Svi su pogledali u tom pravcu.

Iz zelenila savane, pod iskošenim zracima sunca, izronila je tamna silueta nekog jahača.

Val Volton palcem otkoči svoj kolt.

Svi su, ćuteći, zurili u prikazu što je treperila poput krljušti na popodnevnoj svetlosti. Mešavina belog i crnog smenivala su u talasima.

— Ko je to, do vraga? — procedio je Lu Muster.

— I to sa severa...

III

Potera iz Kvinsija se tiho razišla i obrazovala pravi zid na putu kojim je trebalo da prođe nepoznati jahač.

Alfi Best se nalazio na kraju, pitajući se dokle može Voltonova sujeta da se nosi sa stvarnim činjenicama.

I samom bankaru bilo je jasno da su tragovi toliko uočljivi i napadni, da su izazivali sumnjičavost i kod manje profesionalnih gonilaca nego što je bio Val Volton.

Holgejt se primakao namrgođenom šerifu, mlatarajući puškom više iz želje da se pokaže pred ostalima nego što bi mogao da zaplaši nekoga.

— Ko bi to mogao da bude, Vale? — upitao je.

Šerif je slegnuo ramenima.

— Ali, zašto smo se ovako postavili? Očekuješ li bitku?

— Nikad se ne zna. Čovek dolazi s one strane na koju su umakli pljačkaši.

— Misliš da je jedan od njih...?

Holgejtove oči se skupiše. Podbuli, zarumeneli podočnjaci skoro se dotakoše obrva.

— Imaj na umu da je sam — promrmlja.

— To i jeste čudno — odgovori Volton. — U ovom delu nema velikih naselja, osim rančeva. A između nas i Kvinsija nalazi se samo Karedo Siti, pet kućeraka, od kojih su dve krčme.

Jahač je postajao sve veći i sve zagonetniji.

Nijednom nije zastao da osmotri ljude pred sobom.

Činilo se i da ih ne opaža.

Obod šešira padao mu je na oči i pokrivao polovinu lica. Izgledalo je da dremucka u sedlu.

— Kakav ždrebac — rekao je Lu Muster s divljenjem.

Čovek je imao na sebi tamnosivo odelo i „kalifornija" šešir crne boje.

Blistavo bela košulja i kravata boje vina izgledali su kao tog časa izvučeni iz ormara. Ako je stranac i jahao dugo, to se po njemu nije opažalo.

Životinja koja ga je nosila bila je indijanski ždrebac, išaran belotamnim pegama od nozdrva do repa.

Alfi Best je pokušao da pogledom dopre do jahačevog oružja.

Ali, ono je ostalo pokriveno krajevima dugog kaputa.

Konjanik je izronio iz trave i nastavio peščanim tlom da im se približava.

Šarac je zatresao glavom ispred leša Martija Kola.

Jahač je tada podigao glavu.

U njegovim plavim, hladnim očima nije bilo iznenađenja.

Ni radoznalosti, čak.

Holgejtova puška klonu na jabuku sedla i ostade tako nepokretna, s cevi uperenom u došljaka.

Alfi Best je procenio da sedam mrgodnih gonilaca nisu ostavili snažan utisak na jahača.

— Imam za vas nekoliko pitanja, stranče — oslovio ga je Val Volton. Pri tome je palcem ispravio metalnu zvezdu a onda „zasukao" brkove.

Čovek se mašio rukom za unutrašnji džep kaputa.

Šerif munjevito istrže kolt.

Ali, ovaj izvuče samo pozlaćenu tabakeru. U zenicama mu se ukaza ironičan bljesak.

Alfi Best je primetio da mu je ta bakera ulubljena s jedne strane.

Jahač je izvadio cigaretu i mirno je stavio u zube. Zatim se poslužio palidrvcem, kresnuvši ga o sedlo. Potom golicavi, fini miris duvana za pahnu ljude iz potere.

— Interesuje vas odakle dolazim? — progovorio je metalnim glasom.

To je zazvučalo kao konstatacija, a ne pitanje.

— Baš to — odgovorio je Volton ne trepnuvši.

— Poslednji krevet bio mi je u Barlingtonu.

— S one strane Misisipija? Zašto ste prešli reku?

— Uželeo sam se ravnice.

— Nećete reći da ste sav taj put prejahali?

— Zar tvrdite suprotno, šerife?

Volton se promeškolio u sedlu.

— Slušajte, mister — opomenuo ga je — na tragu smo pljačkašima i ubicama. Ovaj leš ovde, njihovo je delo. Imam dokaze da su krenuli na sever, odakle upravo vi jašete. Da li ste ih videli?

— Ne!

— Bilo bi dobro da razmislite.

— U svakom slučaju, moj odgovor je isti.

— Zašto?

— Jer, nijedan ubica ne nosi na čelu natpis: Ja sam ubica.

— Tačno je da nemamo njihov opis, ali, tri jahača nisu nevidljivi, mister. Najviše pola sata su ispred nas.

— Sreo sam jedna farmerska kola, šest milja zapadno.

— Prazna?

— Ne, bila su puna dasaka.

— Ako je tačno ono što Best tvrdi — umeša se Čarli Holgejt — oni će se okupiti u Kvinsiju. Možda je on jedan od njih?

Šerifov pomoćnik se odlepi od kraja i priđe Voltonu.

On je bio siguran da stranac ne pripada trojici pljačkaša. Suviše je delovao otmeno i hladnokrvno.

— Ja bih da se vratim, šerife — obratio mu se. — Pred vama je noć i tragovi će biti sve manje vidljiviji. Zašto ne pokušamo u Kvinsiju?

— Nemoj ti da me učiš — ljutnu

se Volton. — Uostalom, grad je ionako bez šerifa. Idi!

— Neka ide — složi se brzo Ken Morgan.

Best uputi pogled u tamnoodevenog stranca. Pretpostavljao je da će jahati u istom pravcu. Nešto ga je vuklo da mu se pridruži.

— Idete li u Karedo Siti? — upitao je Volton.

— Ako je to ispred mene, onda da.

Volton je opazio da stranac o sedlu nosi torbu od krokodilske kože. Takvu je jednom video u Henibelu, kod gradskog lekara.

— Vi ste doktor?

— Zubar!

Robert Ešli ne izdrža da se ne nasmeje. Njemu je stranac više ličio na revolveraša nego na nekog ko bi umesto koltova u šakama imao kliješta.

— Možda tražite posla? — podsmehnu se Ešli.

— Boli li vas? — upita stranac i prosto ga zakuca pogledom za sedlo.

Ešli oseti da mu se niz kičmu sliva ledeni vodopad.

— Šta sada čekamo, šerife? — zagalami Morgan. — Čekamo li da padne mrak pa da pođemo za beguncima? Ili je možda bolje da se vratimo sa Bestom?

— Idemo — prenu se Volton, ma da bi najradije ostao da još malo propita neobičnog stranca.

Ovaj odbaci, od sebe opušak i cimnu šarčeve uzde.

Nehotice, Čarli Holgejt uzmače i napravi mu prolaz.

Alfi Best htede da mu ponudi svoje društvo, ali sve se desilo brzo i neočekivano.

Čovek je samo malo butinama ste gao ždrebčeve bokove i ovaj je podskočio.

Krajevi dugog kaputa su zalepršali i otkrili dve drške sa belim, sjajnim ukrasima.

Svi su gledali za jahačem.

— Do vraga, jesu li ono za pojasom koltovi? — pitao se Lu Muster.

— Sigurno nisu zubarska kliješta — obrecnu se Volton.

— Ako je uopšte zubar?

Ken Morgan je nestrpljivo izbio na čelo.

— Idemo li ili ne?

— Hajde, Nohase — pozva šerif mešanca. — Vidi šta možeš da nađeš za nas. I budi oprezan.

Volton se okrete levo i desno.

— Proverite oružje — povika. — Muster i Ešli neka jašu sa strane, desetak jardi od glavne grupe. A što se tiče bankara... neka se drži mene. Za svaki slučaj.

— Zar očekujete Apače, šerife? — podrugnu se Morgan.

Nebom, na zapadu, vukla se purpurnocrvena traka retkih, raštrkanih oblaka.

Prema tom plamenu uranjele su glave jahača poterale iz Kvinsija.

Njih šest.

Sedma je ostala na ramenima Alfija Besta, plavokosog pomoćnika šerifa.

On je ostao na sredokraći: prema severu, jahao je Val Volton sa svojim ljudima, prema jugu je žurio zagonetni stranac u crnom.

Telo Martija Kola ostao je na ledini, poput lešini nekog psa.

Alfi Best sjaha sa vranca i ispod sedla izvuče malu lopaticu.

Glavni blagajnik Morganove banke nije zaslužio da bude ostavljen kljunovima lešinarima. Ako je, u jednom trenutku, i poželeo da u životu ima u zenicama odsjaj novca sve dotle, dugi niz godina, on je u Kvinsiju bio čovek sa čistom prošlošću.

Uostalom, nije stigao ni da se opravda.

Ni da iznese razloge. Možda je bio nateran na to? Ko je mogao sa sigurnošću da tvrdi da je Marti Kol izdao svoja uverenja za šaku dolara?

Istina, on je mlatnuo Morgana dok su stražari bili napadnuti, ali, možda mu je time spasao život?

Možda je onesvešćen, bankar, tako izbegao sigurnu smrt?

Kada su on i Val Volton stigli na mesto dogadjaja, zatekli su samo tri čoveka: Morgana i pratioce iz Springfilda.

Jedan od njih bio je mrtav, drugi u teškim ranama.

Pola časa kasnije već su bili u sedlima.

Sve dovde.

Alfi Best malo dalje iskopa plitku raku, tek koliko da smesti blagajnikov leš. Onda je preko njega natrpao kamenje.

I sa tim je bilo gotovo.

Nestale su senke od šume i sve je postalo suton.

Best skide svoj šešir i ostade tako gologlav nekoliko časaka.

Zatim, umesto da se ponovo vine u sedlo, on podje okolo pretražujući pogledom zemljište.

Onaj ko je za sobom čistio tragove granjem, morao je da krene jednim pravcem.

Po Valtonu, to je bio sever.

Po njemu Kvinsi!

Samo, morao je u to da bude siguran.

Trag je morao negde da se pojavi, samo ne tamo kuda se uputila potera.

Da je Kol dovde došao samo, onda bi se negde u blizini nalazio konj. Ali, pretpostavljujući da je nošen preko sedla, onaj ko ga je bacio na zemlju i isarao pesak strelicom, sigurno je na konju produžio dalje.

Alfi Best je uvek verovao u svoj instikt.

Medjutim, on nije bio šerif i nije mogao da sledi samoga sebe, već Voltonove odluke.

Ovog puta je uspeo da se „odlepi" od šerifa zahvaljujući Kenu Morganu. Bankaru je bilo stalo do zlata i nije ga se ticalo na koji način da ga povrati, samo da ga ima.

PRIJATAN
ODMOR
UZ
ZABAVNE
ROMANE
FORUMA

Best je napravio nekoliko krugova oko mesta na kome su zatekli Martija Kola.

Tle je bilo kamenito, tvrdo i suvo.

Pa ipak...

Kamenje je bilo okrnjeno na nekoliko mesta.

Neko je birao baš taj deo zemljišta, ali su potkovice činile svoje. Samo izvežbanom oku i sumnjičavom duhu nije mogao da promakne taj detalj.

Što je išao dalje, trag je postajao slobodniji i uočljivilji.

Mora da je obilazio šumu.

Alfi Best se vratio od svog vranca uzjahao i naterao u galop.

Medjutim, pomoćnik šerifa iz Kvinsija je ipak nešto prevideo.

Verovao je da mu treba vremena da sustigne begunca, a zaboravio je da postoji mogućnost da bude sačekan.

Izračunao je da čovek ispred njega izmiče nepunih pola časa. Ako se ne bude zaustavljao u Karedo Sitiju, pre Kvinsija će mu pasti u ruke.

Nije znao kako izgleda, ali, proceniće po zemlji u koju su kopita upadala da se radi o beguncu. Bila je to žućkasta, masna zemlja ispod šume, ostatak korita nekog potoka.

Vranac je zarzao, ali sa zakašnjenjem!

Alfi Best je mogao skupo da plati svoju neopreznost.

Iza jednog useka zemlje, nekog odrona sačinjenog od trave, blata i nakvašenog peska, iskrsao je čovek.

Šerifov pomoćnik se trgao i pošao rukom prema opasaču.

Medjutim, uvideo je da bi ga taj pokret odneo u pakao.

Neznanac ga je već držao na nišanu.

Desna ruka mu je držala otkočeni kolt, a leva uzdu jednog sivca.

— Lukav si, šerife — dobacio je čovek kreštavim glasom. — Bolje da nisi. Poživeo bi duže...

Bio je sam!

U stvari, trag koji je pratio završavao se s njim.

U čizmama prekrivenim žućkastom zemljom, neznanac je poveo konja na čvršći, čistiji teren, ne skidajući pogled sa Besta.

— Budale su otišle na sever — cerio se bezglasno a samo ti posumnjao. Ispao si ipak veća budala od njih.

— Ti si nacrtao strelicu.

— Naravno! I ostao sam da vidim hoće li nasesti.

Imao je veliku glavu okruženo ridjom, gustom bradom sve do očiju.

— Ti si jedan od njih? — upitao je Best.

— Jedan od njih? — ponovio je ovaj, kreštavo. Jedan od njih, naravno. Dvojica su se vratila, ja ću im se pridružiti na vreme.

— U Kvinsiju?

Čovek je žmirnuo levim okom.

— Lukav si ti a? — smejuljio se.

Oko njih je vladalo predvečerje, ispunjeno tišinom i tamnim zelenilom.

Neznanac je zastao; sivac je skoro prislonio gubicu na njegovo rame, kao da mu nešto došaptava.

Čovek je, očigledno, dobro znao svoj posao.

Nijednog trenutka nije doveo Besta u iskušenje da nešto pokuša: držao je kolt neprestano tačno usmeren u pomoćnikov stomak.

Nosio je dosta očuvano odelo. Sako s uzanim ramenima i uske pantalone. To se baš nije mnogo uklapalo u njegovo lopovsko lice, ali, bilo je otmeno i manje upadljivo od dronjaka u kojima se verovatno nalazio do pre nekoliko dana.

Kad se kezio, videlo mu se samo nekoliko zuba u vilicama.

Košulja mu je bila zelenkaste boje, raskopčana, izgužvane krag ne, sa ružicastom potkošuljom ispod.

Oko zgloba leve ruke, kojom je držao sivca, nalazio se niz tankih, zlatnih narukvica.

— Nemoj da odugovlačiš, šerife dobacio mu je zlobno. — Umereći!

— Sami smo — reče Best — Zašto žuriš?

— Zašto ne bih? Možeš da se okreneš, ako ti je lakše tako...

— Voleo bih ponešto da znam...

— Neću ti trebati u paklu.

— Lepo si to smislio — laskao mu je šerifov pomoćnik. — Pošalješ poteru na sever, a ti se vratiš u Kvinsi. Međutim, blagajnika si dugo nosio ovuda. Trag je prilično dubok za jednog jahača.

— To si samo ti nanjušio.

— Jesam! Oni misle da jure zlato, a ono se nije ni micalo iz grada, a? Lukavo, priznajem. Je li i to tvoja ideja?

—Ja nisam zadužen za ideje, šerife. Već za tebe.

— Baš me zanima — nastavio je ovaj — kako će se te zlatne poluge izneti iz grada? Na koji način?

— Ne zamaraj se.

— Mora da postoji neki način. I to pre nego što se Val Volton vrati. Reci mi koji?

— Zašto?

— Pa, ionako ćeš me ustreliti, zar ne?

— Hoću, tako mi sreće! Ali ipak, nećeš znati, policijski pacove.

— Možda nemaš ni ime?

— Nosi se!

Zatim se histerično nasmejao i podigao ruku sa revolverom.

— Nemoj misliti da si time sve završio — dobacio mu je Best. — O ovome su obavešteni svi čuvari zakona s obe strane Misisipija.

— Ma nemoj? Šta ste im rekli Kako izgledamo?

— Naći će već oni odgovor na to.

— Pa, za tebe je ionako svejedno, šerife. Žuri mi se...

— Ostavićeš me ovde?

— Ne brini, lešinari te neće načeti pre jutra.

Alfi Best je u lupežovom pogledu naslutio odluku.

Šta da učini?

Skočiti sa konja i pokušati da izvuče kolt?

— Ne brini šerife — doviknuo je bandit. — Brzo će se sve desiti. Imam iskustva.

Kolt planu.

Bestov šešir se izdiže uvis kao listak ponesen vetrom.

— Sledeći će niže — rugao se lupež, podgravajući se sa Bestovim nervima.

Čuo je kako se magacin okrenuo za sledeći metak.

Morao je da pokuša nešto!

Ali, na njegovu sreću, zagusnuti sumrak oko njih kao da se rasekao i bela mrlja se razlila s banditove desne strane.

Nemoj dva puta, burazeru! izbio je iz polutame oštar glas.

Alfi Best odahnu.

Za trenutak samo. Jer, cev razbojnikovog revolvera još mu je pretila.

Odjednom čovek je odskočio natrag i okrenuo se kao zvečarka za napad.

Učinio je to prokleto brzo i vešto.

Sevnulo je!

Grmljavina koltova zaparila je večernju mir i osvetila zatamnjeno nebo.

Ali Best je bezrazložno povukao svoje oružje.

Njegov napadač je preostale metke ispucavao u tle ispred sebe, dok je padao.

Zatim se sve utišalo.

Još jedan trzaj... Prsti se ukopavaju u vlažnu, meku zemlju, a onda ponovo mir.

Bio je mrtav.

Best je prepoznao stranca koji ih je nedavno napustio na putu za Karedo Siti i Kvinsi.

Nije shvatio zbog čega je zaostao ili se vratio, ali u svakom slučaju dugovao mu je život. Dok je tražio načina da mu to saopšti, ovaj je tiho zviznuo kroz zube.

Sa ruba šume pojavio se šarac, tresući glavom. Prilazio mu je poput psa, poturajući mu glavu pod dlan.

—Nisam vas očekivao ni u snu oslovi ga Best. Kao da vas je nebo poslalo.

— Video sam da nekoga čeka — objasni ovaj. — Nije izgledalo da sprema dobrodošlicu. Proveravao je oružje i stalno gledao u pravcu odakle sam ja dolazio.

— Srećom po mene...

— Ne zahvaljujte mi samo — sleže ramenima čovek u tamnom odelu, puneći doboš svog teškog revolvera novim mecima. — U poslednje vreme mi se dešava da nailazim u pravo vreme da nekom malo produžim život. A nekom i skratim...

— Ovoga puta, ja sam u prvoj grupi — primeti šerifov pomoćnik.

Zaključio je da je stranac povukao samo jedan kolt od dva, koliko je nosio — Da niste naišli...

Stranac se vinu u sedlo.

Sad se činilo da mu šešir dodiruje nebo.

— Kako da vam se odužim? — upitao je Best. — Možda u Kvinsiju?

— Možda... Laku noć!

— Idete li ovom pravcem? — pokazao je Best na jug.

— Ja imam svoj pravac — suvo je odgovorio stranac i poterao ždrepca preko trave.

Best je gledao za njim.

Nije znao šta da misli. Prosto, bio je zbunjen kako to odavno nije bio.

Tek sada je bio svestan nekih trenutaka. Recimo, brzine kojom se stranac poslužio da bi odgovorio na banditovu vatru. Ovaj je imao u rukama revolver, a stranac je tek potezao.

I preduhitrio ga je!

Ko je to mogao biti?

Čovek kraj njegovih čizama nije mu mnogo pomogao svojoj smrću.

Neće biti u stanju da mu bilo šta kaže i otkrije.

Jednostavno, umro je, a Bestu je preostalo jedino da ga odvede u Kvinsi i njegov opis pošalje zakonu u Ilinoisu i Misuriju.

Dok se ustanovi ko je, i ko bi mogao da bude sa njim u društvu, proći će najmanje nekoliko dana.

Za to vreme, zlato Kena Morgana može da ode niz Misisipi...

Best je žestoko protrljao bradu.

Misisipi?

Nebesa! To bi moglo da bude!

Lupeži sigurno neće železnicom ili kočijom da prebacuju tovar od sto hiljada dolara.

To bi bilo suviše providno.

Brodom će!

Alfi Best je odjednom bio siguran da će oni to učiniti brodom, i to onim koji sutra u podne kreće za Sent Luis.

Bio je to brod „Slatka Suzi", vlasništvo Fajona Filberta!

Nije znao na koji će ga način ukrcati, ali, to bi im bilo najjednostavnije, najbrže i najsigurnije!

Što se šerifovog pomoćnika tiče, on je u Kvinsi mogao da stigne tek za osamnaest časova, možda sat ranije ako bude brže jahao od potere.

Imao je samo toliko vremena da iz sedla uskoči pravo na palubu „Slatke Suzi".

Možda bi više dobio u vremenu da odjaše prema Henibelu. Medjutim, skela za prebacivanje na drugu obalu kod Lisičjeg Gaza mogla je i da ne radi! Šta onda?

Mrtav lupež samo bi mu otežavao jahanje.

Povesti ga sa sobom ili ostaviti? Best je grozničavo razmišljao.

U svakom slučaju, radilo se o vremenu. Mrtva usta mu nisu mogla reći kako izgledaju preostala dva lupeža. Morao bi da ih „na-

njuši", kako je to obično i dosada činio. Uzdao se u svoj instikt.

Znači, najvažnije je bilo da se ukrca na „Slatku Suzi".

Imao je jednu šansu; da pronadje nizvodno mesto gde će paroprod pristati po potrebnu količinu drva za svoje kotlove. To bi moglo da bude oko Henibela, a možda još niže.

Alfi Best je uhvatio lupeža za noge i odvukao do grmlja kraj šume.

Zatim je njegovog konja poveo sa sobom.

Bio je rešen da dok jednog jaše, odmara drugog. I tako dobije što više u vremenu.

IV.

Karedo Siti nikada nije spavao.

Bila je ponoć kada se ispred krčme „Svetac" zaustavio jahač.

Nebom su, iskidani u pramenove, promicali oblaci i kao u paučinu umakali mesec.

Pet kuća, izbrojao je konjanik.

Na trima su svetlela prozorska okna.

Meseci koje je preturio za sobom, redovno su ga uvlačili u prljave jazbine i medju mrke poglede. Bio je čvrsto rešen da prekine s tim suludim jahanjem brdima i prerijom.

Pametni ljudi su putovali prvom klasom železnice i udobnim kočijama, a on je tražio suvi vazduh vazduh izmedju Kanzasa i Nevade.

A umesto vazduha udisao je barutni dim.

Brda su smenjivali šankovi u salunima, a preriju, sumorne sobe gradova Srednjeg zapada i kašalj koji mu je čepao pluća.

Mislio je da bolju sudbinu nije ni zasluzio.

Smrt je za njega bila sivilo usamljenosti.

Često ju je izazivao, ali ona se nije odazivala.

Bila je, u stvari, vrlo blizu. Jahala je zajedno, s njim, uzdignute kose. Ali, nije uspevala da je spusti.

Ispred „Sveca" nalazilo se dva para osedlanih konja.

Iznutra se nije čuo žagor.

Dok Holidej, on je naravno bio, prišao prljavom, mutnom staklu pre nego što je rastvorio ulazna vratanca.

Video je četiri momaka.

Dvojica su igrali bilijar na sredini krčme, a treći se nalazio kraj šanka i piljio u ukočenog barmena.

Prilično čutljivo društvo za lokal.

„Svetac" je bio najveći salun u Karedo Sitiju, ali, to još nije značilo da ima sobe i krevet.

Morao je samo da popije piće i da se vrati šarcu.

Neće mu biti prvi put da ga praskozorje zatekne u sedlu, sa rosom na ramenima.

Kockar je otkopčao kaput i ramenom gurnuo levo krilo.

Njegov ulazak delovao je na posetioce u „Svecu" kao grom.

Zagledali su nemo?

— Otkud sad ovaj? — omaklo se jedan. kraj bilijardnog stola.

Lica su im se nalazila u senci.

Svetlost sa lampe padala je na bele i crvene kugle, dok je abažur obrazovao senku po tavanici i po glavama igrača.

Kao po komandi, sva trojica su se okrenula malim, zatvorenim vratima u dnu zida.

— Zar nije zatvoreno, kompanjero? — obratio se onaj pored šanka barmenu.

Čovek nije uspeo da izusti ni reč.

Činilo se da je i suviše zaplašen nečim. Atmosfera je odjednom postala napeta.

Neko je dohvatio svetiljku i okrenuo je sasvim prema došljaku.

Razlila se po kockarevom licu samo za časak. Onda je nestala; abažur se zaklatio i po zidovima su zaplesale njihove senke.

— Kaže da je zatvoreno — javi se onaj kraj šanka.

Imao je tamnobakarnu kožu, široko lice i isturene jagodice. Ispod šešira virili su prava, masna crna kosa i kose, sitne oči.

Mora da je bio Meksikanac. Dok je govorio, usne su mu se pomicale i otvarale put blještavobelim zubima.

Imao je kaput sa vezom oko rukava, s peševima do pojasa.

Preko uzanih pantalona nalazio se opasač sa koltom duge cevi. Na drugoj strani bio mu je zadenut kratak bič sa drškom od roga.

— Možda je žedan — javi se od bilijarskog stola drugi.

— Bar je zatvoren — žalosnim glasom je objavio Meksikanac.

— Jesi li ti barmen? — upita mirno Holidej.

— Ja? Kompanjero, zar ti ličim na to? — smejao se ovaj širokim, raspusnim osmehom, koji je bio sazdan od zuba. — To me vređa, amigo... Da znaš.

Barmen je izgledao tako, kao da guta zmiju, ali ne može do kraja da je svari.

Nije izgledao mnogo bolji od svoje krčme. Prljav, razbarušen, znojav i prestrašen, ličio je na pacova koga su saterali motkama u ćošak.

— Imaš li soba? — upitao je kockar.

— N-ne, mister... Nemamo...

— Nijednu?

— U Karedu nema uopšte soba...

— Čuo si ga, kompanjero? — smejao se Meksikanac. — Sad možeš da odeš napolje i staviš sedlo pod glavu.

— Volim da gledam bilijar.

— Ali, oni ne vole — pokaza Meksikanac na svoja dva prijatelja. — Hoćeš da ih pitam?

— Pitaj.

— Majk? Bili? Primate li društvo kibicera kod sebe? Ne? Eto vidite, rekli su ne.

— Nisam čuo.

— Ali ja jesam, amigo — smejao se čovek stavljajući šaku na dršku biča. — Toliko su vikali da sam zapušio uši.

Džordžijanac skrenu pogled prema bilijarskom stolu.

Jedan dugajlija u debeloj, pamučnoj košulji mazao je vrh štapa i zurio u njega kroz poluspuštene trepavice. Bio je nagnut nad „matinelu", s laktom na ivici. Levi kraj usta bio mu je podignut u bezazlen smešak.

Imao je kratku bradu, simpatično lice zategnute kože i maglovitog pogleda.

Vrh štapa proturio je kroz prste i uperio u crvenu kuglu.

Izgledao je kao da nišani preko mušice „vinčesterke".

— Bili je na potezu — obavesti Meksikanac. — Čuveni Bili Knegs!

— Umukni, Ramireze! — dobacio je dugonja mekim glasom i udario loptu.

Nekoliko udaraca o „matinelu", a zatim sudar sa belim kuglama. I iščekivanje.

Njegov partner je štapom zakačio lampu i zaklatio je u pravi krug.

— Majk Genstok je nervozan. Takav je uvek kad gubi. A gubi stalno — cerekao se Ramirez, kao da je sve to žarko interesovalo kockara.

Genstok ga ne udostoji pogleda.

Njegove oči, utonule u salo i bore, fiksirale su Džordžijančeve „linkolne" za pojasom.

Nasuprot Knegsu, lice mu se presijavalo od nedavne upotrebe brijača. Bilo je punačko, mesnato, sa buljavim, očima a iznad retkih, skoro nevidljivih obrva štrčao je šešir od filca, tvrdog oboda.

Mada su se trudili da igraju, Holideju ne izmače njihova napregnutost. Očigledno da su, za početak, respektovali ulazak opasača sa dva teška kolta.

Jedino je Meksikancu to, izgleda, bilo svejedno.

Barmen se malo povratio iz ukočenosti i čak se usudio da uzme maramicu i obriše znoj.

Onda je pogledao u mala vrata u dnu zida, kao da odatle iščekuje neki znak.

Holidej požele da iziđe napolje.

Ništa ga se nije ticala ova jazbina, ni ljudi u njoj.

Ništa ga nije zadržavalo.

Čak je zaboravio i na brendi.

Dozvolio je sebi da zanemari Ramirezovu raspojasanost u ponašanju i razgovoru. Meksikanac je samouvereno vladao krčmom i na pod mukao način tražio kavgu.

— Ne, ne dolazi u obzir — rekao je glasno.

Meksikanac se prenuo.

— Šta reče?

— Rekoh: ne dolazi u obzir.

— A šta to, kompanjero?

— Pa to, da mi barmen pokloni bocu za put, i to besplatno.

— Je li? Nisam čuo...

— Kako? Pa, vikao je na sav glas.

Meksikančevo lice se zateže, ali brzo omekša i razli se osmehom kao sapunicom.

— Amigo, počinješ da mi se sviđaš. Možda bi mogao i da zaradiš neki dolar, ako si vičan „pucama" kao što izgledaš?

Dugajlija Bili Knegs se naglo ispravi.

— Brbljaš suviše, Ramireze — opomenu ga.

Ovaj odmahnu rukom.

— U redu, viski nije tekila, pa me hvata brže... — cerio se. — Šta smeta? Hombre sigurno nije svetac, kako se ova kantina zove. Dva kolta više, to bi bilo o kej? Ali, kompanjero miriše na čistu košulju, Bili.

Odjednom, iza onih malih vrata dopre do njih tup udarac. Potom jauk.

Barmen se zgrči; činilo se da ga je taj jauk pogodio u lice.

Pokrenuo se da pođe na tu stranu, ali Meksikanac napravi samo je dan korak udesno i prostreli ga pogledom.

Onda su se ponovo čuli udarci i krici.

— Je li to neka zabava iza zatvorenih vrata? — upita kockar i izvadi svoju ulubljenu, pozlaćenu tabakeru.

— Malo časova iz lepog vaspitanja — odgovori Meksikanac. Taj nije oskudevao u priči. — Ali, bolje da vas se to ne tiče, kompanjero, a? Nema sobe nema piće... zatvaramo? Adios!

Holidej izvadi cigaretu i nemarno je pripali.

Na kraju krajeva, njega se sve to nije ticalo. Međutim, očajnički izrazi na barmenovom licu govorili su da ti krici imaju najviše veze baš s njim.

— To je moj dečak! — izlete nesrećniku.

Meksikanac mu uputi dug, neprijatan pogled i čovek se prosto zgrči pod njim.

Pa ipak, kad je krenulo, nije se moglo zaustaviti.

Povukao se iza kockara, kao da mu njegovo telo može pomoći i zaštiti ga.

— Oni ga muče, mister — krkljao je, na ivici plača. — Dečak zaista ne zna... Zaista!

— Ne laži! — preseče ga Ramirez. — Mora da zna. To čine sva deca u ovim krajevima.

— Možda na jugu, gospodine, ali ovde ne!

Meksikanac stavi ponovo ruku na bič.

Igrači bilijara su prekinuli svoju partiju.

Mislili su da će se Holidej mešati u njihov posao i bili su spremni na sve.

No, kockar nije izgledao agresivno, već pospano.

— Koliki je dečak? — okrenu se potom prema barmenu.

— Četrnaest godina, mister...

Kockareve oči bljesnuše ledenim sjajem, ali to svima izmače osim čoveku iza šanka. Ali, on tome u svom bolu nije pridavao važnosti.

— Četrnaest? I šta radi tamo?

— Jedan od njih ga presliščava... tuče da prizna... Kako može da prizna nešto što ne zna?

— A šta bi trebalo da zna?

Visoki Bili Knegs odloži bilijarski štap, a njegov partner, Majk Genstok, palcem i kažiprstom žestoko obrnu jednu kuglu i zagleda se u nju dok se pomamno okretala u krug.

— Zašto vas to interesuje? — oglasi se Knegs. Sada se više nije smeškao levim krajem usta. Bio je ozbiljan i napregnut.

— Interesuje me... kad već nema sobe ni pića.

— Bolje da gledate svoja posla — posavetova ga ovaj i ponovo uze štap u ruke.

— Bili je u pravu — zakikota se Ramirez — inače se može desiti da vaša glava bude na bilijarskom stolu, stranče! Ha-ha-ha-ha!

— Pomozite mi — moljakao je barmen. — Oni će ga...

— On ne može ni sebi da pomogne, amigo! — dobacio je Meksikanac. — Ako na vreme iziđe, možda, ako ostane još malo, teško...

Zatim je palcem pokazao na mala vrata.

— Ne čuje se ništa — cerio se. — Sada ga Net poliva vodom, da dođe sebi...

— Je li taj... Net, veliki kao dečak? — upita kockar.

— Malo je veći, kompanjero. Malo! Možda za nekoliko glava.

— I jači, je, zar ne?

— Mister, pa to je čovek! Čovek tuče dete! — zavapi barmen. — A on ne zna ništa o tim prokletim drvima... Možda neko drugi, ne on.

— Drva?

Barmen je osluškivao.

Pošto su prestali jauci, ponadao se da njegovom dečaku za trenutak ne preti dalje šamaranje.

— Znate, postoje mesta na obalama uz koja pristaju parobrodi da se snabdeju drvima. Za kotlove, razumete? Nekada su se Misisipijem trkali brodovi, mister, a na obali su se nalazili dečaci da navijaju i pomažu oko utovara drva na brodove... Ja znam da takvih mesta ima i ovde, ali ne blizu Karedo Sitija. Pa, i ako ima ja gledam svoja posla. Moj dečak mora da radi kod mene, a ne da švrlja obalom...

— Zna on, zna — smeškao se Ramirez. — Ako i ne zna, setiće se kad mu Net Klemens zavrne šiju.

— Što će njima drva? — pitao je kockar.

Barmen je slegnuo ramenima.

— Ne znam — rekao je. — Upali su ovde, pre pola sata, i pitali za ta mesta. Hoće da sačekaju neki brod, možda, ili...

— Ili? — iskrivi glavu Meksikanac.

Iza vrata su se opet čuli udarci.

Čovek za šankom pokri šakama oči.

Holidejevo lice izgledalo je sasvim bezazleno i nezainteresovano. Ličio je na momka kome se ne ide napolje i koji pričom prekraćuje vreme.

Taj utisak imali su i Ramirez i Genstrok, ali Knegsu se stranac nije dopadao. Možda je u prvi mah pomislio da pripada istoj branši kao i oni: nosio je dva nisko pripasana kolta, lepo se oblačio, jahao je sam, delovao je mirno...

Ali, nešto ga je upozoravalo na opasnost.

— Zar ima neki brod sutra?

— Hoćete da putujete? — upita Meksikanac.

— Možda! Ukoliko nije skupa kar ta.

— Karta? — nasmeja se ovaj. Čujete li? Bili? Majk? Ovom kicošu je skupa brodska karta? Zar je to lepo odelo sve što imaš, kompanjero? Švorc si? Čiste ruke, čisti džepovi?

— Nisam se žalio.

— Ali, ja te žalim! Možeš da prodaš sedlo, ako imaš, ili konja? Ali, šta ćeš posle?

— Snaći ću se.

— Umeš sa tim gvožđem? — pokazao je na „linkolne".

— Pomalo.

Meksikanac se okrenuo prema svo jim prijateljima.

Genstok je slegnuo ramenima, a Knegs je zavrteo glavom. Nije se slagao.

Njemu je strančeva trpeljivost izgledala neobična, nije se slagala sa njegovim izgledom i njegovim izrazom.

— Možda bi ga gazda Peridž zaposlio?

— Rekao sam ti da mnogo brbljaš, Ramireze! — dobaci Knegs.

— Pa šta? Možda čovek nema ni centa u džepu? Zašto da mu ne pomognemo?

— Došli smo poslom, a ne da izigravamo časne sestre — suvo je uzvratio dugajlija i nanišanio štapom u kuglu.

— Da pitamo Klemensa?

— Sad je zauzet — reče Genstok.

Uto se mala vrata otvoriše. Pognute glave kroz njih se provuče čovek u belom šeširu. Kada se ispravio, prvo je zadržao pogled na Holideju.

— Šta je rekao? — upita Knegs.

— Izgleda da ne zna ništa — odgovorio je ovaj.

Barmen polete napred, i Klemens ga propusti. Nije ga zadržavao.

— Ko je ovaj? — pokazao je pre ma kockaru.

— Prolaznik — odgovorio je Ramirez. — Tražio je sobu ili piće, a nije dobio ni jedno ni drugo.

— Pa?

— Izgleda da je bez para i bez posla. Pomenuo sam da bi možda valjao gazdi, ali, Knegs je hteo da me ućutka.

Net Klemens je među njima bio najstariji.

Sva dotadašnja Meksikančeva veselost i brbljivost kao da ispariše.

Klemens je tražio jasne i tačne odgovore i izgledao je da ne voli da gubi vreme u pričama.

Surovo lice se nijednog časka nije izmenilo. Ni senka osmeha ili bilo kakvog drugog osećaja. Crne, krup ne oči skupljale su u zenicama svu svetlost i njome kao da je polivao svoje kompanjone.

Imao je kovrdžavu, neurednu bradu i isto takvu kosu u uvojcima. Bio je plećat, ali bez sala i suvišnog kilograma.

Iako se oblačio nemarno i neured

no, Net Klemens nije mogao da sakrije svoju urođenu finoću u pokretima, govoru i ophođenju. Činilo se da vodi poreklo iz bolje porodice i boljih prilika nego što su bile ove u Karedo Sitiju.

Imao je rukavice na rukama i ožiljak od opekline na levoj strani vrata.

— Hoćeš zaista posla? — upitao je kockara.

— Pa, zavisi... Kakav je posao?

— Prvljav! Ali dobro plaćen.

— Baš si iskren.

Klemens ga odmeri sklopljenih očiju. Kao da se u mislima preispitivao.

— Taj naglasak... Alabama?

— Džordžija?

— Ja sam iz Tenesija!

Iz male, mračne prostorije do njih dopre jecanje. To je bilo više cvilenje nego plač. Pripadao je barmenu.

Holidej pomisli da je dečak možda mrtav i odjednom se naježi.

Međutim, bio je samo ošamućen i izubijan.

Vlasnik „Sveca" izneo ga je na rukama i poneo prema sanducima zastrvenim starim ćebićima i krpama.

Dečakovo oko bilo je zatvoreno, košulja pocepana, a nekoliko modro crvenih ožiljaka nalazilo mu se na bosim nogama u predelu listova. Kao da su se tu zadržavali vrhovi Klemensovih čizama.

Barmen je spustio mališana i, ne znajući šta bi drugo, plačući nanosio na njegovo lice krpu umočenu u vodu.

Taj prizor nije dirnuo nikog u krčmi.

Ako ga se dotle sve to nije ticalo, sada se u kockaru probudio čudan plamen mržnje.

Ljudi koji se tako razračunavaju sa decom nisu mogli da se nazovu ljudima.

Klemens i njegovi pajtaši nisu birali sredstva.

Zašto?

Ko je bio taj gazda Peridž koji ih je plaćao?

Kakve su veze imala drva za loženje sa njihovom razbojničkom misijom?

— Dobro je da nisi Jenki — rekao je Klemens, stavljajući nogu na stolicu. — Meni su zapalili plantažu šest milja severno od Catanoge...

— Bilo je davno — primeti Dok.

— Ali nezaboravno.

Ponovo je žmirkajući odmerio Holideja.

— Nisam ti čuo ime?

— Nisam ga ni rekao.

— Naravno — kratko se osmehnu Klemens. Bio je to, u stvari, mali trzaj donje usne. — Peridž plaća momke hiljadu dolara nedeljno. Kad je sezona. Možda ti odgovara?

— Je li u vezi drva?

— Ne samo to.

— Sutra iz Kvinsija kreće parobrod „Slatka Suzi". Pripada Fajonu Filbertu. Što se Glena Peridža tiče, on mu je glavni konkurent. Unajmio nas je da mu zagorčamo život

na reci — nastavio je zatim, sručivši se na stolicu. — Ramireze, donesi mi rakiju. Dve čaše.

Meksikanac se uslužno uputi za šank, birajući neotvorenu bocu.

— Za koga je druga? — upita.

— Za gosta — pokaza bradom Klemens prema kockaru.

— Kompanjero, imaš sreće — smejao se Meksikanac — Net je dobre volje. A izgleda da mu se dopadaš, a?

— Nisam to ničim zaslužio — podseti ga Holidej. — A što se tiče čaše, ostavi ovde.

— Za šank? Nećeš sa Netom?

— Ne!

Ramirez sleže ramenima, nali iz boce u kockarevu čašu, a ostatak od nese za sto.

— Kakve veze imaju drva sa koncesijom između Peridža i Filbertа? — upitao je, ne omirisavši piće.

Klemens izruči ceo sadržaj u grlo i zvučno udahnu vazduh kroz ždrelo koje mu je gorelo.

— Ako to saznaš — reče zatim — nemaš izbora.

— Kako?

— Moraćeš sa nama... ili pod zemlju.

— Ja uvek ostavljam sebi da biram — reče kockar. — Dakle?

— Kaži mu ti, Ramireze! — okrete se Klemens prema Meksikancu.

— Zar zato što si skroman, amigo? To je tvoja ideja, ali svejedno. Stvar je prosta, kompanjero: u drva na koja računaju oni iz Filbertove družine, stavimo nekoliko lepih šipki dinamita! To umetnički izvede Majk Genstok. Ručni rad koji se ne vidi spolja. I šta biva, kompanjero? Takvo drvo dospe u kazan, i, puf! Sve ode! Brod, tovar...

— A putnici?

— Putnici? — široko se osmehnuo Meksikanac. — Možda neko padne u reku, možda ne. Ko zna? Mi to ne vidimo, mi o tome ne znamo ništa, amigo! Zašto da žalimo one koje ne poznajemo?

Klemens je neprestano fiksirao kockara.

Slično Biliju Kengsu, i on je osećao da kicoški odeven gost samo prividno izgleda bezopasan.

On je hteo da odmah s tim raščisti.

— A ako stradaju deca? Kao ovaj dečak tamo? — upitao je Holidej bezbojnim glasom.

— Rekoh: mi ne znamo koga ima tamo — odgovorio je Meksikanac. Više se nije smeškao. — Tvoje je da radiš ono za šta si plaćen, kompanjero, a ne da postavljaš pitanja i liješ suze.

— Ja još ne radim ništa, burazeru — podseti ga kockar.

U uglu, na improvizovanom krevetu, barmen je grlio dečaka koji je došao sebi i preplašeno stegao oca. Njegove krupne, u modrice zarasle oči, širom su bile otvorene i zakovane za ljude ispred sebe.

— Znači, ne pridružuješ nam se? — dobaci Klemens.

— Naravno!

— Nemoj reći da te nisam opo-

menuo — rekao je mirno i srknuo iz čaše.

Knegs se prihvati bilijara.

Pažljivo je nanišanio u crvenu kuglu. Nekoliko časaka je ostao tako, a onda žestoko zamahnuo i lupio.

Istovremeno, Genstok je iskrenuo abažur i bacio svetlost na Holideja.

Udarena svom snagom, kugla je preletela ivicu stola i kao omađijana pala na šank, tačnije na čašu ispred Džordžijanca.

Kockar se samo malo trgao, ali nije uspeo da izbegne dodir pića po svom kaputu.

Čaša se razletela u stotine komadića. Jednostavno, na ploči je ostala samo mala barica brendija i dno.

— Odličan potez, amigo! — oduševljeno je prihvatio Ramirez.

Neočekivano, Holidej se mašio svog kolta na desnom boku.

Niko nije stigao da ga preduhitri.

Klemens je ukočeno, s mukom, ispratio let te đavolske šake prema futroli i natrag.

Prasnuo je hitac, i kugla ispred Knegsa prosto polete u komadima uvis.

Dugajlija instinktivno pokri oči rukama.

Sledeći metak odnese Gentokovu šaku s abažura.

Lupež je zaurlao i posrnuo.

Lampa se zaklatila, po drugi put te večeri, stravično smenjujući senke i svetlost na licima ljudi u krčmi „Svetac".

Levi kolt Doka Holideja zastade upravljen na Ramirezu.

Meksikanac je samo odhuknuo i pogledao u Klemensa.

Ovaj nije pokušao ništa.

Činilo se da je ravnodušan prema svemu tome.

Barmen je, za trenutak, zaboravio na dečaka i zurio u kockara kao u priviđenje.

Ništa se bolje nije osećao ni Knegs.

Brzina kojom se poslužio kockar prevazilazila je sva njegova očekivanja. Sve dotle delovao je nezainteresovano i mirno.

A onda je ekšplodirao!

Dva hica, i sve je bilo rešeno. Bar za početak. Imao ih je u šahu.

— Šta sada? — upitao je Net Klemens, sipajući iz boce brendi. — Prva runda je tvoja, stranče. Ali, kraj pripada jačima.

— Pa, on to ozbiljno? — dođe do daha Meksikanac. — Ko je on, madre mia? Treba li da dignemo ruke, kompanjero?

— Ne! Slobodno otegni... amigo — rekao je Dok. — Ali više ne pucam u šaku.

Ramirez pogleda u Genstoka, koji je pritiskao okrvavljeni zglob.

— Gazda Peridž bi platio za tebe i dve hiljade dolara! — povikao je Ramirez. — Više nego Neta, madre mia!

— Mi imamo vremena — javi se Klemens, podigavši čašu prema svetlu. — Brod će ovuda proći tek sutra popodne. Šteta, ipak će se raspasti, bar do polovine.

— Ja mislim da neće — rekao je kockar.

— Zašto neće?

— Ja ću biti na tom brodu.

— Zaista? A mi? Ubićeš nas?

Prvi put se nasmejao, ciničkl. Ali, odmah potom mu Holidejev metak zbrisa ironiju s usana: čaša u njegovim prstima prsnula je i zasula ga brendijem po licu.

Net Klemes je ostao paralisan.

Sa tog odstojanja, tako precizno, to je mogao da učini samo vrstan strelac.

Zavladao je tajac.

Oba Holidejeva kolta bila su poravnata sa četvoricom lupeža. Nikoga određeno nisu „držala", ali, svaki od njih je znao da se cev može pomeriti onog časa ako učine sumnjiv pokret.

Bio je to sasvim drugi čovek. Pre obražen, opasan i prokleto precizan.

Barmen je ostavio dečaka i lagano se prišunjao šanku.

Nije verovao svojim očima: čovek koji je ušao i skoro izazvao sudbinu da bude raskomadan od lupeža, odjednom je sve preokrenuo na glavu!

— Nebesa — promucao je vlasnik „Sveca". — Zašto ih... zašto ih ne ubijete?

— Hoćete vi? — ponudi mu Holidej svoj kolt.

Barmen ustuknu.

— Ne, samo neka odu...

— Neka odu — ponovi kockar i pogleda u Ramireza. — Počni ti, ami go.

— Šta da počnem, kompanjero?

— Da se otkopčavaš.

Meksikanac pogleda u Klemensa, ali nije našao odgovor koji bi mu kazao šta da čini. Uostalom, šta je mogao da učini protiv demonskih strančevih koltova? Nisu ništa pokušavali ni Bili Knegs ni Majk Genstok.

Istovremeno, Knegs je polako po dizao štap. Nameravao je da ga iznenada hitne na Holideja.

Ali, umešao se barmen.

Ispod šanka je izvukao staru pušku i postavio tako da joj na nišanu budu oba igrača bilijara.

— To nije rešenje, prijatelju — javi se Klemens. — Mi ćemo i bez oružja uraditi ono što smo naumili. Jedino vam preostaje da nas ubijete.

— Ja čekam — opomenu kockar Ramireza. — Možda hoćeš da ti ja skinem opasač?

— Ne, radije ću sam, kompanjero — zabrza ovaj.

Uskoro je četiri opasača ležalo pred Džordžijančevim nogama.

— Sad možemo da jašemo — reče.

— Kuda, kompanjero?

— U šetnju. Slušao sam kako to rade u Arizoni: izuju čoveka, stave na konja bez sedla i odvedu negde daleko u pustinju. Tu ga ostave i povedu konje. Lep prizor.

Kockar stavi levi kolt za opasač. Izgledao je dosta neoprezan i neko je od njih četvoro morao nešto da preduzme.

— Ti to nećeš učiniti — javi se Klemens.

— Kako znaš?

— Nisi te sorte... Da jesi, ne bi nam skinuo samo opasače nego i glave, ha!

Holidej odgurnu puščanu cev vlasnika „Sveza".

— Napolju su konji — reče. — Njihovi i moj, šarac. Njihove rased laj i razjuri. Možeš li?

Barmen je klimnuo glavom.

— A kad to uradiš, donesi sa mog sedla kožnu torbu, da previjem malog.

— Zar ste vi doktor? — upita ovaj.

— Samo ti donesi — preču kockar pitanje.

— Ne možete ih sami držati na oku? — primeti barmen. — Zaludeće vas nečim, na sve su spremni.

— I ja sam.

Čovek se išunja napolje, trudeći se da bude podalje od bandita.

Kad je on izišao, Meksikanac skupi i opruži prste.

— Amigo, ne možemo ostati celu noć ovako ukočeni — dobacio je. — Možemo li da sednemo?

— Samo se ti posluži.

— Mogu zaista? — osmehnu se Ramirez s nevericom.

— Naravno! Ali, ne ispred tvog šefa.

Spolja su se čuli udarci kopita o tle. Razočarenje je ispisivalo lica Klemensovih momaka, da bi potom ustupilo mesto paklenoj mržnji.

Njih četvorica, nemoćni pred jednim čovekom!

Ako to ikada pomenu Glenu Peridžu, on će im nasapunjati oči i da ti izlaz nogom u stražnjicu.

Vlasnik krčme se pojavio na ulazu.

— Šta ću sa sedlima? — upita.

— Možeš da skuvaš supu momcima — predloži kockar.

— Konje ni đavo neće skoro poh vatati — ponovo se oglasio barmen. U ruci je držao metalnu šipku, pljosnatu pri vrhu. — Svakome sam olabavio po jednu potkovicu. Poispadaće im uskoro...

U ruci je držao torbu od krokodilske kože, od koje se Dok Holidej nije razdvajao.

— Pre pola sata nisi izgledao tako hrabar — podseti ga Majk Genstok.

Čovek ništa ne odgovori; odgega do šanka, stavi torbu na sto, a zatim se vrati svom dečaku.

Njegovo muvanje ispred kockara najzad je iskoristio Bili Knegs.

Hitnuo je svoj štap svom silinom u svetiljku!

S nastankom tame, nadovezao se tresak stolica i grebanje čizama o pod.

Trojica su jurnula napolje.

Holidej nije pucao. On je znao da su nenaoružani. Umesto da ih isprati revolverska vatra, istrčali su na mračni prostor ispred „Sveca" okruženi sopstvenim dahom.

Četvrti, Net Klemens, umesto da sledi svoje momke — okrenuo se na drugu stranu.

Prema kockaru!

Njemu nije vredelo bekstvo bez

NAT PILOT

svakog
1.
u
mesecu

oružja i konja. Morao je da iskoristi mrak i da dograbi kicoša za gušu, po svaku cenu.

Još zaslepljen naglom promenom svetla i tame, skočio je prema mestu gde je morao da se nalazi Holidej.

Ali, umesto u njega, naleteo je na šank.

Istog časa dobio je udarac po glavi i sve mu se zavrtelo u kovitlacu svetlaca i crvenih pečata.

Srozao se niz šank u trenutku kada je Džordžijanac već bio podigao uvis upaljeno palidrvce.

Bled, vlasnik „Sveca" je sedeo šćućuren kraj dečaka u uglu postelje — sanducare.

Napolju, Genstok, Knegs i Ramirez su žestoko trčali prema zapadu. Nisu se ni osvrtali, ni prebrojavali. Očekivali su svakog časa hice. Ili bar topot strančevog konja.

— Ovoga sveži — predloži Holidej barmenu.

— Oni će se vratiti kad vi odete — reče potišteno čovek. — Ali, sebe ne žalim, već dečaka. Povedite ga nekuda, mister!

— Ne budi lud, burazeru — odgovori kockar. — Ja nisam dadilja ni samom sebi.

— Povedite ga do broda — molio je barmen. — Posle neka se snalazi sam. Neka nađe nešto da odradi kar tu do Sent Luisa. Tamo imam prijatelja, Gista Šermana.

— Ne dolazi u obzir.

On otvori torbu i izvadi neku bočicu i mast.

— Kako se zoveš? — upitao je maloga.

— Kornet Vud, mister... Zovu me Korni.

Imao je široko, koščato i lepuškasto lice. Nikakve sličnosti sa vlasnikom krčme. Uprkos modricama, delovao je pibrano i mirno.

— Boli te? — pitao je kockar, utrljavajući mast u povređenu kožu.

— Batine bole više — odgovorio je Korni.

— Kuda te je sve udarao?

— Po licu... nogama...

— Stomak?

— Samo jednom.

— Ovde?

Dečak napravi grimasu kad mu kockarevi prsti napipaše rebro. Međutim, nije bilo opasno.

— Brzo će te proći — rekao je Holidej i zatvorio torbu. — Odmori se do jutra.

— A ako se vrate? — upitao je sada i dečak.

— Ima li Karedo Siti šerifa?

— Nema ovde ništa — odgovorio je barmen. — Samo viski i pravilo „Snađi se kako umeš". Ne znam zašto su se okomili na „Sveca"... Ovde ima još dva saluna, još veća i bolja. Ali, oni imaju svoje plaćenike za red. Ja nemam.

— Zašto bih ja brinuo o tome?

Čovek sleže ramenima.

— U pravu ste... Ali, mislio sam dečaka da oslobodim njihove osvete.

— Zašto bi se svetili vama? Mene će juriti, a ne vas.

Barmen je odmahivao glavom.

— Takvi se svete na slabijima, mister! Poznjem ih. Skupiće se, pred zoru, napolju. Proveriće da li ste još tu, a onda će upasti. Znam to. Zapaliće mi krčmu, a možda i mene s njom.

Čovek je to govorio jednoličnim, apatičnim glasom. Kao da se miri s onim što bi trebalo da se dogodi.

— Ja mislim da će prvo potražiti ona drva — rekao je kockar. — Naravno, ukoliko pronađu svoja sedla.

Barmen podiže glavu.

— Šta ću s njima?

Holidej spusti srebrnjak na ploču.

— Dajte mi jedan brendi... i laku noć!

Čovek donese bocu i novu čašu. Nasuo je, sklonio bocu, a onda se odvukao do postelje i seo kraj mališana. Oboje su ćutali.

Za to vreme, Net Klemens kao da nije želeo da dođe svesti. Još uvek se nalazio pod šankom, iskrivljenog vrata, zaudarajući na brendi koji mu se prosuo po košulji posle Džordžijančevog hica.

Holidej ispi piće i iziđe napolje.

Njegov šarac žatrese glavom kad ga prepozna. Malo kasnije, kockar je napustio Karedo Siti s nekim oporim, gorkastim ukusom pod nepcima.

V

Samo nekoliko minuta posle toga, valsnik „Sveca' 'je grubo podigao dečaka i gurnuo napred.

— Slušaj, Korni — šapatom mu se obratio — oni kad se vrate ubiće i tebe i mene. Zato bežil Razumeš li?

— Kuda ću?

Barmen pokaza prema izlazu.

— Za njim — mislio je na Holideja. — On ide na taj brod. Drži se njega. Iza krčme je tvoj Grom, osedlaj i idi. Za mene ne brini.

— Ali...

Otac ga žestoko prodrma.

— Zar nisi želeo da pobegneš iz ove rupe? Posle majčine smrti, pokušao sam da od tebe načinim čoveka. Uspeo sam samo toliko da budeš pošten i neuhranjen, ništa više.

On se ponovo skljokao na sanduke.

— Idi... Želeo si da vidiš svet, reku. Sad nemaš drugog izbora.

— A ako me stranac vrati? Ako me...

— Neće! Ti ga samo prati, ne sme taj mu. A kad ugledaš brod za Sent Luis, onda se snalazi kako umeš. Daću ti dvadeset dolara i jedan revolver. Nemam ništa drugo.

Kornijeve širom otvorene oči upijale su svaku očevu reč.

Još nije slutio kakva bi to opasnost opet mogla da zapreti ocu, kad je celu zbrku napravio stranac plavih očiju, a ne on.

Međutim, pomisao na veliku reku i brodske sirene potisnule su sve ostalo.

Možda je trebalo da odbije, da se usprotivi.

Ali, podsvesno je želeo sve ono na šta ga je otac nagonio.

Uskoro je bio snabdeven starim, vojničkim koltom sa šest metaka, de belim kaputom, polovnim čizmama, šeširom i čitavim bogatstvom od dva deset dolara!

Osvrćući se oko sebe sve vreme, krčmar je doveo konja pred ulaz.

Mesec se oslobodio pratnje oblaka, i sada je gospodario nebom u punom sjaju.

Pet kućeraka Karedo Sitija ličili su u tami na čvorove velike, zelene daske.

Četrnaestogodišnji Kornet Vud od jednom je izgledao mnogo stariji u širokom kaputu i pod velikim obodom šešira.

Ovde, na mesečini, svet koji je to liko želeo da vidi na reci, učinio mu se predalek. I neuhvatljiv.

Ali, otac ga je požurivao, pa o tome nije imao mnogo vremena da razmišlja.

— Tamo je otišao — pokazao je barmen prema zapadu. — Idi, lako ćeš ga stići... I neka te bog čuva!

Umesto zagrljaja, on prigrli dečakove noge na lice i tako ostade nekoliko trenutka. Zatim nemilosrdno pljesnu konja po sapima.

I prekrsti se.

Ostao je sam.

Malo dalje, još su gorela svetla u jednoj od krčmi. Bila je to najudaljenija i najozloglašenija, „Suvo grlo".

On pokupi četiri sedla sa bisagama, puškama i lasima i sve to unese unutra.

Znao je da će doći.

Biće nemilosrdni i žedni krvi. Njegove krvi, jer nisu imali petlje da je potraže tragom crnoodevenog jahača.

A dole, kraj šanka, ležao je u nesvesti njihov vođa.

Isti onaj koji je po nejakom telu sejao udarce da bi izmamio priznanje.

Barmen pogleda po zidovima svo je sirotinjske krčme i oporo se osmehnuo.

Zatim pobaca sedla kraj Klemensa, a odvoji samo pušku.

Stavio ju je pod mišku i prišao lampi. Odvrnuo je staklo i fitilja, a zatim posuo petrolej oko razbojnika.

Posle toga je ispod šanka izvadio još dve iste lampe i učinio s njima isto što i sa prvom.

Posle toga je bacio još jedan pogled oko sebe i kresnuo šibicu.

Vatra je brzo počela da guta trulu drvenariju.

Vlasnik „Sveca" se izvukao napolje, u polumrak, da posmatra kako gore njegova krčma i Net Klemens.

Nije ga se ticalo što će plamen privući ljude i dići na noge Karedo Siti. Hteo je samo da bude siguran da ne ostavlja za sobom ništa, a naročito lupeža koji je šakama i nogama šarao Kornetovo telo.

No, činilo se da se sudbina poigrava s njim.

Verovatno se Klemens na vreme osvestio.

Vrelina i dim prosto su ga izbacili iz krčme; s njega je pušilo, kašljao je, psovao... i dokopao se vazduha kao riba vode.

Klonuo je na zemlju a zatim počeo da baulja što dalje od požara.

Oko njega se širila svetlost u kojoj je Net Klemens bio jedini živi stvor.

I odlična meta za barmena.

Čovek je mirno, mirnije nego što je očekivao, prislonio kundak uz ob raz i nanišanio.

Ošamućeni razbojnik nije bio sve stan blizine nove smrti.

Verovao je da je izbegao najgore kada se izvukao iz krčme koja je pucketala i nestajala u plamenu.

Ali, obuzet mržnjom, vlasnik „Sve ca" Emilio Vud pritisnuo je obarač puške.

Tri puta za redom!

Klemens je taman počinjao da se podiže na kolena kada ga je pogodilo prvo zrno.

Zastao je. Drugo ga je podiglo uvis i spustio ponovo na tle.

Treće se zarilo u već umireno telo.

Kad su iz „Suvog grla" počeli da izlaze retki, zakasneli posetioci, bar men se posrćući udaljavao prema ši kari kraj druma.

VI

Kvinsi!

Pola sata pre podneva.

Veliki grad i luka; ulice pune sve ta, kočija, luksuznih „bagija" sa i bez krova.

Zgrada od dasaka bila je još samo na iskraju.

Sve je počivalo na kamenu i ope ki. Ulice su imale trotoare umesto verandi, sijaset natpisa na zgradama panalo je oči mamilo prolaznike i namernike.

Po ulicima je bilo i drveća, mladih stabljika tek nedavno zasađenih.

Sa zapadne strane nadolazio je gu sti dim brodova i šlepera i nadnosio se nad krovove.

Imalo je dana kada je nebo poprimalo sivkastocrnu boju od mnogo brojnih parobrodskih dimnjaka. Ukotvljavalo se po desetak i više brodova različitih dimenzija, a dokovima su se valjale bale pamuka, go mile buradi, džakova, drvene građe i slično, čekajući utovar.

Tovar je na doku umeo da prenoći pod specijalno napravljenima skloništima od cirada, u slučaju kiše.

Lučki radnici uglavnom su bili crnci sa juga.

Tu, po doku, vrzmali su se raznoraznі tipovi, besposličari, pustolovi, kočijaši, trgovci i špekulanti.

Zato su vlasnici brodova i njihovi kapetani morali da dobro otvore oči.

„Slatka Suzi" bila je zaista lepoti ca Filbertove rečne flote.

U stvari, to je bio pravi ploveći grad: preuređen tako da stražnji deo bude smeštaj za robu, a dve trećine broda pripadao je putnicima.

Tu su se nalazili restorani, salu i noćni klubovi. sa specijalnim programima. Brodovlasnici su sve činili da zadrže na svojim palubama putnike, koje je polako, ali sigurno,

odvlačila železnica, svojom udobnoš ću i, što je najvažnije, brzinom.

Reka nije bila prevoz za poslovne ljude, već za dokone bogataše, kockare, radoznalce i kukavice.

Ovi poslednji pripadali su onoj vr sti ljudi koja nije imala poverenja u železnicu i smatrala da je putovanje suvim više skopčano s opas nošću nego rekom.

Voz se mogao zaustaviti svakom stenom ili debljim drvetom.

Brod, svakako ne.

Međutim, ono što je najviše privlačilo ljude bio je bogat noćni život, daleko od obala i radoznalaca. Zato su se i Filbertovi i Peridžovi brodovi takmičili da putnicima pruže što bolju zabavu.

Činilo se da je Fajon Filbert u to me imao više mašte.

„Slatka Suzi" bila je raskošna „lepotica" sa dve palube od tamnog drveta. Vitlo na sredini bilo je u „kavezu" od belog drveta. Dva velika dimnjaka, jarboli, žice, toranj na vrhu odakle se upravljalo grdosi jom, dve zastave na kraju palube... sve je to bilo tu da napravi utisak.

Noću je, naravno, sve izgledalo drukčije.

Kad bi „Slatka Suzi" plovila rekom, prosto je blještala.

Svetla se nisu štedela.

Iz dimnjaka su kuljali pravi vatreni zmajevi purpurnog sjaja.

I povrh svega, čarobna muzika lebdela je nad talasima Misisipija kao krila neke čarobne ptice, miluјući zelene obale.

Ali, da bi se osigurao taj prividni mir, Filbertovi parobrodi imali su nekoliko brodskih detektiva, neupad ljivo odevenih i pomešanih među putnicima.

„Slatka Suzi" je imala dvojicu.

Jedan od njih, Ralf Bejker, upravo se nalazio na mestu gde je tre balo uskoro da se podigne most između broda i doka.

Čitav sat neko je prolazio mostom u brod.

Pisak sirene objavio je polazak. Bilo je podne.

Kraj Bejkera se našao prvi oficir „Slatke Suzi" Mjulkat Drip. Proveravao je da li je sve u redu i nije li možda neko zakasnio za brod.

Dok je bio ispunjen besposlenim nosačima i onima koji nisu uspeli da uđu na palubu, jer su bili dobro poznati kao kavgadžije ili džeparoši.

Naročito su bili nepoželjni svi oni koji su imali bilokakve veze sa konkurentskom kompanijom Glena Peridža. Filbert je imao čitavu kartoteku takvih lica, i njih su morali napamet da znaju njegovi službenici.

Ralf Bejker se mogao pohvaliti lepom spoljašnošću. Imao je zelene oči i tamnu kosu, lepo začešljanu, talasastu i čistu. Malo čvršća donja vilica pokazivala je odlučnost, a duge ruke i isto tako dugi prsti služili su se koltom kao igračkom.

Na sebi je imao jednostavno odelo, sa prslukom sive boje.

Na ogradi obe palube i potpaljublja tiskali su se putnici, opraštajući

se pogledima i pozdravima od grada, poznanika i rodbine pred put niz Misisipi dug četiri dana i četiri noći.

Prvi oficir, Mjulkat Drip, kršan momak u tamnoplavom kaputu i belim pantalonama, sa kačketom na glavi, nezadovoljno je pogledao oko sebe.

— Danas nemamo baš prepun brod — rekao je. — Šta ti misliš o tome, Ralfe? Da li nam Peridž na neki način odvlači silom putnike?

— Ne bi me začudilo da to radi — odgovorio je ovaj. — On je spreman na sve.

— Budala! Kao da je ova reka tesna za nas...

— On hoće sve.

— Znam... Spreman je i na diverzije, na pravi rat. Mislim da na svaki način želi da ubaci nekog od svojih ljudi na naše brodove... Pre dva meseca jedan se uvukao u odeljenja s koltovima i izazvao malu eksploziju.

— Sećam se... Odonda miruje, jer mu je Filbert zapretio da će ga gađati topovima kad se sretnu na reci.

Drip se naže preko ograde.

Dok se lagano praznio.

— Gde je Sakson? — raspitivao se Drip za drugog brodskog detektiva.

— Ostavio sam ga da pazi.

— Na koga?

— Na jednog putnika. Neobičan putnik.

Drip se radoznalo približi Bejkeru.

— Peridžov?

Bejker sleže ramenima.

— Ne znam.. Možda se varam, jer Peridž svoje špijune oblači neupadljivo, a ovaj odmah pada u oči.

— Revolveraš?

Bejker pokaza na bokove.

— Ima dva „linkolna", specijal. Sa drškama od slonovače. Crno odelo, crni šešir i plave oči. Smrzao sam se kad me je pogledao!

— Gle?

Ralf Bejker nije primetio ironičan smešak u Dripovim očima.

— Doveo je i konja. Smešten je u brodsku konjušnicu, mada ne shvatam što će mu ta životinja u Sent Luisu?

Prvi oficir stavi ruku na Bejkerovo rame.

— Našim brodom putuju razni ljudi. Zašto bi taj bio izuzetak?

— Samo sam oprezan — odgovorio je ovaj. A ako me nos ne vara, on je kockar. I to onaj prvoklasan. A takvi uvek donose nesreću.

— Ne postoji propis koji bi mu zabranio da se kocka — osmehnuo se Drip. — Naši brodovi ne prave izuzetke.

— To ima svojih dobrih i loših strana — promrmljao je detektiv i pogledao na dok. Lice mu se izduži, oči suziše.

Dripu ne izmače promena na njegovom licu.

— Šta je? — upita.

— Čini mi se da nam dolazi jedna od lošijih strana — odgovorio je Bejker.

— Kako to misliš?

Brodski detektiv mu pokaza na neobičan par koji se nalazio pod mostom, spreman da se popne.

Bila su dvojica: jedan je sedeo u pohabanim, invalidskim kolicima s ćebetom prebačenim preko nogu. Na licu su mu upadljivo štrčale naočari sa tamnim staklom.

Drugi je bio njegov pratilac, koji je gurao kolica i pokušavao da ih uz most ispenje na palubu.

Bejker dozva dva mornara, čija je dužnost bila da uvuku most pred polazak „Slatke Suzi".

— Pomozite im — naredi.

Malo kasnije, kolica su se našla na palubi, ispred Dripa i Bejkera. Naravno, tu se okupilo i dosta beskoslenih radoznalaca.

Mjulkat Drip pokuša da se ljubazno osmehne, ali mu to nije baš polazilo za rukom. Slepac na brodu, to je bila nesreća za „Slatku Suzi"!

Čovek koji je gurao kolica izgledao je vrlo pristojno, mada se to ne bi moglo reći za njegovo lice.

Imao je kose obrve, a između njih, po sredini, dva useka u kožu, koja su mu i pogled i izraz činili stalno sumnjičavim i namrštenim.

Dugi nos skoro je pokrivao gornju usnu, nadnoseći se nad izduženom i isturenom donjom vilicom.

Mekani šešir sive boje pokrivao je duge zulufe i kosu boje kestena.

Imao je elegantno odelo sa špicreverima, u struk. Nosio je prilično zaprljanu belu košulju i krava tu vezanu u nekoliko petlji.

Mjulkat Drip je zaključio da je odelo nedavno kupljeno i navučeno. Međutim, nije shvatio zbog čega je čovek mrka pogleda nosio stare, prašnjave, iznošene čizme.

Kao da nije stigao da preobuje druge.

— Ipak smo stigli — progovorio je hrapavim glasom čovek i nadlanicom obrisao oznojeno čelo. Kravata ga je žuljila, a on se nije setio da je malo olabavi. — Kada krećemo?

— Odmah — odgovorio je Bejker. — Idete za Sent Luis?

— Da!

— Odakle dolazite?

— Iz Trentona — strpljivo je objasnio ovaj. — Ja sam Rej Henšo a ovo je moj... brat od strica, Bagi Frobs.

— Kako znate da imamo slobodnih kabina? — upita brodski detektiv.

— Ne znamo, ali nam je stalo da putujemo.

— Baš ovim brodom?

— Bilo kojim, ali što pre. Znate... Saznali smo adresu jednog lekara koji može da izvrši operaciju oka. Hoću da pokušam sa bratom. Jeste da je opasno, ali, gore sigurno ne može biti...

— Ostale su nam samo luksuzne kabine, ali to košta — nagovestio je Drip.

— Možemo da platimo — rekao je Henšo ravnodušnim glasom.

Čovek u kolicima, Frobs, ćutao je

sve vreme i ukočeno držao glavu u jednom jedinom pravcu:

Imao je na sebi nešto slično kućnom kaputu, s kockama crvene boje i žutim, svilenim reverima. Ostatak tela pokrivalo je plavo ćebe. Drugo se ništa nije videlo.

Bejker nije još našao ništa što bi moglo da ga navede na sumnju.

Uostalom, njegovo nije bilo da pretresa i postavlja neugodna pitanja, već da se nađe na mestu gde bi zapretila opasnost po Filbertovu imovinu i putnike.

Taj Henšo... imao je para da plati najskuplju kartu.

— A prtljag? — upitao je Drip.

— Nije nam potreban — odgovorio je čovek. — Sve što nam bude potrebno, kupićemo. Prodali smo ranč, samo da Bagiju povratimo vid.

Frobs je imao šešir od slame, sa trakom od crnobelih kockica. Lice mu je zaraslo u belu kosu i bradu. Virili su mu samo nos, široka usta i deo ušiju.

Brodska sirena oglasila se posled nji put.

Momci sa palube su uvukli most a „Slatka Suzi" je otisnula od doka.

Dotle zategnuto Henšoovo lice kao da preplavi talas olakšanja.

Ralf Bejker ovlaš potraži pogledom na Henšou neko ispupčenje pod kaputom, što bi odavalo da nosi oružje.

Nije ga bilo.

Uostalom, brod je kretao.

— Naći ću vam nekog da se pobrine o vama — reče Drip.

Malo kasnije, kada su se našli u svojoj kabini, Henšo je dva puta okrenuo ključ u bravi.

I nasmejao se.

— Ispalo je bolje nego što sam očekivao, Bagi!

Frobs krenu rukom prema naočarima, ali ga njegov pratilac oštro upozori.

— Dogvorili smo se, sećaš li se? Ti si slepac, i takav ćeš ostati!

— I ovde?

— Navikavaj se!

Kabina je ličila na najbolje apartmane hotela. Zavese i presvlake bile su u jednom tonu, tamnozelenom sa žutim porubima. Mnoštvo jastučića na krevetima, debeo tepih na podu, velike vaze sa cvećem, zvono za poslugu, ormari, umivaonik sa tucetom peškira i posebno dodatno odeljenje sa kadama od lakiranog drveta.

Rej Henšo je navukao zavese preko prozora i tako, u hladu, skinuo sa sebe kaput i bacio šešir o čiviluk.

— Sad nam preostaje da čekamo... i da pazimo na sebe.

Frobs se promeškoljio pod ćebetom, očito nezadovoljan Henšoovom idejom da sedi prikovan za invalidska kolica.

— Radije bih se ispružio — procedio je — nego da mi trnu noge na ovom čudovištu sa dva točka...

— Samo polako.

Henšo zavuče ruku pod njegov prekrivač i izvuče kolt.

— Onaj momak na palubi — re-

kao je zamišljeno — posmatrao me je ispitivački. Verovao je da imam oružje. Srećom, ti si ga imao, ali, nije se setio da tebe zagleda.

On obrnu magacin i vrati kolt nat rag.

— Misliš da su se oni dosada već setili? — pitao je Frobs.

— Naravno, inače bi se Kriš pojavio na vreme.

— Mora da je bio neoprezan.

— Ko zna? Možda su oni bili lukaviji? Važno je da ovaj brod putuje za Sent Luis.

Nekoliko časaka su ćutali.

— Ne misliš da sve vreme puta provedemo u sobi? — pitao je Frobs. — To bi bilo sumnjivo.

— Šta predlažeš?

— Malo šetanja po mesečini — razvukao je on usta, od čega su mu se bele dlačice na krajevima nakostrešile — a ne bi bilo zgoreg da sednem za sto.

— Poker?

— Zašto da ne? Ja sam bogalj, koji ti pravi društvo dok igraš. Niko ne sluti da ti pomažem, svi misle da je siroti, slepi, oduzeti jarac tu, jer ne voli da ostane sam u svojoj kabini...

— Ja ne bih izazivao sudbinu.

— Ne poznajem te kao kukavicu. Sve je dosada išlo o kej, zašto ne bi dalje.

Henšo ne odgovori.

— Zamišljaš li da se na ovom brodu može slučajno naći neko iz Trentona? — rekao je polako.

— Ne bih to voleo — odgovorio je Frobs i lice mu postade sumorno. — Ali, Trenton je daleko, u visoravni. Uostalom, ko bi se raspitivao za to?

— Onaj mumak sa palube?

Frobs odmahnu rukom.

— Njegovo je da sumnja... Poznajem takve, pripadaju kompaniji i paze da se ne uvuče neki ološ. A mi to nismo, naravno.

Zacerekao se tiho, poput kojota.

— Naručiću neko piće — predloži Henšo.

On oprezno povuče gajtan kraj ulaznih vrata.

Posle nekoliko trenutaka iščekivanja neko pokuca. Rej Henšo otključa kabinu i ugleda mladolikog dečaka u besprekornoj beloj bluzi.

— Donesi nam neko piće — reče mu čovek.

— Šta želite?

— Viski, naravno. Celu bocu!

— Sa koliko čaša?

Savlađujući se da ne opsuje, Henšo ispruži dva prsta.

— Ako želite ručak, možemo vam servirati u kabini, mister. Restoran će biti otvoren za desetak minuta.

— Samo ti donesi bocu, mali!

Frobs šakama okrete točkove tako da kolica namesti prema vratima.

— Teško je navići se na ovako nešto — iskezio se kroz šumu svojih sedih dlaka. — Moraš biti fini kao i oni što su.

— Ne brini! Jednom, u Topeki, ni sam razumeo zašto dečak, koji mi je doneo stvari u hotelsku sobu, sto ji i nešto čeka. Uporno. Onda mi

je simulo: baci mu dolar! I tek tada se udaljio, klanjajući...

— Gle? Zar su maniri Istoka već prešli na Zapad?

— Nisu maniri, već ljudi.

— Imam utisak da će ovo putovanje biti zanimljivo. Kažu da su na ovakvim brodovima večeri pravi raj: muzika, devojke, pesme...

— Tebe to ne interesuje, Bagi! Ti si obuzet samo jednom mišlju: moraš u Sent Luis na operaciju!

— Uh, kako sam zaboravan!

Njihovo cerekanje prekide ponovno kucanje.

— Evo vam piće — podiže se Henšo.

Otvorio je vrata, i, našao se oči u oči sa Ralfom Bejkerom!

Poželeo je da mu pred nosem zalupi vrata, ali je morao da se savlada. Bejkerovo lice bilo je ljubazno i nimalo sumnjičavo. Pa ipak...

— Šta hoćete? — upita grubo Henšo.

— Hteo sam da vidim kako ste smešteni — odgovori ovaj.

— Izvanredno!

— Imate neke posebne želje? Mislim...

— O tome ću razmisliti večeras — rekao je čovek, stavljajući šaku na bravu. — Još nešto?

— Samo jedno pitanje, mister.

Henšo iza sebe oseti laku Frobsovu kretnju. Kao da je zavlačio ruku pod prekrivač, za svaki slučaj.

— Hoćete li da uđete i pitate? — pozva ga Henšo.

— Ne, nemam baš toliko pitanja. Interesuje me samo kada ste stigli u Kvinsi?

— Danas.

— Niste prenoćili?

— Ne... Zar se nešto desilo? Nešto sumnjate?

— Nije važno — rekao je Bejker, klimnuo glavom i udaljio se.

Istovremeno, dečak sa pićem je stigao na prag. Bocu je držao uvijenu u belu krpu, a čaše na poslužavniku.

— Natoči — naredi mu Henšo.

Mladi brodski kelner uradio je to vešto, kao da je godinama samo to činio. Pune čaše našle su se na okruglom stočiću, a dečak uslužno dogura kolica sa Frobsom do njih.

— A sad se gubi — dobaci mu Henšo i pruži dolar.

— Oprostite, napojnice ne primamo.

— Šta? — zaprepasti se čovek.

— Žalim, zabranjeno nam je. Plaćendi smo dobro da uslužimo, ništa preko toga. Prijatno!

I otišao je mimo Henšoove pružene šake.

— Svašta! — promrmljao je Frobs. — Da nisam video, ne bih poverovao.

— A onaj tip! pokazao je Henšo u pravcu vrata na kojima se maločas nalazio Bejker — nikako da nas izbije iz glave. Sledeći put ako počne da zapitkuje, poslaću ga do đovola!

— Bolje da pošalješ svoje čizme, Reje.

— Zašto?

— Ne slažu se sa novim odelom. Kao da si došao od krava.

— Nisam imao vremena da kupim nove.

— Onda se izuj... He-he-he-he!

VII

U predvečerje, „Slatka Suzi" je pristala uz dok Henibela.

Ništa se naročito nije događalo za to vreme.

Putnici su uglavnom bili u svojim kabinama ili na palubi, iščekujući veče.

Vreme je predskazivalo toplu noć.

Čak su i Henšo i Frobs „izmileli" iz kabine, da bi kraj ograde uživali u rečnom pejsažu.

Ali, čim je brod počeo da pristaje uz obalu, oni su se povukli u svoju kabinu.

Jer, na doku se nalazio čovek sa zvezdom.

Alfi Best!

Pomoćnik šerifa iz Kvinsija stigao je u Henibel pola sata pre dolaska broda.

To mu je bilo dovoljno da telegrafiše u Kvinsi da je pošao parobrodom za Sent Luis, mada Val Volton to neće umeti da razume.

Best nije imao vremena ni volje da se pogleda u ogledalo.

Izgledao je prilično umorno i jadno.

Njegova duga, plava kosa lepila su se po krajevima za obraze. Šešir sa pantljikom od sivkastog medveđeg krzna pokrivala je prašina.

Zelena košulja bila je mokra od znoja, prsluk raskopčan, jedno srebrnasto dugme otkinuto možda u galopu.

Konj mu više nije bio potreban. Ostavio ga je u konjušnici, a henibelskom šerifu poverio da na brodu ima sastanak sa devojkom!

Ništa nije želeo da mu kaže o svojim pretpostavkama i misiji. Što se tiče pljačkaša, napomenuto mu je da u Henibelu u poslednjih dvadeset četiri časa nije primećen nijedan stranac.

Best je rekao da Volton na svoju ruku trag bandita i pitanje je kada će ga sustići.

Na „Slatku Suzi" ukrcalo se samo nekoliko osoba.

Best je poslednji popeo na most.

Prepoznao je Beikera pored ograde i kratko ga pozdravio dodirom prsta po obodu šešira.

— Odavno nismo imali šerifa na brodu — kiselo se nasmejao detektiv Filbertove kompanije.

— Nisam šerif, Ralfe, već njegov pomoćnik.

— Da, ali koliko još dugo?

Best je pogledom ispratio pristanište Henibela.

Ako su ga instinkti ovog puta izdali, ne samo da neće postati šerif nego će teško ostati i na mestu pomoćnika.

Ali, on je sve dao na ovu „kartu".

Ljude na palubi je uglavnom poznavao. Pa ipak, jedan takav brod kao što je „Slatka Suzi", sigurno je domamio putnike i sa drugih strana.

Da li su se među njima nalazili pljačkaši Morganove banke?

Koliko je o tome znao Bejker?

— Juriš li nekoga, Alfi?

— Pa, moglo bi se reći tako, mada nisam siguran.

— Ko je?

— Nemam pojma.

— Nemaš?

— Ne znam kako izgleda, ali, pretpostavljam da su na ovom brodu.

Bejker se namršti. On nije voleo takve pretpostavke, jer se smatrao lično odgovornim za bezbednost putovanja i broda i putnika.

— Slušaj, Alfi — rekao je tihim ali odlučnim glasom — nemoj da mi unosiš paniku u putnike! Opominjem te!

— Ne brini — razuveri ga ovaj — neka ostane među nama.

— Šerif na brodu, nije baš popularno.

— I šerifi mogu da putuju.

— Ali, ne sa zvezdom na prsluku... Niko nije naivan da ne pogodi da si ovde službeno.

— Ali nisam — odgovorio je Best. — Rekao sam da imam samo pretpostavke, koje ne moraju da budu tačne.

— Nadam se da nisu.

Pisak brodske sirene bio je znak da se skloni most.

„Slatka Suzi" je nastavljala svoj put na jug.

Imala je da pristane na još dva mesta da uzme „gorivo" s obale.

Trebalo je proveriti da na tim mestima neko ne pokuša da napusti palube.

— Treba da znaš — prekinuo je Bejker Bestove misli — da Filbert ne daje nikom popust. A za tvoju platu ovde nema prigodne kabine.

— Spavaću u nekom čamcu.

— Idi do vraga! Podelićemo moj krevet...

Talasi Misisipija nabirali su se uz obalu, a oko vitlova ogromnih točkova penušala je voda kao u kazanu.

— Šta se, u stvari, desilo? — pitao je Bejker.

— Sto hiljada dolara u zlatu.

— Hej! — zviznuo je detektiv kroz zube. — Čuo sam o tome. Ken Morgan?

— Da!

— Nisam verovao da je toliko. Ali, zašto nisi sa Voltonom?

— On ima svoj trag, a ja svoje ideje.

— I te ideje su te dovele na „Slatku Suzi"?

— U pravu si. Ja sam od onih retkih kome bi palo na pamet da se brodom iz grada iznese plen.

— Hoćeš da kažeš da ga nisu poneli sa sobom...?

— Tako misli Volton.

— Voleo bih da čujem šta ti misliš.

Alfi Best se okrenuo i leđima naslonio na ogradu.

Drvene klupe oko brodskih prostorija nastanjivali su parovi, besposleni putnici u iščekivanju večeri, nekoliko mališana čupavih glava i isto toliko devojaka sa tek sklopljenim suncobranima.

— Nisi baš krcat — primeti Best.

— To Drip zna bolje, ali tačno je, uglavnom. Šta imaš na umu? Pitaj!

— Znam da pratiš sve one koji se ukrcaju...

— Da, i?

— Jesi li primetio nekog sumnjivog?

— Šta podrazumevaš pod tim, Alfi?

— Strance, Ralfe. Mora da ih ima na brodu.

— Pa, zar misliš da je Kvinsi selendra? Naravno da ima nepoznatih ljudi, ali su svi troje po mom „ukusu".

Best iskosa pogleda u brodskog detektiva.

— Sumnjivi?

— Samo pretpostavljam. Saksona sam već zadužio da prati jednoga.

— Kako izgleda?

— Visok, crno odeven, dva teška kolta na opasaču, čista bela košulja... i šarac dole, u brodskoj konjušnici.

— Tako? — živnu šerifov pomoćnik. — Mislim da znam ko je!

— Znaš? Onda nije tvoj čovek?

— Nije! Spasao mi je juče život, ali, to je druga priča.

Bejker šakama obuhvati ogradu, neraspoložen.

— Meni on liči na revolveraša — reče.

— I jeste! Poteže kao munja.

— I to samo tako kažeš? Kako se zove?

— Nisam stigao da ga pitam za ime. Znam samo da sam jednom nogom bio u grobu, kad je on naišao. Na nišanu me držao jedan od pljačkaša Morganovog zlata.

— Ubio ga je?

— Dao mu je šansu. U stvari, lupež je imao revolver u rukama, a on je tek povlačio... I, bio je brži.

— Šta misliš, šta takav tip traži na brodu osim zabave ili kocke? Možda žensku?

— Moraćeš to ti da ga pitaš.

Obala je postajala sve strmija i šumovitija. Nebo na zapadu pokrivale su krošnje neke velike šume, a onda su odjeknuli krici rečnih ptica.

Neko je, negde, zasvirao na klaviru. Zatim je i to zamuklo.

— Da popijemo nešto? — predloži Bejker.

— Nisi mi rekao o preostaloj dvojici.

— Ah to... Neki par, iz Trentona. Slepac i njegov pratilac.

— Slepac?

— Da! Povrh svega je i oduzet. Krenuli su u Sent Luis na operaciju. Kažu da su čuli za nekog doktora koji to pokušava da uradi, prodali su ranč i pošli.

— Operaciju oka? To još nisam čuo!

— Ni ja, ali, možda je i istina?

— Naš lekar ume da izvadi metak, očisti ranu, ali da dirne u oko...

— Postoje specijalni doktori, Alfi. Neki su bili i u Evropi, odakle su pokupili znanje pa ga sada dobro prodaju.

— Nikad nisi video te ljude?

— Ne! Onaj stariji je u kolicama, a mlađi ih gura. Ne znam zašto mi se ne sviđaju, ali, nemam pravo da ih sumnjičim.

— Ja ću ih malo pripaziti — obeća Best.

— Nadam se da nećeš stajati i piljiti u njih?

Pomoćnik šerifa iz Kvinsija iscedi kroz svoje plavkastosive brkove slab smešak i udari detektiva po ramenu.

— Na dužnosti nikad ne pijem — rekao je. — Ali, prihvatam tvoj poziv, pošto sam samo pod pretpostavkama...

VIII

S večeri, kad su se upalila mnogobrojna svetla i u odajama i na palubi, Rej Henšo je „izgurao" svog prijatelja Frobsa na sam kraj palube, do vitlova.

Verovali su da napolju nema mnogo duša.

Sve je sad pohrlilo u restoran i salune, u kojima se izvodio program.

U jednom su igračice neke vrste francuskog „kan-kana" visoko dizale svoje golišave noge, s mrežastim čarapama, uz žestoku pratnju klavira.

U drugom se lepuškasta i lepo oblikovana Mej Mejson pojavljivala i lepim, melodičnim glasom osvajala probraniju i manje bučnu publiku. Piće su služile dekoltirane kelnerice a tri separea služila su za kraći odmor, na sat-dva, s onima koje gost može papreno da plati.

Treći salun, na prvoj palubi, dovlačio je siromašniji deo publike. Tu nije bilo muzike, ali se zato žagor čuo i u najudaljenijem kutku „Slatke Suzi".

U velikom restoranu zveckala bi još pokoja viljuška.

A veoma živo bilo je i u kockarnici.

Većina prozora bila je otvorena i sa muzikom i pesmom mešali su se odlomci razgovora, žagor, zveket čaša, smeh i psovke.

A brod je mirno plovio dalje Misisipijem.

Poslednja svetiljka jedva se dovlačila do invalidskih kolica Bagija Frobsa.

Njemu je pod tamnim naočarima bilo sasvim crno. Jedva je razaznavao Henšoovu siluetu i žar njegove cigarete. No, morao je da se privikava i na takve situacije.

— Ima li koga u blizini? — tiho se obratio Frobs svom partneru.

— Nikoga, zasada.

— Onda možemo da govorimo...

— Bolje izbegavaj. Naročito razgovore o šerifu.

Frobs nekako napipa točak i malo iskrenu kolica.

— Ne sviđa mi se njegovo prisustvo — zarežao je potmulim i pretećim glasom. — On nešto njuška.

— Svaki šerif njuška — primeti Henšo, pokušavajući da to izgovori nehajno.

— Ne budali! Osećam da je u vezi onog...

— Pssst!

Dva čoveka su prošla do kraja u živom razgovoru. Onda su zastala, okrenula se i vratila se istim putem.

Samo su okrzli pogledima čoveka i kolica kraj njega.

Kad je njihov bat utišao, zamenili su ga zvuci violina i bendžoa. To je Mej Mejson raspaljivala misli okupljenih gostiju brzim pesmicama sa dvosmislenim tekstom i, naravno, uz izazovno kretanje golih ramena i prsiju.

— Išao bi malo tamo? — prekinuo je Frobs Henšoovu zamišljenost. — Ja treba da budem pravi slepac, a ti ne možeš da ostaneš svetac? Ne dolazi u obzir.

— Šta pričaš? — obrecnu se Henšo. — Govorio si o kockanju, sećaš li se?

— Da!

— Možda bismo tamo mogli da nađemo šerifa?

Frobs pođe rukom da skine naočare, ali se predomisli. Usta mu se iskriviše. Prsti stegoše ivicu kolica tako da koža na zglobovima pobele.

— Ti si poludeo? — prasnu. — Tražiš đavola, Reje?

— Ne! Hoću da vidim šta šerif zna.

— Kako?

— Ako smo mu sumnjivi, on će to odmah pokazati. Ali, ne verujem da može da ima bilo šta protiv nas, osim sumnji. A to nisu dokazi.

— Zašto bi uopšte sumnjao na nas? Mi nismo jedini putnici na brodu?

— U svakom slučaju, trebalo bi to raščistiti odmah.

— Mislio sam da je napolju toplije — promrmljao je Frobs i navukao revere svog kaputa sasvim uz vrat.

Rej Henšo baci opušak cigarete preko ograde u vodu.

— Kako jedan glupavi šerif može da pokvari raspoloženje — rekao je, s prizvukom ironije.

— Ne viči, može te čuti!

Henšo se okrenu.

Iako nije gledao prema njemu,

DOK HOLIDEJ

svakog 1. u mesecu u vašem kiosku nova epizoda

svakog 1. u mesecu u vašem kiosku nova epizoda

DOK HOLIDEJ

Bagi Frobs je u vazduhu osetio da se nešto dešava.

Henšo je zaćutao, čak mu se i disanje utišalo.

Jednostavno, činilo se da iščezava.

— Reje? Šta je?

— Izgleda da je čuo — dobio je tih odgovor.

— Ko?

— Onaj dugokosi šerif...

— Gde je?

— Ide ovamo! Prema nama!

Frobs zavuče ruku pod ćebe i ostavi je tamo.

— Miruj — opomenu ga Henšo.

Zatim izvadi novu cigaretu i pripali. Dok se plamen šibice gasio ispred njegovog lica, Alfi Best je, s palčevima zadenutim za opasač, dogegao do ograde.

Činilo se da ga interesuje samo reka u sutonu.

Međutim, nije zastao kraj ograde već, uz nju, produžio sve do Henšoa i Frobsa.

Ako je mislio da će Henšo okrenuti glavu kao da ga ne primećuje, varao se.

U stvari, on je sačekao da pomoćnik šerifa iz Kvinsija odvoji oči od tamnih obrisa obale i susretne se s njegovima.

Što se Frobsa tiče, on je zauzeo svoju uobičajenu pozu ravnodušnosti i ukočenosti. Tako mu je bilo najlakše: nije „video", ali se pravio i da ne čuje.

Alfi Best nije mnogo video: lica usamljenih posmatrača reka bila su kao što ih je opisao Bejker. Ni privlačna ni odbojna.

Čovek u kolicima je zaista podsećao na iznemoglog, utučenog starca. Njegov pratilac je, po odeći, ličio na nekog trgovca, ali lice mu je ipak bilo tmurno i izazivačko.

Cigaretu je držao slepljenu u uglu usta.

Best je skrenuo pogled prema nebu.

— Lepo veče — rekao je samo.

Henšo nije imao razloga da izigrava ljubaznog, bezazlenog putnika.

On je znao da ovo „lepo veče" neće biti sve što će zvezdonosac da kaže.

Znao je, takođe, da se nije slučajno našao na tom delu palube.

Zbog toga nije odgovorio ništa.

Alfi Best se naslonio na ogradu, kao da ga Henšo i Frobs više ne zanimaju. Ali, mogao je preko ramena da kaže sve što je želeo.

A želeo je da kaže.

— Ono sa blagajnikom nije uspelo — rekao je .

Frobs je samo malo podigao glavu, ništa više.

Ali, Henšo mirno odbi kolut dima preko ograde i okrete se prema šerifu.

— Nešto ste rekli? — upita mirno.

— Blagajnik je stradao, kao i vaš

prijatelj — nastavi Best. — Imajte na umu da će stradati još neko.

— Ne razumem vas, šerife — slegnuo je ramenima Henšo. — Govorite li to za sebe, ili nama?

— Verovatno grešim?

— To je vaš problem, šerife.

— Videćemo, džentlmeni. I ja sam na ovom brodu.

— Naravno, da niste, bili bi na nekom drugom mestu.

Pomoćnik šerifa iz Kvinsija se okrenuo i vratio putem pored ograde, kojim je i došao.

Bagi Frobs izvuče ruku ispod prekrivača.

Držao je kolt.

— Mir! — pisnu Henšo i steže mu zglob šake.

Kada se Best sasvim udaljio, Frob besno istrže ruku.

— Trebalo je da ga ubijem — zareža.

— Onda okreni cev u svoju ludu glavu — dobaci mu mirno Henšo.

— Ali... naniušio nas je!

— Ni govora! Da je siguran, odavno bi nas pohapsio. Znaš šta radi? Svakom nepoznatom, sumnjivom na ovom brodu on kaže isto što i nama.

— Kako?

— Lepo! Ko s tim nema veze, ništa i ne preduzima. A ko ima... taj čini pogrešku. Recimo, izvlači kolt da mu puca u leđa. U časovima kada brod liči na košnicu!

— Meni on ne izgleda budala!

— Ni meni... Ali, zasada je najbolje da ne mislimo na to. On će nas možda pratiti, a mi...

— A mi?

— Mi ćemo mu dati dokaz. Na dnu Misisipija...

— To već zvuči bolje.

Henšo pogura kolica prema njihovoj kabini.

Bagi Frobs nije ni sačekao da njegov prijatelj zatvori za sobom vrata.

Besno je strgao prekrivač sa nogu i ustao!

Onda je skinuo tamne naočari, nekoliko puta zatreptao pred žućkastim sjajem svetiljke i zamahnuo koltom prema Henšou.

— Ja ne bih čekao jutro — povikao je.

— Ali bi mogao da sačekaš dok zatvorim vrata — planu Henšo. — Ne razumem te, Bagi. Jedan slinavi pomoćnik čuvara zakona, uterao ti strah u kosti! Smiri se, grom i pakao!

— Kako da se smirim kad sedim na dinamitu?

— Ali zlatnom... I predlažem ti da na njemu ostaneš. Idemo da se malo zabavimo.

— Misliš ozbiljno? — namršti se Frobs. — Zar ti je do zabave?

— Naravno!

U tom se na vratima začu kucanje.

Henšo pokretima pokaza Frobsu da zauzme mesto na kolicima.

Kada je ovaj to učinio, on onda otključa vrata.

Očekivao je Bejkera, ili sobara.

A, ugledao je Alfija Besta!

Šerifov pomoćnik je pogledao broj kabine, slegnuo ramenima i rekao podrugljivo.

— Oprostite, pogrešio sam kabinu.

I udaljio se!

IX

U kockarnici je bilo pretoplo, uprkos tome što su svi prozori bili otvoreni. Naslage duvanskog dima obavijale su pokeraše.

Bili su to uglavnom elegantno obučeni putnici, i samo pokoji osrednje potkovani kockar, u ko zna kojem pokušaju da se domogne velike sume dolara.

„Slatka Suzi" imala je sve što se može naći u većim gradovima Zapada.

Među njenim putnicima nalazili su se pljačkaši, razmišljao je Alfi Best. Još nije bio sasvim siguran ko, ali je verovao da se nalazi na pravom putu.

Pošto je Henšou i Frobşu stavio do znanja da će ih imati na oku, lukavi zvezdonosac iz Kvinsija se upu tio u salu za poker.

Neobjašnjivo je bio siguran da je tu negde njegov poznanik, koji ga je spasao nedaleko od Karedo Sitija.

Nekoliko trenutaka se zadržao na ulazu.

Prvo je ugledao Slipa Saksona, drugog brodskog detektiva.

Stajao je levo od dvokrilnih vratiju, s rukama prekrštenim na grudima.

Zurio je u ugao sale, gde je odmah padao u oči crni šešir Doka Holideja i njegova kao sneg bela košulja.

Dakle, ipak se radilo o kockaru, pomislio je Best.

Bio je to čovek pred kojim se prvi put osećao zbunjenim.

Best se približio Saksonu i dodirnu ga ramenom.

Momak je imao nešto preko dvadesetak godina i teškom je mukom sačuvao brkove da ne brije. Time je postigao cilj: izgledao je stariji i strožiji.

Brzo je učio. Ralf Bejker ga je podučavao svemu, a najviše poslušnosti. Imao je dobre reflekse, dobar udarac krošeom, a što je najvažnije, s koltom je baratao skoro kao i učitelj.

— Gle, šerif? — iznenadi se Sakson i spusti ruke. — Gde ste se utovarili?

— U Henibelu! Kako ide?

— Uglavnom je mirno.

— A čovek na koga motriš?

— Znate već? Bejker je rekao da pazim, ali, ne izgleda mi kao neko kome je na umu da pravi gužvu. Igra, i uglavnom dobija.

— A brod plovi dalje...

— Hoćete li vi da okušate sreću, šerife? — upitao je Sakson. — Mi-

slim da protiv vas niko nema šanse — nasmejao se potom i pokazao prstom na njegovu značku.

— To nije loša ideja — odjednom se prenu Best.

Ugledao je, iza jednog drveta palme u zemljanom ćupu, deo invalidskih kolica!

To je značilo da su Henšo i Frobs došli da podele karte. Henšo da, ali, šta će mu slepac?

— Video si onog u kolicima? — upitao je.

— Jesam! Njegov prijatelj se kocka, ali ovaj samo sedi ukočeno.

— Tako je mogao da sedi i u svojoj kabini.

— Čini se da se boji da ostane sam. Naviknuti su jedan na drugog.

— To ti tako misliš?

— Ne, tako su mi rekli.

— Oni?

— Onaj što nije slep.

Best klimnu glavom i krenu između stolova prema njima.

Rej Henšo je mešao karte, s vidljivim zadovoljstvom na licu. Poprilična gomila dolara, u papiru i metalu, nalazila se ispred njega.

Frobs je sedeo nešto dalje, iskosa. Ličio je na neku veliku, nepotrebnu, zaboravljenu stvar i na njega više niko niie obraćao pažnju.

Samo bi ga Henšo, s vremena na vreme, pogledao.

Frobs bi pokatkad pokrenuo točkove, opipavao oko sebe stvari, vraćao se ponovo, jer nije nalazio ništa interesantno pod rukom.

Ili je to bio zid, ili ivica neke stolice, ili grana palme. Onda bi ponovo utonuo u ćutanje i ukočenost.

Zaklonjen, Alfi Best je dugo posmatrao igru.

Henšo je uvek dobijao.

Nekad brzo, nekad otežući. Ali, uvek je na kraju imao dobre karte, ili odustajao na vreme.

Njegovi partneri su gunđali; slegali ramenima, ponovo ulazili u krug, i sve se ponovilo po starom.

Najzad ga je i Henšo opazio.

Lice mu se, začudo, nije promenilo. Pre bi se moglo reći da ga viđenje sa šerifom raduje. A to nije bio dobar znak, razmišljao je Best.

Henšo podiže špil, pozivajući Besta na igru.

Mladi pomoćnik šerifa je ćutao.

Zašto su mu bili sumnjivi obojica?

Šta su to imali u sebi, ili na sebi, što ih je razlikovalo od ostalih?

Ništa opipljivo nije mogao da im prikači.

Bio je na „Slatkoj Suzi" još nepoznatih, potencijalnih sumnjivaca, ali Bestova pažnja ostala je na Henšou i Frobsu.

On se odvojio od palme i uputio prema stolu za kojim se nalazio Dok Holidej.

Tu se već igralo u mnogo veće svote nego za ostalim stolovima.

Vrtoglave sume su pominjane!

A partneri? Samo oni koji se poželeti mogu: razmaženko Vens Blun

den, neoženjen iako u četrdesetim godinama, sin bogatog trgovca iz Kvinsija, koji nemilice troši očev znoj, obećavajući da mu je to poslednji put.

Zatim Baster Hok, udovac, koji je nasledio porodični nakit svoje žene i lagano ali sigurno ga topio na kocki, ženama i viskiju.

Trećeg nije poznavao. Bio je mršav, bledunjav, u skupocenoj svilenoj košulji i prsluku od somota.

Oko zgloba leve ruke imao je zlatan lančić kao narukvicu, dok mu je poslednja dva prsta desne šake pokrivalo kamenje prstenja.

Kosa mu je bila duga, namazana i zaglađena, presijavajući se pri svetlima.

On je, izgleda, vodio najžešću bor bu sa Holidejem.

Delovao je dosta pribrano i hladno, ali graške znoja se nisu mogle sakriti na licu.

Ni sala za poker nije mogla da bude pošteđena muzike iz saluna. Ali, svu muzičku pratnju nadjačavao je kristalni glas Mej Mejson!

— Ubiću je! — prasnuo je odjednom Blunden i bacio svoje loše karte.

— Koga? — podiže pogled Hok.

— Onu drekavicu... Ne mogu pošteno da igram zbog nje!

— Ne možeš? Znači li to da ne igraš pošteno, Vense?

— Bah!

— I ja odustajem — najavi Hok.

Holidej mirno zapali novu cigaretu, očekujući odluku poslednjeg partnera .

Svoje karte još nije pogledao.

Bledoliki kockar se kolebao. Imao je dobru zalihu dama, ali, to nije značilo da mu može doći još jedna.

— Otišao bih u kabinu po novac — rekao je promuklo.

Holidej se složi.

Bila je to neočekivana pauza od nekoliko minuta. Sve karte bile su na stolu, okrenute. Kao začarane.

Alfi Best prinese jednu stolicu do Džordžijančeve.

— Mogu li nekako da vam spasem život? — upitao je poluglasno.

Nije obraćao pažnju na Blundena i Hoka, ni na njihove mlake pozdrave i začuđene poglede. Oni su Besta mogli da zamisle na svakom mestu osim na brodu!

A sada, umesto na sedlu, šerifov pomoćnik se našao u kockarnici.

— Jeste li upecali ribe? — uzvratio je Holidej.

— Još su u vodi — odgovorio je Best.

— U reci ili bazenu?

— U bazenu. I to ovom!

— Zaista?

Best približi glavu još bliže kockaru.

— Mogu vam reći da imate pokvarenog partnera — kazao je tiho. — Onaj što je otišao po novac ...ima u rukavu kartu više.

— Znam!

— Znate?

— Naravno! Ima ih i u peti čizme, i za okovratnikom.

— Nebesa! — ote se šerifovom pomoćniku. — Ako to znate, zašto onda...

— Momak ume da se preznojava — reče Dok. — Neka se istopi na vreme, da ne bude kasno.

Best pogleda u hrpu novčanica pred njim.

— Ovde ima za moju godišnju platu — reče.

— Ako skinete značku, možda ćete zaraditi više? Da vam ustupim mesto?

— Ne pada mi na pamet — uzmakao je Best. — Radije bih seo preko puta onih tamo. Jedan u kolicima, slep... i njegov pratilac koji čerupa ostale.

Kockar iskrete glavu; njegov ledeni pogled prohuja mimo Besta u pravcu Henšoa. Za trenutak, šerifovom pomoćniku se učini da u strančevim zenicama titra zračak prepoznavanja.

— Poznajete ih? — upita.

— Ne! Ne izgleda mi tako dobar igrač.

— Zašto?

— Jer poznajem sve dobre igrače od Kalifornije pa naovamo.

— A vaš partner? — pokaza Best na prazno mesto, odakle se malopre podigao bledoliki kockar.

— To je Nik Medan, profesionalac iz Kentakija. Operiše uglavnom po rečnim brodovima i lukama. Ne nosi revolver, samo nož.

— Vi izgleda znate mnogo?

— Samo onoliko koliko mi je potrebno, mladiću.

— A ko ste vi?

Nije dobio odgovor. Činilo se da stranac ne želi da se predstavi. Ili je smatrao to nevažnim, ili je njegovo ime moglo da izazove previše radoznalosti. Možda i panike.

— Trebalo bi nešto da proverite, šerife — oglasi se Holidej, lako zavaljen na svojoj polufotelji. — Naravno, ako vas ona dvojica posebno interesuju.

— Pretpostavljam da imaju veze s onim trećim, kojeg ste ustrelili pred Karedo Sitijem.

— Proverite onog u stolici.

— Zašto?

— Možda nije slep.

Best se trže.

Toga se zaista nije setio!

Nazovi slepac možda je sa svog mesta mogao da zaviruje u karte Henšoovim partnerima i ovome javi, njima samo poznatim znacima.

Kako je to moglo da mu ne padne na um!

— Vi ste đavolski u pravu! — rekao je i podigao se.

Ako otkrije jednu takvu podvalu, to će biti dovoljno da ih osumniči i stavi pod svoj nadzor, bez obzira što to ne dokazuje da oni imaju veze sa pljačkom Morganovog zlata.

Best je sam sebi podsećao na mačka koji u šapama drži miša.

Put mu prepreči Slip Sakson.

— Zar poznaješ onog tipa? — upitao je šapatom, pokazujući na Holideja.

— Pomalo...

— Ko je on?

— Ne znam, ali neplaši se. Taj neće izazivati neprilike. Bar ne prvi.

— Misliš da ne pripada Peridžovoj manguparii?

— Taj ne pripada nikome — okrenu se Best. — Možda ni samom sebi.

Sakson sleže ramenima.

Ako šerif tako kaže, nije video razlog da neprestano motri na stranca.

Međutim, Bejker mu nije dao znak da odustane, i on se ponovo vratio na svoje stražarsko mesto.

Henšo je opazi Besta i ponovo ga pozvao za sto.

— Jedan krug, šerife? — predloži.

Voltonov pomoćnik skide sa drvenog simsa svetiljku. Imala je ovalni abažur od stakla, sa žućkastim cvetićima.

— Ovde bi možda trebalo više svetla? — upitao je Best, držeći visoko uzdignutu lampu.

— Možda! Ionako su oko mene mračna lica — cerio se Henšo. — Prosto mi se ne dobija, kad vidim kisele osmehe oko sebe.

— Možda će sada biti bolje — složio se Best i krenuo sa svetiljkom napred.

Učinio je to vrlo nespretno.

Spotakao se o nešto na podu i poleteo preko ivice stola. Henšo se izdiže sa svje stolice, u trenutku kada je Bestova ruka sa svetiljkom jurnula prema Frobsovom licu!

Zapretilo je da će petrolej i staklo prsnuti na Frobsovom čelu i zapaliti ga!

Ali, Best se zadržao na vreme.

Čovek u kolicima nije reagovao. Mirno je sedeo, nesvestan svega oko seb.

— Oprostite — dobacio mu je Best, unevši mu se u lice.

— Molim? — samo je rekao ovaj.

Henšo je, nešto bleđi nego obično, s mržnjom posmatrao Besta.

— Vrlo ste nespretni, šerife — kazao je polako.

— Ne znam šta mi je — pravdao se Best, nezadovoljan. Njegov trik nije uspeo! Frobsovo lice ostalo je okamenjeno, bez ijednog trzaja.

A na njegovom mestu, svako bi podskočio ili bar malo povukao glavu pred opasnošću.

— Spotakli ste se o nešto? — upitali su ostali, tražeći po podu razlog.

— Možda o vazduh? — primeti Henšo.

— Reje? — javi se Frobs.

— Tu sam!

— Da li se nešto desilo?

— Ništa... Samo jedan momak ne ume da drži lampu.

Alfi Best vrati svetiljku na sims.

— Sledeći put biću obazriviji — reče.

Uprkos neuspehu, crv sumnje ostao je u Bestovom mozgu. I dalje mu nije davao mira. Ili je čovek zaista slep, ili je imao živce od čelika!

Odjednom, prestao je žagor, umukli glasovi, utihnuo smeh. Samo je muzika ostala da lebdi u vazduhu, nanošena noćnim povetarcem kroz otvorene prozore sale za poker.

Best je pogledao prema ulazu.

Video je Slipa Saksona uzdignutih ruku.

Ispred njega se nalazio Nik Medan. Razoružavao ga je!

Onda ga je odgurnuo u stranu.

Preko bedara je imao opasač i kolt. Umesto po novac, bledoliki kockar je otišao po oružje.

Alfi Best zažali što nije ostao skriven iza palmovog lišća.

— Bez brige, ljudi! — promuklo se odazvao Medan. — Nikome ništa neće faliti.

Sve karte sú pale na sto. Zavladao je tajac.

Medan podiže ruku prema stolu za kojim je sedeo.

— Ovde nema mesta za obojicu — povisio je glas. — Ovo je moja teritorija, Dok! Prepoznao sam te!

Pogledi su skrenuli prema Holideju.

Slavni strelac je mirno pušio. Pogled mu je pokrivala senka od šešira.

— Imaš dve mogućnosti — prsio se Medan. — Da skočiš glavačke u vodu, ili da potegneš!

Posle ovih reči, ljudi su pognutih glava napuštali svoja mesta i pribijali se uz zidove.

Slip Sakson je besneo!

Pazio je na Holideja, a gužvu mu je napravio sasvim deseti tip! I to mršavko upalih, bledih obraza koga je mogao da oduva jednim dahom.

Međutim, s opasačem i koltom, sa svojim dugim rukama i tankim prstima, izgledao je već mnogo opasnije.

— Ja bih izbegavao nevolje — dobacio mu je Sakson.

— Biće fer predstava — odgovori Medan. — Što se šerifa tiče, neka se drži podalje od kolta. Ovo nije njegova teritorija.

Best nije ni imao nameru da se meša.

Uostalom, šta ga se ticalo što je neki Nik Medan, iz Kentakija, srljao u nevolju!

Slip Sakson se nalazio na mukama.

Bio je plaćen da sprečava nevolje i gužve, a sve se odigravalo na njegove oči. Još ga je i razoružao. Šta da kaže Filbertu kad se vrati?

Biće mu potreban „debeo" izgovor.

Ako se sve dobro svrši, dosećao se, izmisliće da je cela stvar bila nameštena.

Tako je! Baš to: nameštena! U

njegovoj režiji, kako bi se razbila monotonija putovanja i kockanja.

Malo barutnog dima, malo uzbuđenja, i sve je o-kej.

Samo... da li će tako i ispasti na kraju?

— Što ne biste prošetali na palubu i obavili posao? — predlagao je Sakson.

— To možeš ti da prošetaš, ali kasnije — odgovorio je Medan. Ispred njega nalazio se čist prostor. Sve do Džordžijanca.

— Šta on zapravo hoće? — pitao je šapatom Vens Blunden, stigavši četvoronoške do Besta. Mislio je da će tu biti najsigurniji, iza metalne zvezde.

— Videćemo uskoro — bio je odgovor.

— Pucaće?

— Čini se.

Blunden izvuče maramicu i poče njome da briše čelo i obraze. Onda pređe i na vrat.

— Kako je vruće... — procedio je.

— U čemu je stvar? — pitao je Sakson, trudeći se da dobije u vremenu i smislu neki razlog da spreči pucnjavu. — Da nije bilo prljave igre? Varanja? Uvreda?

— Bilo je svega — odazva se ovaj, ne skidajući pogled sa Holidejevog lica.

— Ko je varao?

— On — oglasi se Best, pokazujući na Medana. — Ako ga malo okrenete naglavačke, ispašće pola špila iz njega!

— Šta ti, šerife, znaš o kartama? — podrugnu se Medan.

— Nešto malo... ali dosta znam o ljudima.

— A znaš li ko je on? — pokaza Medan na kockara. — On, koji mi je uzeo sve. Sve! A uzeće i svakome ko sedne da igra sa njim.

— Pa, ko je? — upita Best.

— Zar niko ne zna? — zaokružio je Medan po prisutnima. — Niko?

— A znaš li ti? — pitao je Best.

— Znam naravno...

— Zašto si onda seo da igraš?

Nastade kratko žamorenje.

Medan podiže ruku.

— Mislio sam da ću ga pobediti — priznade — ali, nisam uspeo. Jeste, varao sam ga, ali uzalud. Zato na ovom brodu ima mesta samo za jednog od nas dvojice. Za mene... ili za njega. Doka Holideja!

— To je, pomisli Best. Bilo mu je negde pred samim očima, to ime, ta reč, taj opis, slika, legenda, ali nije mogao da je odgonetne.

Dok Holidej!

Samo on može onako da poteže.

Samo on može tako mirno da igra, i da dobija!

I sam on uspeva da bez reči sluša brbljanje besom zaslepljenog momka iz Kentakija. Siguran u sebe, u svoju ruku, u svoje oko!

Ljudi su skinuli pogleda sa Medana.

Sad je odjednom postojao samo čovek iz Džordžije.

Zvuk izgovorenog imena utihnuo je sve ostale šumove. Čak je i glas

Mej Mejson, nedaleko, iščezao iz njihovih čula.

To ime, koje su nalazili u naslovima raznih novina, u opisima neverovatnih događaja i čudovišnih dvoboja — bilo je među njima, otelotvoreno i opipljivo.

Oni koji nisu verovali u to, polako su se navikavali na činjenicu da je to on, Dok Holidej!

Drukčije valjda nije ni mogao da izgleda.

U crnom odelu, u beloj košulji, sa legendarnim koltovima čije su drške bile ukrašene slonovačom, a cevi prelivene niklom, sa licem kao od kamena isklesanim, sa očima plavim i hladnim poput glečerskih jezera Anglešija...

— Prokletstvo! — dahtao je Blun đen kraj Besta — a ja sam igrao s njim. Igrao!

I kao da se uplašio sopstvenog šapata, umuknuo je.

— Šta je? — proderao se Medan. — Zanemeli ste? Ne verujete... ili ste zaplašeni kao zečevi? Ha!

Njegov glas je izbacio iz čudne začaranosti ljude u sali za poker.

Pogledali su se, promrmljali koješta, raširili ruke i opet zaćutali.

— I šta sada? — oglasi se Best.

— Rekao sam — viknu Medan. — Može da bira: reka... ili olovo.

Pomoćnik šerifa iz Kvinsija razvuče usta u osmejak.

— Da li je to neka šala, momče? — upita.

— Šala? Šalite li se vi, šerife?

— Ne! Ako ti se, uostalom, ne živi, lakše je da skočiš sa dimnjaka na palubu. Ali, zato pusti ljude da igraju na miru!

— Ne pokrećite se — opomenu ga Medan i stavi ruku na kolt. — Brz sam, šerife! Đavolski brz! I nije mi do razgovora.

Utom se Džordžijanac pokrenu.

Medan se skupi. Noge mu se razmakoše, oči bljesnuše.

Holidej prekrsti ruke.

Kaput mu je bio raskopčan, pešević za kundake „linkolna".

— Siguran si da si čitav? — oslovio ga je.

— Da, čitav sam, ali ti...

— Otišao si od stola baš kad sam imao slabe karte.

— Ne verujem ti!

— Što ne pogledaš?

— Neće ti to uspeti. Nećeš se izvući!

— Zar?

On pođe napred.

Medan podiže ruku.

— Ostani gde si! — prasnuo je kockar iz Kentakija. — Ne približavaj se, inače..

— Inače?

— Ovo nije igra, Holideje! Ti ili ja...

— Ne preznojavaj se, Nik! Nemaš šanse.

— Stani!

Ali, Džordžijanac ga nije slušao. Bio je sve bliži i bliži.

Medan uzmače još jedan korak, a zatim poteže.

— Budala! — rekao je Alfi Best, ne uzbuđujući se. On je znao ishod. Nije ni morao da posmatra. Nešto slično desilo se ispred Karedo Sitija.

Zašto bi sada bilo drugačije?

Hitac se prolomio salom, samo jednom.

Bilo je ipak dovoljno da umukne muzika u salunima.

Kada je pomoćnik šerifa iz Kvinsija digao pogled, Nik Medan je stajao raskrvavljene šake.

— Nebesa! — šaputao je kraj Be sta zaprepašćeni Blunden. — Zar niste videli?

— Ne!

— Čekao je da ovaj izvuče kolt... pa tek onda se on mašio opasača! Je li to čovek ili satana?

— Možda oboje pomalo?

S Medanovog lica je nestalo boje i samouverenosti. Izgledac je jadno, pognute glave, klonule šake.

Holidej je stavio kolt u futrolu i okrenuo se.

Iznenada, kockar iz Kentakija ožive. Njegova leva ruka, zabačena na leđima, izbila je više glave sa nožem među prstima.

Alfi Best pokuša da ga spreči, ali, bio je svestan da će zakasniti.

— Znao sam, Nik! — dobacio mu je Holidej, okrenuvši se kao munja.

Još jedan prasak, udvostručen.

Narandžasti plamenovi suknuli su iz obe niklovane cevi. Na svilenoj Medanovoj košulji buknuli su crveni pečati.

Rame i podlaktica!

Holidej nikada nije ubijao, ako nije morao.

Slip Sakson se najzad dosetio da nešto preduzme. Podigao je svoj kolt sa poda u trenutku kada je kockar iz Kentakija posrtao.

Na ulazu se stvorio Ralf Bejker.

— Šta je to, grom i pakao! — povikao je. U ruci mu se nalazio „star" sa drškom od srebra.

Odgovor na to mogao je da zatraži od Saksona. Što se Besta tiče, on nije mario za taj razgovor. Henšo i Frobs su očigledno izgubili volju za daljim igranjem. Kolica bradatog slepca već su bila okrenuta za polazak. Iza njih je stajao Henšo, izbegavajući Bestov pogled.

Holidej sede na svoje mesto i odsutno promeša karte.

Znao je da više nema igre.

Niko se neće usuditi da sedne preko puta.

Ali, njemu je to bilo svejedno.

Svi su ga posmatrali, s mešavinom divljenja i podozrenja. Uverili su se da je brz, a to je izazivalo zavist i strepnju.

Loša reklama za „Slatku Suzi", rezonovao je Best.

Henšo je gurao kolica na polubu.

Prvi oficir Mjulkat Drip dobio je kratka objašnjenja od Bejkera i od mah otrčao na toranj da izvesti ka petana Hekmena.

Bejker je imao muke da uveri goste da im više ne preti nikakva opasnost. Nik Medan je bio dovoljno kažnjen, a biće garantovano dobro čuvan sve vreme puta do Sent Luisa.

No, trebalo je obećati nešto mnogo teže: da se izoluje Dok Holidej.

Bjeker je napomenuo da svi putnici imaju ista prava, da je Holidej platio kartu, da se kockao kao i ostali, a što mu je partner bio pomalo neuračunljivi Medan, nije bila njegova krivica.

Džordžijanac je pokupio svoj novac i ne gledajući oko sebe krenuo prema izlazu. Prolazio je kroz ispražnjeni deo sale, čudno usamljen u tom metežu malih, sitnih pokeraša i parajlija.

Alfi Best ga je, kasnije, video nasloњenog na ogradu.

Zurio je preko posrebrene reke i pušio.

Brišući znoj, Ralf Bejker se priključio mladom zvezdonoscu iz Kvinsija. Na palubi, vazduh je bio mnogo svežiji i prijatniji od dimljivih brodskih prostorija.

— Šta kažeš na sve ovo, Alfi? — upitao je detektiv, gledajući kockarevu siluetu.

— Ja? Ništa! Šta bi trebalo da kažem?

— Je li izazvan?

— Naravno! I ja sam video da onaj Medan vara. A kad sam mu to nabacio, Holidej je rekao: „Znam". U stvari, svesno je igrao s partnerom koji vara i opet nije gubio.

— Zato je Medan izgubio živce.

Bejker se okrete prema sali.

— Ljudi su malo ošamućeni — promrmlja. — Niko se neće usuditi da sedne za njegov sto.

— Nikoga taj neće ni zvati.

— Voleo bih da do ovoga nije došlo.

Pošto je stavio vlažnu maramicu u džep, Bejker udahnu punim plućima vazduh.

— Kako tvoje žrtve, Alfi?

— Henšo?

— Da! Jesi li siguran za njih?

— Ja samo sumnjam. Ne preduzimam ništa bez sigurnih dokaza. Ako i jesu banditi, onda to prikrivaju dobro. Voleo bih da mogu da im zavirim u prošlost.

Mej Mejson je ponovo zapevala.

Ovog puta neku setnu baladu. Melodija se kao pramen magle izvukla iz prostorije i zalelujala preko palube, reke, obale... sve do beskrajnog, tamnog plavetnila neba.

X

Rezerve drva za brodske kazane nalazile su se u lepo složenim gomilama, u ogradama od metala.

Kada je ložačev pomoćnik Tamp Tobek skidao oblice prvog jutra plovidbe niz Misisipi, otkrio je jedan šešir!

Skinuo je još jedan trupac, i ispod šešira ugledao glavu.

Pripadala je nekom dečaku.

— Sto mu rečnih otpadaka — počešao se po glavi mornar Tobek — ko si ti?

Dečak je otvorio oči, zatreptao, ne snalazeći se u prvi mah gde se nalazi.

Veliki šešir bio mu je pozadi spljošten od ležanja na oštrim ivicama trupca.

Bio je utonuo u kaput koji svakako nije bio šiven za njega.

— Slepi putnik, ha? — podviknuo je Tobek. — Izlazi napolje!

Dečak je pogledao oko sebe.

Nije imao šanse za bekstvo: iza njega voda, ispred njega natušteno lice Tampa Tobeka.

— Kad si se uvukao tu, bitango mala?

— Ja?... Juče...

— Juče? Ne laži!

— Jesam, još u Kvinsiju... Nećete me baciti u reku?

— Možda bi to bilo najbolje... Marš napolje!

Dečak se nekako iskobeljao iz svog skrovišta, žmirkajući na suncu. Bele, izdužene ptice nadletale su vrhove brodskih dimnjaka i uplašeno bežale od dima.

— I tu si bio sve vreme? — pitao je Tobek.

— Tu sam spavao... Ali, sinoć sam se šunjao svuda. Mislio sam da ću naći nešto za jelo.

— Krao si, a?

Dečak žestoko odmahnu glavom.

— Kako se zoveš?

— Kornet Vud.

— Odakle si? Iz Kvinsija? Pobegao od kuće?

— Ja sam iz Karedo Sitija. Hteo bih da postanem mornar.

— Mornar, a? — nasmeja se Tobek. — Ja mislim da si ti obična, mala hulja koja živi od krađe i špijuniranja. Da te nije poslao Peridž, a?

— Ne, ne poznajem ga...

— Ništa ti ne verujem! Znaš li šta mi radimo s onima bez karte?

— Ne znam...

— Onda da znaš...

I Tobek mu prilepi dobru šamarčinu. Kornet Vud se zaklati i malo je falilo da se prebaci preko ograde u reku. Noge su ga jedva držale, bio je gladan, neispavan, preplašen.

— Ovo je za početak — nagovestio mu je mornar — a kasnije ti sledujе besplatno kupanje.

Onda mu zadade još jedan udarac.

Dečak posrnu i pade na kolena.

Iz usta mu pokulja krv; nekoliko kapi padoše mu na šaku i on ih za gleda sa zgražavanjem.

Onda podiže glavu. Video je mornarevo iscereno, bahato lice i kao da mu se smrači.

Istog časa je ispod kaputa izvukao kolt i uperio na Tobeka.

— Ubiću te! — prošištao je.

Tobek preblede.

Sad su njemu poklecnule noge. U blizini nije bilo nikoga da mu pomogne, zaklanjala ih je gomila drva.

— Čekaj, ja sam se malo našalio — promucao je mornar, buljeći u cev. — Bila je šala, na časnu reč. Nije važno što nemaš kartu, ne brini, naći ćemo ti nešto da radiš i sve je u redu, a? Skloni taj pištolj...

Korni ga je video kao kroz maglu.

Ruka mu je s teškom mukom držala teško oružje

— Tamp će ti pomoći, ne brini — mleo je mornar, uviđajući da dečakova pažnja popušta. — Ovo je pravi brod za tebe!

— Ne lažeš me?

— Taman posla! Zar ne voliš putovati? Voliš, naravno. Ovaj brod ide do Sent Luisa, a ima dana kada se otisne čak do Kejroa. Možda i do Los Anđelosa? Velika luka, Meksički zaliv, puno ljudi i mornara...

— To bih voleo da vidim.

Jedva da je završio, kada ga Tobek lupi po ruci.

Revolver je zveknuo o daščani pod palube.

Posle toga se dečak našao pod mornarevom šakom.

— Na mene si uperio kolt, barabo, a? Sada ćeš videti šta je mornarski život, stenico! Na!

Kod trećeg šamara, dečak je pao.

Tobek ga dohvati za okovratnik i vukući iznese na čistinu.

Zatim mu posla udarac nogom u rebra.

Kako dečak nije davao glasa od sebe, a on se poboja da ga nije ubio.

Saže se, pridiže malo i okrenuo mu lice naviše.

Korni otvori oči, skupi usta i plju nu Tobeka posred čela!

Ovaj ružno opsova i zamahnu.

— Ostani tako, burazeru — preseče ga sa strane neumoljivo hladan, odsečan glas.

Mornar sa „Slatke Suzi", ložačev pomoćnik Tamp Tobek, podigao se i podbočio. Ugledao je pred sobom nalickanog džentlmena u fraku, istina sa dva kolta oko kukova, ali, dovoljnog nežnog da bi ga mogao sravnati sa zemljom.

Na tom delu palube nije više bilo ni žive duše.

Putnici su uglavnom kasno legali i ustajali takođe kasno.

Možda je izuzetak bio samo Džordžijanac, ne računajući na ostale članove posade i brodske detektive.

Dečak je prepoznao Doka!

Čak j uspeo da mu se osmehne kroz raskrvavljene usne.

— U poslednje vreme stalno te biju, momče? — dobacio mu je slavni kockar.

Korni je slegnuo ramenima.

— Vi se ne mešajte — zapreti mu Tamp. — Mi, ovde, strogo kažnjavamo slepe putnike! Takvi su obično napast za brod. Uglavnom špijuni i diverzanti...

— Zar i deca?

— Glen Peridž je spreman na sve, mister!

— Ovaj sigurno nije...

— Nije? — zakrešta Tobek i zamlatara velikim revolverom kroz vazduh. — A ovo? Hteo me je ubiti, kada sam ga otkrio!

— Mora da si ga pre toga ponudio bombonama?

— Pa, ošamario sam ga, jer nije hteo da izađe iz svog skloništa. Nije mu otpala glava zbog toga! Uostalom, gledajte vi svoja posla, a ja ovo ga vodim...

— Nikuda ga ne vodiš — prekide ga kockar. — On ostaje sa mnom.

Tobekova ruka sa koltom se podiže preteći.

— Mister, ja sam samo ložač, ali, isto tako član Filbertove kompanije. Znam šta mi je dužnost.

— Da udaraš decu?

— On je za mene slepi putnik, špijun... ništa više!

— A ti si za mene budala!

Ne hajući za mornarevo oružje, Holidej pruži ruku i pomože Korniju da se pridigne.

Bio je okrenut leđima Tobeku.

— Slušajte, mister — praskao je Tobek — moja je dužnost da tog mangupa odvedem kod...

Kockar se okrenu.

— Hoćeš da zavežeš jednom, burazeru? — upitao je i pogledam ga prosto ošamutio. — Ili nećeš?

Čovek je odjednom zaboravio na kolt. Učinilo mu se da ga ispod stramčevog čela udaraju ledeni klinovi i ruke mu otežaše.

— Ja...

— Briši!

Tobek krenu natraške, čitavih nekoliko jardi.

Onda se dosetio da je glupo uradio i podigao je kolt. Tada iza leđa oseti dah nekog čoveka.

— Šta to radiš, grom i pakao? — prepoznao je Bejkerov glas.

— Onaj tamo... pretio mi je.

— Zašto?

— Zbog dečaka! Otkrio sam ga bez karte u drvima i hteo da dovedem kod Dripa, ali...

Bejker pogleda u revolver.

— A to? Izigravaš šerifa na brodu?

— Morao sam...

— Morao si? Mislio si da zaplašiš Doka Holideja, budalo?

Tobekove ruke ponovo otežaše.

— Doka... Holideja? — promucao je i zadrhtao. — Nebesa! Otkud sam znao?

— Zašto si uopšte ovde?

— Zbog drva...

— Onda idi po drva!

Čovek žurno predade revolver detiktivu, zaobiđe kockara i dečaka što je mogao dalje i izgubi se iza metalne ograde.

S prve palube čuo se bat čizama o drveno stepenište, koje je povezivalo donju i gornju.

Izbrijan, svež, oran za posao, prvi oficir Mujlkat Drip vraćao se od kr manoša. „Slatka Suzi" je ramo popod ne imala pristajanje u Lajk Portu. A kako ga je u poslednjem pismu obavestila, Bel Simons će sačekati njegov brod i produžiti zajedno do Sent Luisa. Možda na venčanje?

SVAKOG 3.
U MESECU
VAJAT ERP

Simpatični, kršni momak sa kačketom i u tamnoplavom kaputu kao salivenom za njega, prišao je Bejkeru, Holideju i dečaku.

Njegovo ozareno lice polako se to pilo, videći krv na Kornijevim usnama i izmučeni izraz.

— Šta je to, Ralfe? — pokazao je na dečaka. — Ko je on? Je li...

— Momak bez karte — obavesti ga detektiv.

— Zar je plivao do broda?

— Ukrcao se još u Kvinsiju, kaže.

— Pa, šta ćemo sada s njim? — procedio je Drip.

— Ja znam — umeša se Holidej. — Ima slobodnih kabina?

— Ako mislite na one od petnaest dolara, onda ima.

— Onda mu dajte jednu.

— Njemu? Samo njemu? — začu dio se Drip. — Zar ga poznateje?

— Zar je to važno? Uzimam kabinu do Sent Luisa, a tamo ćemo već naći neki posao za njega.

— Pa, šta bi on tako kržljav mogao da radi?

— Bilo šta... — javi se Korni. — Na nekom brodu...

— Izgleda da bi pošao u mornare — primeti Bejker, bez zlobe.

— Možda i u oficire? — dodade i Drip.

Led je bio probijen.

— Ako ti se sviđa „Slatka Suzi", derane — kucnu ga Drip po nosu — da razgovaram sa kapetanom, a?

— Mnogo biste me zadužili, gospodine!

— Hej, pa on ume i da se ophodi! Samo... prvo moraš nešto da pojedeš, ili ćeš se onesvestiti. Otidi do kuhinje i reci...

— Doručkovaćemo zajedno — odluči kockar.

— Kako si se umuvao u brod? — interesovao se Beljker.

— Sa nosačima. Svi ostali su se vratili, a ja sam ostao.

— Prosto, hm! — promrmlja detektiv. — Ako kapetan za ovo sazna, pobesneće.

— Zašto bi saznao? — sleže rame nima dečak.

— Da, zašto? — protrlja Bejker bradu. Klinac je očigledno bio obdaren mozgom. Uz malo jaču hranu, za godinu dana izrašće u momčinu. Imao je dobro raspoređene kosti, ali je nedostajalo više mesa i mišića.

Kockar i dečak su se uputili u restoran.

Unutra je bilo samo nekoliko gostiju, uglavnom na viskiju ili kafi.

Korni bojažljivo zastade na pragu.

Bio je svestan da odelom i čistoćom ne pripada ovakvom mestu. Najradije bi u dnu palube pojeo je dan sendvič i sve to zalio vodom.

Sličan osećaj imao je davno, kada ga je otac odveo u crkvu, u Kvinsiju. Hteo je da pobegne sa praga, ali ga je krčmar uhvatio za uvo i ugurao unutra.

Naravno, Holidej nije učinio to is to, ali ga je blago kucnuo po ramenu.

— Znam kako ti je — reče — ali, ne brini. Ovde možeš uči umazan perjem, ako imaš da platiš. Novac je jači od morala i obzira, dečko.

— Ne bih baš na svetlo — snebivao se Korni.

Kockar ga povede prema zidu sa slikama.

Dečak je gledao samo ispred sebe. Jedva je čekao da sedne, sakrije noge i uvuče prste u rukave. Ipak, dostio se da mora da skine šešir.

U restoranu, su služili pravi konobari, obučeni u belo, lepo obrijani, začešljani i ljubazni.

Mališan je pocrveneo kad mu se dečak, skoro njegovih godina, poklonio i zapitao šta želi.

Šta želi?

Dok je grozničavo o tome razmišljao, njegov poznanik je već pogađao njegove želje! Prokletstvo, šta je sve naručio!

Pre svega toga, na sto je stigla čaša sa brendijem.

— Jesi li pobegao od kuće? — upitao je Holidej.

— Ne... Tata me je naterao da odem. Plačio se da se oni banditi ne vrate.

— Šta ti je rekao?

— Da samo vas pratim, do broda... Posle da se snalazim kako umem.

— Zaista? Nisam primetio da me pratiš!

— Trudio sam se da ne smetam...

— A kolt?

— Otac mi je dao... I dvadeset dolara. Ali, to sam potrošio u Kvinsiju. Tamo je sve skupo...

Odjednom, dečak je ućutao.

Pogled mu se zadržao na nekom, zdesne strane.

Posle toga je glavu uvukao u ramena i kao da se smanjio. Činilo se da ne želi da ga neko vidi.

— Šta te muči? — upitao je Holidej, ne pogledavši ga. Osetio je promenu u dečakovom ponašanju.

— Oni ljudi — šaputao je Korni, zaklanjajući se iza kockara.

— Koji?

— Oni... Onaj sa kolicima, i onaj drugi...

Džordžijanac samo malo pomeri obod, i opazi Henšoa i Frobsa. Završavali su jelo i nemilice pili šampanjac. Prilično rasipanje novca za takve lupeške njuške!

Videlo se da izbegavaju susrete pogledima sa svima, osim ponekad sa konobarom koji ih je posluživao.

Frobs je polako dovršavao jelo, nabadajući viljuškom ostatke velike šnicle.

— Šta je sa njima? — interesovao se kockar.

— Sinoć sam švrljao palubom — kazao je dečak — i naleteo na njih...

— Da?

— Sakrio sam, kad su ulazili u svoju kabinu. Bili su nešto ljuti, nisam razumeo zbog čega.

Činilo se da kockar sluša samo je dnim uhom.

Izvukao je špil karata i veštim po kretima promešao, izazvavši u Kornijevim očima pravi talas divljenja. Dečak je zaboravio šta je počeo da priča.

— Jesi li završio? — upitao je Dok.

— Ja? Nisam... Primetio sam nešto čudno... Onaj čovek sa naočarima, u kolicima...

— Ustao je?

— Uf! — cte se Korniju. — Kako znate? Kako... kako ste pogodili?

— Slučajno!

— Ustao je... i skinuo naočare... Posle toga je onaj drugi zatvorio vrata. Odmah sam pobegao...

— Zanimljivo — promrmljao je kockar. — To bi možda interesovalo šerifa. Jesi li još nekome to rekao?

— Ne!

— I nemoj! Naročito u njihovoj blizini.

— Ko su oni?

— To nije moja briga, sinko. Uostalom, tvoj doručak stiže...

Dečak se okrete.

Konobar je nosio ogromni poslužavnik sa raznim đakonijama koje su mirisale božanstveno.

Kornet Vud je zaboravio na sve.

XI

Podne je prevaljivalo, ali vrućina nije popuštala. Nije se znalo gde je gore: napolju ili u kabinama.

Rej Henšo i Bagi Frobs izabrali su ovo drugo. Nisu se iz nje micali do jutra.

Ležali su svako na svojoj postelji.

Od pristajanja u Lajk Portu delilo ih je nepuna dva časa. Ako i tamo nekom šerifu padne na pamet da se kočoperi po brodu, putovanje za Sent Luis moraće da bude zabavno!

Henšo se pridigao i bacio opušak kroz otvoreno prozorče kabine.

— Ništa od mraka — promrmljao je.

Frobs otvori jedno oko. Bio je znojav, mokre košulje i bosih stopala. Malo su govorili, nestrpljivi da sačekaju trenutak odluke.

Očigledno, da su postali još sumrjiviji posle onog incidenta u kockarnici.

To Frobs nije mogao da oprosti Alfiju Bestu.

— Ja ipak mislim da on samo nagađa — javio se ponovo Henšo.

— Ko?

— Taj žutokljunac od šerifa... Da bi se samo malo pomakao, propali bismo.

Frobs otvori i drugo oko.

— Opet o tome? — obrecnu se. — No može mene svaka uštva da nasadi, Reje.

— Večeras ga se moramo rešiti.

— Obavezno! Inače će se osiliti i početi da nas pretresa.

— A šta kažeš na novo društvo?

— Na Holideja?

— Da! Misliš da te je prepoznao?

— Ne verujem. Ispod ove brade me ni rođena majka ne bi prepoznala. Uostalom... sukobili smo se samo jednom, davno, u Salini. Ostao mi je samo ožiljak na mišici.

— Ipak mi se ne sviđa njegovo prisustvo.

— Gluposti! Taj se neće mešati ako ga neko ne izazove. Budi siguran. Zato... samo podalje od njega.

— Najvažnije je da mirno stignemo u Sent Luis. Tamo smo na konju! Mekvajer će se pobrinuti za ostalo. Dobiće svoj procenat.

— Pokušaj da spavaš.

— Vraga! Mogu samo da se ukuvam...

Invalidska kolica nalazila su se u uglu; preko složenog plavog ćebeta bilo je prebačen opasač sa jednom

futrolom i jedan kolt, manjeg kalibra, koji je Frobs držao na kolenima kad god je „uskakao" u kolica.

Rej Henšo i Bagi Frobs imali su sreću da nabasaju na Šalana Kriša, koji im je ponudio lak lov na tešku gomilu dolara.

Bilo je to u Otamviju, na Des Mejns Riveru, Ajova.

Henšo i Frobs su taman napustili zidove državnog zatvora u Fort Bravu, gde su tri godine ispaštali za pljačku trezora kompanije „Sajšens Klans Omaha". Njihova družina skupljena oko Sent Džozefa raspala se odavno, a njima je nedostajalo para i planova.

Ne bi se moglo reći da su Henšo i Frobs pekli zanat odmalena.

Bili su to imućni trgovci iz Hačinsona. Bavili su se svojim poslom sve dok nisu dobili konkurenciju. Pošto im to nije odgovaralo, krišom su se odavali pljačkanju i paljevini ostalih trgovina u gradu, smatrajući da nikada neće posumnjati u njih.

No, ako Hačinson nije imao pronicljivog šerifa, naišao je Vajat Erp, na putu od Vičite prema Dodžu. On je samo nataknuo gradskom maršalu da pripazi na njih dvojicu, i to je bilo dovoljno da pogreše.

Posle kraće pucnjave, uspeli su da pobegnu. Za sobom su ostavili teško ranjenog šerifovog zamenika, kome su kasnije u Kanzas Sitiju morali da odseku nogu.

Razbešnjena rulja, potpomognuta udruženim trgovcima — konkurenti ma, spalila je trgovinu „Henšo i Frobs".

Njih dvojica nisu imali ni centa kapitala da započnu nešto bolje. Ostali su u sedlima, zaraženi pljačkanjem i otimačinama.

Njihov dalji put bio je sličan desetinama desperadosa širom Srednjeg zapada.

Kad su prvi put uhvaćeni, dobili su tri godine teške robije.

Kad su izišli, znali su da od preobraženja nema ništa. Kivni na ljude, zakon, bogataše — nameravali su da nastave svoj put, ovog puta krvavije nego ikada.

Čak su planirali da se vrate u Hačinson i zapale sve što im dođe pod ruku. Naravno, pre toga će morati da skupe bandu, a da to učine, bio im je potreban novac.

Tako je naišao Šalan Kriš.

Taj je imao nekih veza u Fort Bravu i saznao da dvojica okorelih lupeža tih dana napuštaju zatvor.

Pratio ih je do Otamvija i ponudio ih je pićem. Nisu odbili, ali su znali da taj ne plaća viski zato što mu se oni dopadaju.

Krišova priča tada je izgledala ovako:

Pre dve godine, u Birlingtonu je došao uglađen, lepo obučen stariji čovek, uzeo sobu u hotelu „Žuta ruža" pod imenom Džerom T. Džastis i naglasio portiru da ga ne uznemiravaju, jer će spavati do jutra. Dok se potpisivao u knjigu, Kriš se slučajno zadesio tu, u uglu gde me gost nije mogao videti, ali zato sam ja njega zapamtio. Imao je bledunjavo, mršavo, lice i nešto pogurena leđa. Nosio je čudnu bradicu kao u jarca, sivu i olinjale dlake.

Kad je polazio u sobu, na Krišo-

vo čudo, primeti kako mu brada spada sa lica.

Bila je lažna!

Taj Džastis ju je brže-bolje zalepio na isto mesto i žurno ustrčao na stepenice.

Nije tome pridavao neku važnost, jer ni Krišu nisu „cvetale ruže" i samo ga je mali korak delio od zatvorske ćelije.

Međutim, jutro su, u reci, pronašli leš Vini Lorimer. Bila je to lepuškasta, mlada devojka iz saluna „Draj". Našli su je sasvim nagu i zadavljenu nekom tankom, jakom uzicom ili žicom.

Poslednji put, međutim, viđena je živa u društvu tog Džastisa.

Portir u „Žutoj ruži" je dremao, a onda čuo ciku i smeh na ulici. Odšetao je do velikog prozora i video Vini i Džastisa u nekoj kočiji, verovatno iznajmljenoj za tu priliku. Šta je Vini tražila s tim mršavkom, nije bilo teško zaključiti: ako je imao dosta novaca, stranac je mogao lepo da zakupi njeno društvo i naklonost.

Portir je to javio šerifu, a ovaj je odmah pošao u sobu.

Tamo, međutim, gosta više nije bilo!

Portirov opis bio je jednostavan: mršav, bled, s bradicom, u odelu od smeđeg štofa, s velikom putnom torbom u ruci.

Nedaleko od grada, prema obali, šerif je našao opisano odelo.

Zaključio je da se ubica preobukao i pobegao najverovatnije jutarnjim vozom, pre nego što je leš otkriven.

Nekoliko meseci kasnije, priča se ponovila u Svudstonu. Nađen je leš gradske „lake dame" Houp Festlong. Isto tako naga i zadavljena. Opis: stariji čovek, s bradicom i tako dalje...

Činilo se da Šalon Kriš sustiže tu priču samo nekoliko dana ispred sebe.

Poslednji čin odigrao se u Kvinsiju.

S bednim plenom od četrdeset dolara, koji je opljačkao od jednog trgovca na drugoj obali, u Belvilu, Šalan Kriš se zaustavio na iskraju Kvinsija, na rečnoj obali. Nije želeo da se izlaže opasnosti i vraća u grad.

Konja je vezao za vrbak, sedlo stavio u grmlje i spremao da na njega spusti glavu.

U tom ga je sprečio krik neke noćne ptice.

Pogledao je niz peščani sprud, i video neku senku.

Neko je nešto vukao prema vodi, samo desetak jardi od njega. Bila je poodmakla noć, puna mesečine, ali Krišu to nije smetalo da razazna o čemu se radi.

Jedan čovek je vukao nago žensko telo u reku!

Već je bilo beživotno.

Kada je zamočio noge do listova, bacio je telo, a onda se izvukao na obalu.

Šalan Kriš se setio Birlingtona, Svudstona, ali dok se kolebao šta da učini, čovek je otrčao nekuda. Malo kasnije čuo se bat konja.

Ujutru, Šalan Kriš se udaljio od obale, kako ga tu ne bi neko zate-

kao i optužio za ono što je samo video, ali ne i učinio.

I dok je prolazio kroz grad, rešen da se ubaci na neki brod u bilo kom pravcu, ugledao je to lice.

Bez brade ovog puta!

Zaključavao je banku nekog Kena Morgana!

Kriš je brzo saznao da se radi o glavnom blagajniku, poštenom, uglednom građaninu Kvinsija, uzornom ocu i suprugu.

Uzornom?

Ili je taj Džastis, odnosno Marti Kol, bio opasan prevejanko, ili manijak koga s vremena na vreme spopadaju nastupi i on posle bluda davi devojke!

Sada ga je imao...

Ostalo je bilo manje-više poznato.

Kriš je garantovao Henšou i Frob su da će priterati Kola u ćošak i da će mu ovaj omogućiti da „očiste" tog Morgana do poslednje pare!

Henšo i Frobs nisu želeli da budu viđeni u gradu. Imali su sveže uspomene iz Fort Brava i izbegavali su da u njih ponovo upadnu, za kratko vreme. Zato je Kriš otišao sam, jedne večeri, pred zatvaranje banke.

Marti Kol, zamišljen i obično nedruštven, koračao je ulicom kada ga iza ugla presreo nepoznat čovek. Rekao mu je samo nekoliko reči, ali dovoljno da ovaj prebledi i da počne da drhti.

Verovao je da njegovu tajnu niko neće saznati, da će njegov porok ostati samo u njemu, proklet i zakopan.

Kriš je obećao da će tajnu sačuvati ako mu „otvori" vrata banke. Posle toga će nestati iz ovog kraja.

Međutim, Kriš je obećao nešto mnogo bolje: sto hiljada u zlatu koje treba da stigne sutra u noć, pod uslovom da i on beži zajedno s njima.

Pristao je.

Marti Kol je „provalio" o pošiljci Dina Morgana iz Springfilda, koja je večernjim vozom stizala u pratnji dva naoružana pratioca.

Henšo, Frobs i Kriš odmah posle deset napadaju ispred banke stražare, dok Kol onesvešćuje lično Morgana. Posle toga, blagajnik se baca na slobodnog konja, dok Henšo nosi kovčeg sa zlatom preko sedla sa specijalnim drvenim „samarom", radi lakšeg nošenja.

Samo dve stotine metara dalje, Henšo napušta društvo i skreće u bočnu ulicu. On i nema nameru da napušta Kvinsi, dok ostatak bande „vuče" za sobom poteru.

On sanduk zakopava na obali, pre kriva kamenjem i stavlja drveni krst, kao da se radi o grobu. Za to vreme, Frobs se vraća, zavaravši trag, a Kriš nastavlja put sa Kolom. Uz put se dešavaju nepredviđene stvari: zahvaćen strahom da ga Kriš ipak ne oda, blagajnik pokušava da ga ubije i sam utekne. To mu ne uspeva...

Šalan Kriš izvodi poslednji deo svog plana: ostavlja mrtvog Kola i režira znakove u pesku koji poteru treba da navedu na onu stranu, koja njemu odgovara.

To mu uspeva, ali ne sasvim.

Alfi Best se vraća, vođen svojim instinktom da tu nešto nije u redu.

Da je u pravu, dokazuje susret sa Krišom i neočekivani nailazak Doka Holideja.

Kriš je mrtav, nije došao u Kvinsi, pa su Henšo i Frobs krenuli bez njega.

Udesili su da dođu na brod u poslednjem trenutku, sigurni da Volton neće moći da se doseti na vreme da je izigran.

Sada su tu, ali još nisu sigurni. Pomoćnik šerifa iz Kvinsija ukrcava se u Henibelu, poslat od samog šerifa ili na svoju inicijativu.

U svakom slučaju, on sumnja da su pljačkaši na brodu, ali ne zna kako izgledaju i koliko ih je. To što se okomio na njih dvojicu, mogla je da bude puka slučajnost.

Sve dok budu na vodi, oni su sigurni.

Ali, ako nastavi do Sent Luisa, lako može da se o njima raspita u Trentonu i sazna da takvi rančeri ne postoje tamo!

To ne bi valjalo, ne za zlato koje u Sent Luisu treba da im pretopi Mekgvajer.

Sirena „Slatke Suzi" trgla je iz polusna obojicu.

— Šta je to?

— Lajk Port — obavesti ga Henšo. — Pitao sam neke mornare, kažu da se zadržava samo nekoliko minuta.

— Ja ću ostati ovde. Ti izidi...

— Zaključaj se.

Henšo pogleda prema opasaču, kao da se koleba da li da ga pripaše ili ne.

Onda je odustao.

Sve što mu je trenutno bilo potrebno, jeste opreznost i bistra glava.

XII

Kako to uobičajeno biva, kad god brod pristaje, putnici se načičkaju na toj strani palube da posmatraju ukrcavanje novih lica.

Ovog puta nisu imali mnogo da vide: samo dvoje.

Prvo se na most ispeo punačak, sedokos čovek u gradskom odelu, lepo ispeglan i namazanih čizama po kojima kao da prašina nije stigla da se slegne.

Delovao je otresito, mada pomalo i odbojno.

Mjulkat Drip, prvi oficir „Slatke Suzi" ga je poznavao.

Zvao se Loni Harden, i bio je sudija u Lajk Portu.

Drugi putnik prvo je ispred sebe poslao tri velika kožna kofera.

A onda je, podižući dugu, nabranu suknju, zakoračila na most.

Dipovo lice se razvuče u osmejak.

Bejker ga munu laktom.

— Pazi da se ne istopiš — pecnu ga.

Za Belindu, Bel Simons, znao je malo iz Dripovih priča.

Poznavali su se dugo, pisali jedno drugome, i trebalo je da se venčaju uskoro.

Bel Simons se sa Dripom upoznala u Kvinsiju, kad je išla nekim poslom u vezi garderobe za trgovinu „Vumens Star" gde je radila. Susret je bio više nego banalan: kršni

oficir odbranio je lepu došljakinju od nasrtaja nekih profesionalnih gradskih udvarača, i odveo je na ručak.

Tako je počelo.

Kasnije, viđali su se, ali istina sve ređe, u Kvinsiju ili na kratko u Lajk Portu.

To je Ralf Bejker jedino mogao da sazna od prvog oficira.

Ali, nije ni slutio koliko je Bel Simons lepa!

Bila je pravo osveženje za brod. Ljudi su u prvi mah začutali, a onda počeli da sve glasnije i glasnije žamore. Čuo se i poneki zvižduk.

Što se Henšoa tiče, njega nije interesovala devojka, pa ni sudija. Nije ga poznavao, i to je bilo dovoljno.

Drip pruži ruku devojci i prosto je ubaci na palubu.

Ali, zagrljaj im je bio kratak i uzdržan.

Brodska sirena je najavila nastavak puta. Paluba je počela da se prazni. Tri velika kofera čekala su da ih neko odnese u rezervisanu kabinu prve klase, od petnaest dolara!

Bel Simons se osmehnula na Bejkerov poklon i prosto ga očarala.

Imala je divne zube, divna usta, crnu, valovitu kosu zategnutu sa strane velikim šnalama, crne obrve i prekrasne, zelene oči!

Na glavi je imala šešir s veštačkim ružama i kratak „šlajer" preko lica.

Preko ramena se nalazila pelerina zelene boje, sa narandžastom postavom i uzanim, visokim okovratnikom. Ispod ogrtača, koji je padao samo do pasa, nalazila se bela košulja sa riševima.

Duga suknja žute boje padala je do vrhova damskih čizama.

— Bio si sebičan — okrenuo se Bejker prema prvom oficiru „Slatke Suzi".

— Zašto?

— Nisi je opisao tačno...

— Možda suviše lepo? — primeti devojka.

Dva brodska stjuarta već su se stvorila pored njenog prtljaga i ponela ga.

— Dobro znate da sam mislio obratno — odgovorio je Bejker.

— Polako — opomenu ga Drip — ona je došla zbog mene a ne zbog broda!

— Do Sent Luis slobodno se može zvati „Slatka Belinda" — kavaljerski je nastavio Bejker.

Drip zagrli devojku i okrete na drugu stranu.

— Biće najbolje da na vreme uteknemo — predloži, namignuvši na detektiva.

Dok je odlazila, Bejkeru se činilo da u njemu zauvek ostaje čudesan miris nekog parfema na njenoj koži. Gledao je za njima, kao što su to činili i ostali na prvoj palubi.

Rej Henšo se vratio u kabinu, motreći ispod oka da li je u blizini uporni šerif.

I zaista, video ga je.

Stajao je kraj dimnjaka, odakle je počinjao deo metalne ograde za drva.

Gledao je pravo u njega.

Henšo se podrugljivo isceri, skide šešir u znak pozdrava i pokloni se više nego što je normalno.

Time mu je dao na znanje da mu njegova sumnjičavost nimalo ne smeta. Možda ga čak i zabavlja!

Alfi Best ga je mirno ispratio pogledom.

Za to vreme, Mjulkat Drip je uveo devojku u kabinu i pozvao konobara. Na stolu se nalazilo pomalo već uvelo cveće, nabrano u Kvinsiiu.

Bel Simons skide pažljivo šešir i stavi na postelju. Onda raskopča ogrtač i spusti kraj šešira.

— Ovoga puta mi nećeš pobeći — rekao je Drip. — Zakazao sam sveštenika u Sent Luisu da nas...

Zatim je ućutao.

Devojčino lice se izmenilo, okrenula je glavu. Nešto se desilo, pomisli. I kao da ga nešto ubode pod srcem.

On je uhvati, približi i prstom okrenu bradu uvis.

— Imaš nešto da mi kažeš? — upita.

— Žao mi je, ali...

— Žao ti je? Misliš, u vezi venčanja?

— Da!

— Nešto se desilo? Osećanja ili...

Prvi oficir Mjulkat Drip nije bio loš momak. Osim što je važio za snažnog i veštog mornara, bio je markantan i muževan.

Imao je oštar nos, snažnu vilicu i razmaknute, ali privlačne oči boje lešnika.

Devojka klonu na ivicu postelje, a Drip zatvori vrata.

— Šta se izmenilo? — upitao je ozbiljno.

— Idem na Zapad.

— Na Zapad? — nasmeja se on nervozno. — On je odavno osvojen, Bel. Da ne tražiš zlato ili Indijance?

— Neću mnogo daleko, do Spring filda.

Drip se namršti.

— Prilično udaljeno mesto, u srcu Ozarka. Zar nešto nije u redu sa starim Simonsom?

— Pisao mi je da dođem. Bolestan je...

Momak se osmehnu s olakšanjem.

— Pa, to i nije tako strašno. Kada se vratiš, završićemo tu prokletu formalnost oko venčanja, a valjda ćeš i starog dovesti...

— Ne shvataš, Mjule — prekinula ga je devojka — ostaću tamo.

— Šališ se? — prenu se on.

— Ne znam koliko, ali, ostaću. Otkazala sam „Vumens Staru". Ovo je sav moj prtljag.

— Tako? — oteže Drip. — Ta odluka je pomalo neočekivana...

— Mislim da nije samo bolest u pitanju — rekla je Bel. — Tata je ili u nekoj opasnosti, ili ima nešto važnije da mi saopšti, nego što to može preko pisma.

— Ne razumem — promrmljao je s vidnim razočaranjem Drip. — On nije dosada bio bolestan! A nije ni toliko star... Šta je zapravo u pitanju?

— Ne znam — odgovorila je de-

vojka. — Znam samo da sam mu potrebna.

— Čvrsto si odlučila?

— Da!

— Očekuješ li da ostavim svoj posao i krenem s tobom?

Ona se osmehnu.

— Ne, naravno. Mogu sama da se brinem o sebi, iako je Zapad bar iz priča, suroviji nego što jeste...

— Imaj to na umu — opomenu je on žustro. — Mislio sam da ćeš me zamoliti da te pratim, ali... vidim da ti nije stalo!

Okrenuo joj je leđa i zagledao se u nebo iznad ograde.

— Moraš me razumeti — rekla je ona — nisam u stanju da mislim na nešto lepše, kad je u pitanju tata. Neka sve to malo još pričeka...

— A ako se ne vratiš?

— Zašto ne? Sve zavisi od situacije tamo. Ja sebi prebacujem što sam toliko odvojena od tate. U poslednje vreme smo se videli svega dva puta za tri godine. To je premalo!

— Zašto ne proda onaj salun i ne preseli se iz divljine među ljude?

— Ne shvataš. On je tamo rođen, i vezan za to tle. Pokušavala sam da ga nagovorim, ali uzalud. Tvrdoglav je.

Drip naglo otvori vrata, izbegavajući da je pogleda.

— Možda ćeš se do Sent Luisa predomisliti — dobacio je tihim glasom. Ramena su mu bila povijena, kao pod teretom. Lice mu nije videla, ali je pretpostavljala da je smrknuto. — Imaćeš vremena...

— Zar samo tako odlaziš? — podigla se devojka sa postelje.

Za trenutak je zastao.

— Vratiću se — reče.

Tako je, pognut, otišao.

Bel Simons ostade na dovratku vrata, prateći ga pogledom punim sažaljenja.

I kao da zbog toga nije osetila u sebi prazninu, već neku vrstu olakšanja.

Zašto?

U prvi mah je pomislila da će ga u suzama moliti da pođe s njom. Posle nije osetila ništa slično. Jednostavno se povinovala svojoj odluci da otputuje u Springfild, vozom iz Sent Luisa.

Kad je htela da uđe unutra, pogled joj ostade na silueti nekog čoveka. Stajao je pored ograde, pušio i posmatrao svetlucanje reke.

Bio je visok, vitak, od glave do pete odeven u crno.

Neobična figura, ucrtana u ogromni sunčev disk nad ravnicom između Misisipija i Misurija.

XIII

Veče kao da se ponavljalo: probni akordi na klaviru, svetiljke koje se pale jedna za drugom, klupe sa putnicima koji ispraćaju poslednje rumenilo zalaska na zapadu.

Alfi Best je pokušao da od sudije Lonija Hardena sazna ima li u ovom delu kakvih novosti o pljačkašima iz Kvinsija.

No, Harden mu nije mogao pružiti nakakva obaveštenja. Naglasio

je, čak, da od toga nema ništa, s obzirom da ne postoji nikakav opis napadača.

A oni sigurno neće staviti zlatne poluge na ramena kao epolete.

Šerifov pomoćnik iz Kvinsija ostavio je sudiju i zatekao Doka Holideja u salunu. Sedeo je sam, i ređao karte. Mora da je to bila prastara navika da sedi kraj zida.

Ništa mu nije moglo prići iza leđa.

Čaša sa brendijem nalazila se netaknuta kraj desne ruke.

Čudno, kako se sticao utisak da oko Džordžijanca narasta prazan prostor.

Činilo se da ga svi izbegavaju, kao da je kužan.

Ljudi su dolazili i birali što udaljenija mesta od njega.

No, isto tako je izgledalo da mu usamljenost ne pada teško.

Best se zadrža kraj njegovog stola.

— Da presečem? — upita.

Kockar složi karte u špil i stavi pred njega.

Nekoliko časaka kasnije, ređajući dijagonalno i ukrštajući adute, Holidej je zastao nad neočekivanom kombinacijom.

— Nešto loše? — oglasi se Best.

— Ako verujete kartama, čeka vas smrt — odgovori kockar.

— Večeras... ili kroz pedeset godina?

— Uskoro!

— Niste me baš utešili — počešao se Best iza uha. — Voleo bih da se varate...

— Naravno. Ja nisam gatara, već pokeraš.

Best se udalji.

Holidej je ljutito pokupio karte i pogledom ispratio plavokosog zvezdonosca.

Osetio je da će se nešto desiti.

Za to vreme, Alfi Best je prošetao do kabine Henšoa i Frobsa.

Bio je iznenađen kada je zatekao neosvetljeno prozorče iznad ulaznih vrata.

Odmah je obišao restoran, salune, kockarnicu, ali od njih nije bilo ni traga ni glasa.

Pomislio je da su nekako pobegli. No, odustao je od takve glupe ideje. Bio je na ogradi kada se brod zaustavio u Lajk Portu.

Tada nisu mogli uteći. Video je Henšoa, klanjao mu se i skidao šešir.

Kasnije, jedino su mogli da skoče u vodu i plivaju.

Ali, još nisu imali razloga za takvu mogućnost.

Best obiđe gornju palubu, i opet ništa.

Oniednom je zastao...

Možda su oni baš to i očekivali? Da on primeti da ih nema i da krene u potragu?

Pretpostavljali su možda da će zaviriti u svaki kutak, i tako im pasti u zasedu. Bilo je veće, jedan brzo udarac nožem ili pucanj kroz jastuk, i sve je gotovo.

Nema svedoka, nema Alfija Besta.

Moraće oni već da se pojave.

Ponovo se uputio njihovoj kabini

i probao da li su vrata bila zaključana.

Ne, nisu bila!

To je bila šansa da malo pronjuška po njihovim stvarčicama.

Možda će moći da otkrije nešto o njima. Možda i trag zlatu... Jer, mora da je tu negde, ako su ga oni odneli ispred Morganove banke.

I ponovo je Alfi Best zastao.

Zašto bi neko izlazio i ostavio nezaključanu kabinu?

Unutra je bio mrak, sa nešto mut ne svetlosti spolja, ali, bilo je uglova u kojima se mogao sakriti čovek i sačekati da uljez zatvori vrata za sobom i da ga ubije.

Setio se Holidejevog proročanstva i prvi put se naježio.

Odustao je.

I učinilo mu se da iza vrata čuje uzdah...

— Ko je to? — začu se oštar glas iz mraka sobe. — Rej?

Ioak je nekoga bilo!

Frobs!

Šerifov pomoćnik začu kako se zavinje oroz na koltu.

Zatvorio je vrata i odskočio u stranu.

Ioak, čovek iz kolica nije pucao.

Nije ni mogao, ako je zaista bio slep. Jer, Best nije davao ni glasa ni šuma od sebe.

Gde li je mogao da bude Henšo? Sa Frobsom u sobi. Ili negde skriven, čekajući da Best naleti na Frobsa i da ga ovaj ustreli kao lopova!

Tada bi sve ispalo slučajno.

Best primeti Bejkera pored neke dame. Bila je to ona mala iz Lajk Porta. On je nešto govorio, a ona ga je odsutno slušala. Brodski detektiv je sve manje mislio na svoje dužnosti a sve više obletao oko čarobne crnke.

Odlučio je da se skloni u senku stuba i da drži na oku kabinu.

Proverio je kolt, ostavio ga otkočenog za opasač i mirno nastavio da čeka. Nije znao šta, ali se nadao da će i na to naći odgovor.

Kraj njega su prolazili putnici, a da ga niko nije opazio. Prošao je i prvi oficir, zastao da pogleda Bel Simons i Bejkera, nešto ljutito procedio kroz zube i prešao na drugu stranu krupnim koracima.

Best je i dalje čekao.

Malo kasnije, ugledao je i Holidejeva leđa.

Bio je izišao napolje, privučen čudnim zvukom udaljenih bubnjeva preko reke. Best je pokušao da se seti ima li u tom kraju kakav indijanski rezervat, ali uzalud.

Holidej je zapalio cigaretu i fini miris duvana iz „virdžinije" ušao je u Bestove nozdrve.

— Niste li našli, šerife? — upitao je kockar, ne okrećući se.

Best opsova.

Taman je pomislio da je nevidljiv, a Džordžijanac ga je osetio i ne pokrenuvši se.

— Kako znate da sam ja? — upitao je zatim.

— Znam! Kabina preko puta, uzdržano disanje... Hoćete novosti?

— Kakve?

— Taj momak u kolicima... ume da hoda.

— Šta?

— Imajte to na umu.

I udalji se.

Best je zurio za njim, ne verujući sopstvenim ušima.

Čemu onda ta lakrdija sa kolicima? Tamne naočari, ćebe preko nogu, operacija oka u Sent Luisu...

Više nije mogao da okleva.

Nateraće on tu bitangu i da prohoda i da progleda.

I da mu odgovori na neka pitanja!

Ponovo je ugledao Mjulkata Dripa, kačketa natučenog na čelo. Gledao je u pravcu detektiva i devojke i stezao pesnice. Oni ga još nisu primetili.

Onda je Bel Simons okrenula glavu, privučena magičnim treptajem ljubomore, koja je zračila od prvog oficira.

— Dripe? — uzviknula je.

On koraknu.

— Sada sam Drip — procedio je. — Vrlo zvanično, mlada damo... Brzo si me zaboravila, vidim!

— Hej. šta ti je? — dobaci Bejker. — Baš sam objašnjavao Bel šta sve ima na brodu i...

— I pozvao je na večeru?

— Ne... Interesovala se o samom brodu...

— To bih ja mogao bolje da joj objasnim — prekide ga prvi oficir.

— Smetam li, možda?

— Ne ponašaj se kao dete — rekla mu je devojka ljutitim glasom. — Zašto nisi došao po mene kad si obećao?

— Imao sam posla...

— Ali, ja nisam. Ralf je bio dobar da mi se nađe pri ruci u međuvremenu...

— Da, ume on to — potmulo je nagovestio Drip.

— Čekaj, imam utisak da bi se i pobio sa mnom? — nasmejao se Bejker.

— Ne mogu ovde, degradirao bi me Hekmen. Ali, ako si čovek, siđi u kotlarnicu...

— Dosta! — uzviknu Bel. — Idite obojica od mene. Hoću da budem sama! Ponašate se kao... kao...

— Ja imam prava da se tako ponašam — prasnu Drip. — Ti si mogla prekosutra da budeš moja žena, umesto što si rešila da gutaš prašinu sa Ozarka!

— Nećemo o tome više!

Alfiju Bestu bi neprijatno što je nehotice morao da prisustvuje ovakvom razgovoru.

— Grom i pakao — javi se Bejker — nisam znao da si tako lud! Šta si uopšte pomislio o nama? Da sam znao...

— Ali, znaj sada: dalje od nje!

Brodski detektiv je ućutao. Činilo se da odstupa. Međutim, to ćutanje bio je samo znak da se savlađuje pred gošćom.

— Slušaj, Dripe! Ja nisam tvoj mornar, meni nećeš zapovedati...

— Mogu ja i drukčije — nagovesti mu oficir.

— Stanite — viknula je Bel, ali sa zakašnjenjem.

Ogromna šaka Mjulkata Dripa

već je opisala luk i iznenada se zaustavila na Bejkerovom licu.

Detektiv je posrnuo.

Da nije iza njega bilo zida od brodskog saluna, sigurno bi se opružio koliko je dugo.

Protiv snažnog Dripa, on je šakama imao malo šanse.

A da potegne na nenaoružanog čoveka nije mu palo na pamet.

Učinio je najbolje što je mogao. Okrenuo se prema zanemeloj devojci i dobacio.

— Oprostite, imam posla...

Ostatak njegovih reči prekinuo je gromki povik u salunu, gde je Mej Mejson otpočinjala svoj program. Posle toga je krenula brza muzika, praćena zvižducima.

Ralf Bejker podiže svoj šešir sa poda, otrese o koleno, a onda se udalji.

To je htela da učini i Bel, ali Drip je povuče za ruku.

— Naš razgovor još nije završen — rekao je, ali više ne tako osoro.

— Kuda ćeš?

— Sada si sve rekao — odgovorila je devojka.

— Kako?

— Tvojim ponašanjem dokazao si da je moja odluka bila ispravna. Ništa od tog venčanja, Dripe!

— Ali... ali mi se volimo?

— Misliš da za sobom ostavljaš prebijene sve ljude sa kojima stanem na ulici? Smešno! Malo sam te poznavala, više preko pisama, ali, dobro je da se ovo desilo!

— Dobro? Ti to nazivaš dobrim, mlada damo? — cinički se nasmejao oficir. — Mesečina, prigušena svetla, vas dvoje na palubi i njegova slatkorečivost ti prija kao melem...

— Sve više me uveravaš da je naše poznanstvo pogrešno — polila ga je ona odgovorom.

Drip je zanemeo.

— A sve ovo vreme koje je prošlo?

— Prošlo je!

— Tek tako? Ja to neću da dozvolim...

— Ničim ne možeš da popraviš — rekla mu je u lice — a da upotrebiš silu, pazi se: ja nisam krhka kao što izgledam!

Drip šakom pokri čelo, kao da se budi iz nekog sna.

— Ne znam šta je — mrmljao je. — Zašto se sve ovo tako desilo? Reci, nije u pitanju drugi muškarac?

— Da jeste, rekla bih ti.

— Ja sam onda zaista budala — zaključio je on.

— Onda laku noć!

Nije se osvrnula za njegovom isispruženom rukom.

Iza stuba, Best je preklanjao u sebi oficira da ga ne opazi.

Brod je izbegao malo rečno ostrvo i približio se desnoj obali reke. Bila je prekrivena gustom šumom.

Odjednom, malo zvono sa gornje palube odjeknulo je u večeri na uzbunu. Bio je to, u stvari, poziv mornarima i oficirima na opreznost.

Mjulkat Drip se vratio u stvarnost; zategao je svoju bluzu, namestio kapu, i izišao iz senke, u

trenutku kada su dva mornara trčala na pramac.

— Šta je to? — viknuo je na njih.

— Dereglija, gospodine — obavestili su ga. — Ispred nas!

— Jedna?

— Da! Čini se da je usamljena. Bez posade.

— Jedna od onih, hm?

Drip im se pridruži.

Alfi Best se pitao da li da i on pođe na tu stranu, ali ipak odluči da ostane na svom mestu.

Istovremeno, prvi oficir je uz put objasnio putnicima na palubi o čemu se radi i nagovorio ih da se ponašaju kao da se ništa ne dešava. Dao je svoju časnu reč da to nije ništa, i na tome je ostalo.

Oni su se za svaki slučaj povukli u odaje.

Noć je bila grozničavo svetla od mesečine. Gorela je reka, gorelo je nebo, gorele su šume.

Bio je to čudesan treptaj, pred čijim se praiskonskim nemim zvukom čovek oseti bedan i u isti mah srećan što postoji s njim.

Na pramcu se nalazilo nekoliko momaka sa dugim motkama.

Drip se pridrži za glavni stub. Levo, na „panju" za koji se vezuje užad pri pristajanju za dok — sedeo je Dok Holidej.

— Bolje da se sklonite, mister — upozori ga Drip — jer ove stvarčice mogu da udare kao grom i da vas' bace u vodu!

Kockar se podiže i krenu, ali ne prema palubi, već na sam pramac.

Drip nije bio načisto šta oseća prema tom vražjem revolverašu. Bio je tajanstven, ćutljiv ali i nenametljiv. I iskrsavao je uvek negde gde mu se najmanje nadaš. Umesto uz neko piće i lepu devojku, u jednom od brodskih mesta za zabavu, ovaj čovek se zabavljao na pramcu, posmatrajući reku.

Mornari su napregnuti čekali „dodir" sa dereglijom.

Struja Misisipija terala je „Slatku Suzi" pravo na nju.

— Otkud baš ovde? — pitao se glasno Drip.

— Nemam pojma, gospodine — odgovorio je najbliži mornar — oni obično lutaju kraj pristaništa i naselja...

Dereglija je bila neka vrsta malog broda-čamca. Mogla se nabaviti za jeftine pare i uglavnom je služila za ribolov u dokonim časovima.

Nekada, njom su rekom putovali ljudi u potrazi za nenastanjenim predelima. Čitave povorke ovih brodića plovile su Misisipijem.

Na nju je čovek mogao da natovari svu svoju imovinu, stvari, stoku i svoju porodicu, a onda da krene krmaneći primitivno isturenim kormilom.

Kad bi našao ono što mu odgovara, čovek je na zemlji mogao taj „čamac" da rastavi, tako da od njega dobije odličnu drvenu građu neophodnu za podizanje kuće.

Dereglije su kasnije služile i za prevoz tereta kroz nesigurne tokove Misurija, Ohaja ili Misisipija. A po

završetku dnevnih poslova, ljudi su se okupljali na krovu, igrali uz muziku violina i malih harmonika, u ritmu neke narodne igre.

Izgledala je kao prepolovljeni sanduk.

Imala je visoku drvenu ogradu od dasaka, iznad koje se video samo mali deo prozora i ulaza. Posle toga je nastajao krov, ravna daščana površina na koju se moglo svašta smestiti.

Krmanilo se uz jednostavnu krmu i uz pomoć najviše dva vesla, odnosno motke kojima se odbijalo od obala i zalutalog rečnog granja i balvana.

Džordžijanac nije mnogo vremena provodio na vodi, a Mjulkat Drip nije bio raspoložen da mu objašnjava.

Čutali su i čekali.

Iza njih je noćni život broda nastavljao, ne hajući za prilike i neprilike koje su mogle zadesiti „Slatku Suzi".

Slip Sakson, drugi brodski detektiv, našao se u blizini pramca. Bejker mu je naložio da ne uhodi više kockara, ali isto tako i da ne zatvori potpuno oči.

Bilo je to istinsko olakšanje za mladića, koji nije želeo da izazove gnev ili netrpeljivost u slavnom kockaru. Bio je svedok njegovog umeća i sa kartama i sa koltom.

Ni pet Saksona ne bi moglo da mu se suprotstavi ako bi došlo do gužve.

Čemu onda samo jedan, on, da „brine" o Holideju?

Sad se činilo da na pramcu broda ima previše ljudi.

Sakson nije razumeo hladnoću s kojom je dočekan od strane prvog oficira, jer nije znao za njegov sukob sa Bejkerom.

— Čudno — rekao je — da se ovuda muvaju lutalice?

— Da, i meni je čudno — progunđao je Drip.

— Lutalice? — ponovi Holidej.

Sakson se okrete.

— Lutalice, to su dereglije koje voda, na neki način, odveže od obale i ponese, rekom. Sretali smo takve, i samo ih motkama odgurnemo dalje.

— A ako udare?

— Malo potres i neznatno oštećenje... Ništa strašno.

— A ako prenose dinamit?

Sakson nabra obrve.

On i Drip iznenada izmenjaše poglede.

— Šta hoćete time da kažete? — upita prvi oficir.

U kockarevom glasu je osetio da ima nečega. Ne bi on tek tako izgovorio jednu takvu primedbu. Kao da je nešto znao!

Ali, sada je na Holideja bio red da bude neraspoložen za priču.

Gledajući kolut dima kako se penje uvis, čovek iz Džordžije je u mislima pozivao imena, o kojima je sigurno i čudljivi oficir morao čuti, a takođe i Sakson.

Dereglija se približavala sve više.

— Ne čini li vam se da njom neko upravlja? — upitao je kockar.

— Ja ne vidim ništa — rekao je Sakson.

— Ako krmani, ne mora da se vidi, pogotovu noću — dodao je Drip. — Ali, zašto bi neko krmanio? S kakvim razlogom?

— Govore li vam nešto imena Klemens, Knegs... Genstok... Ramirez?

Kao da je grom pukao kraj Saksonovih i Dripovih ušiju.

Odmakli su se istovremeno od kockara, ne dolazeći do reči.

Taj čovek je izgovorio imena najpoverljivijih Peridžovih momaka. Šta je on znao o njima? Kakve je veze imao s njima? Kome je pripadao?

— Mister — polako se povratio Drip — rekli ste četiri opasna imena. Otkud ih znate?

— Iz Karedo Sitija. Tamo su od onog malog slepog putnika hteli da saznaju gde se nalazi skladište drva kojim će se „Slatka Suzi" snabdeti uz put.

— Ali... zašto?

— Nameravali su da u nekoliko trupaca postave malo dinamita, kako bi sve to lepo eksplodiralo u ložionici.

— Prokletstvo! — ote se Saksonu.

Za trenutak su svi zaboravili na deregliju.

— Rekoste nameravali? — zadihano upita prvi oficir. — Znači li to da nisu uspeli? Ako jesu...

— ... onda uskoro možemo u vazduh? — dopuni ga Sakson. — Izgleda mi smešno — dodade. — U stvari, nemoguće!?

— Šta je bilo s njima?

— Dečak nije znao takvo mesto — produžio je kockar — a oni su hteli i mene da uvuku u družinu. Oko toga smo se sporečkali.

— Do vraga, kako vam je uspelo...?

— Da ostanem živ? To mi, na žalost, još uvek uspeva — mirno uzvrati Džordžijanac. — A što se njih tiče, oslobodio sam ih oružja i konja za duže vreme.

— To nije sve što imate da kažete? — iskosi se Drip.

— Ne!

— Onda recite!

Holidej odbaci opušak u vodu.

— Ne verujem da su imali vremena da pretražuju obalu zbog drva. Možda su krenuli na jug, pronašli neku deregliju, ukrcali se sa dinamitom u nju i čekaju trenutak da izazovu pometnju i eksploziju...

— Šta? — trže se Sakson, instinktivno zgrabivši kundak svog oružja za pojasom. — Mislite da...: da u deregliji...

— Rekao sam: možda. Možda nema ništa?

Detektiv se okrete prema Dripu.

— Šta ti misliš? — upita.

— Ne znam — odgovorio je oficir. — Ti si za obezbeđenje, tvoje je da odlučiš.

— Potražiću Bejkera...

— Ja bih pre potražio puške — dobaci Holidej.

Sakson je zastao neodlučno.

Dereglija će možda već biti sasvim blizu, a on neće pronaći svog kolegu. Morao je da odluči odmah, na licu mesta.

Sme li se osloniti na kockareve sumnje?

Ako uzalud izazove puconjavu, može da se oprosti od svog posla.

A ako dozvoli da neko strada, ne računajući na brod, onda bolje da skoči u vodu!

Međutim, Peridžovi ljudi sigurno neće odustati od prljave rabote ako ih je gazda najmio za to. Pošto nije uspelo sa podmetanjem eksploziva u drva, oni će smisliti nešto novo.

Možda baš to što je nagovestio Holidej?

— Slušaj, momče — prenu ga metalni kockarev glas — mene se to sve ne bi ticalo, da na ovom brodu nismo ja, žene, deca...

— A ako niste u pravu? — brzo upita Sakson.

— Šta treba da radimo?

— Moraš odmah da odlučiš.

— Pogledaj — pokazao je Holidej prema dereglji — ovde neće biti potrebne motke.

— Zašto ne?

— Jer nekome tamo, unutra, stalo je da ne udari u pramac već samo da očeše sa strane. On to zapravo tako i pokreće krmu.

Mjulkat Drip nije više mogao da ostane ravnodušan. Ako mu je zamerio Bejker, zašto bi puštao mladog Saksona da se peče na sapstvenoj vatri?

Uostalom, i on će snositi deo krivice ako nešto ne preduzme.

— Bišope! — pozvao je jednog mornara. — Trči u magazin i donesi šest pušaka. Brzo!

— Razumem!

Uskoro je svako dobio po oružje. Jedino je Holidej ostao pri svojim koltovima. I, začudo, stajao je uspravan, kao da sebe nudi za metu!

— Čim se približi — rekao je — pucajte. Ciljajte u otvore, nikako u daske i krov.

Polegli su na pod.

Džordžijanac stade uz stub, raskopčanog kaputa.

Dereglija se približavala, poput mrtve ribe izvrnute na leđa.

Desilo se upravo ono što je Holidej pretpostavljao: brodić je izbegao „za dlaku" pramac „Slatke Suzi" i skrenuo u levo.

— Sad! — zaurla Sakson.

Puške su sevnule.

Činilo se da pramac gori.

Nemilosrdno su pražnjeni magacini i izgledalo je da svako zrno pogađa. Nijednom nije zapljusnula voda.

Iza stuba, Džordžijanac je iz oba „linkolna" sejao vatru.

Čuo se krik!

Preko drvene ograde dereglije ne ko telo je skliznulo u reku.

— Pa... tamo stvarno ima nekoga! — dreknuo je Sakson.

Dereglija se odvoji od broda nošena strujom.

Čovek u reci više se nije pojavljivao.

Ali, zato se pojavio drugi. Peo se na krov i divlje mahao rukama. Jasno su ga videli na mesečini a zatim čuli njegove povike.

Nisu ga razumeli, a nisu ni prestajali da pucaju.

— Stoj! — naredi Sakson.

Ali, bilo je kasno.

Možda poslednje zrno, ili neko pre njega, pogodilo je neočekivano u pravo mesto!

Odjeknula je eksplozija, suknuli su plamen i dim, i sa komadima drveta u tom kovitlacu raspadanja našao je smrt i čovek sa krova.

Na brodu je nastupio tajac.

Prestala je muzika, prestali su razgovori. Svi su ostali na svojim mestima, plašeći se da pođu i vide u čemu je stvar. Pomišljali su na najgore, ali začudo, brod je plovio i dalje.

— Eeno ga! — povikao je mornar Bišop i pokazao rukom u vodu.

Ugledali su telo nekog čoveka. Davao im je znake.

— Pruži mu motku — naredi Drip.

— Ne vredi — odgovorio je ovaj — beži od nje!

— Poruči gore da zaustave mašine — gurnu Drip jednog mornara. — Ti, Bišope, skači za njim! Pazi, možda je naoružan.

— I ja sam — odgovori ovaj, stavi među zube jedan kratak, čvrst lanac i baci se preko ivice u vodu.

Parobrod je usporio, viltovi su prekinuli da nabacuju vodu i da zapenušavaju Misisipi.

Ralf Bejker je ispred grupe najradoznalijih potrčao na pramac. Međutim, sve je već bilo gotovo.

Bišop je nosio na leđima nekog čoveka, upola udavljenog.

Mjulkat Drip zaustavi gomilu koja je hrlila na pramac.

— Vratite se! — povikao je. — Nastavljamo dalje, imali smo nepredviđenu tačku u programu.

— Kako?

— Šta se dešava?

— Šta je eksplodiralo? Brod?

— Ma kakav brod, vidiš da je čitav. Samo si me prekinuo kad sam imao četiri dame, budalo!

— Je li to neka šala ili...

— Bio sam već zadremao, kad je puklo! Mislio sam da me to žena budi! Preznojio sam se.

— Da nisu rečni gusari?

— Koga to vade iz vode? Samoubica?

Takvi i slični povici upućivani su Dripu. On je međutim raširenih ruku davao do znanja da nema prolaza.

— Žaliću se kapetanu — vikao je sudija Lajk Porta.

— Hajdemo zajedno? — predloži Drip.

I povede zbunjenog čoveka sa sobom.

— Raziđite se — preuzeo je Dripovu ulogu Bejker. — Sve je u redu. Malo uzbuđenja, ali zabava se ne prekida! Sve je u redu!

— U redu? A ono? — pokazivao je jedan na levu stranu, na ostatke dereglije.

— Ne znamo šta je, ispitaćemo.

— To nije odgovor!

— Dođi bliže da ti šapnem pravi odgovor...

Čovek ućuta, sleže ramenima i povuče se.

Za to vreme, Bišop je bacio davljenika na pod i stao mu nogom na stomak. Pritisnuo je malo, i voda je pokuljala na usta.

Čovek se zagrcnuo, zakašljao, opsovao, a onda ponovo klonuo.

— Koga to vidim? — nagnuo se nad njim Slip Sakson. — Glavom i bradom Majk Genstok!

Lupež je otvorio jedno oko.

— A Kengs? — prostenjao je.

— Ako je ono bio on na deregliji, onda te čeka u paklu! Što se tebe tiče, pre toga ćemo malo propevati o Peridžu.

Genstok zatvori oko.

— Nosite ga u kavez i vežite! — naredi Ralf Bejker.

Sakson se okretao oko sebe ne bi li ugledao kockara.

Međutim, Holidej više nije bio kraj stuba.

U stvari, nije se uopšte video u blizini.

— Sad pričaj po redu — prenu ga Bejkerov glas.

XIV

Alfi Best je jedva odoleo iskušenju da se ne pridruži ostalima koji su posle eksplozije hrlili na pramac. Međutim,, bilo bi zaista čudno da se posle svega ne pojave Henšo i Frobs.

Zašto su sedeli u mraku? Nije bilo vreme za spavanje.

Da li su se unutra nalazila obojica ili samo slepac?

Bestov instankt je ponovo proradio: osetio je da mora da čeka.

To mu se uskoro isplatilo.

Kada se činilo da je brod ispražnjen i nagnut napred, od silnog pri tiska putnika na prednjem delu, kabina se tiho otvorila.

Best se ukoči.

Pojavili su se točkovi kolica, plav kasto ćebe preko nogu, a onda i Frobs, u tamnim naočarima, umotan u šal.

Iza njega se nalazio Henšo.

Okrenuo se nekoliko puta oko sebe, a onda žurno pogurao kolica prema stražnjem delu „Slatke Suzi".

Pošli su po plen, pomisli Best i odusta od namere da ih zaustavi.

Neka ga odvedu do skrovišta, a posle će imati u šakama oboje: i zlato i lopove.

Henšo je zaustavio kolica kraj ograde.

Tu, odmah, nalazilo se skladište džakova sa žitom, koje je u Sent Luis poslato iz Kvinsija.

Da nije u jednom od džakova, pitao se Best. Lukavo, ali vrlo neoprezno s njihove strane.

I zaista, Henšo je odvojio jedan džak i stavio na Frobsovo krilo.

Šerifov pomoćnik se na prstima došunjao do stuba velikog brodskog trema. Kolt je držao u ruci, otkočen i spreman na akciju.

Bio je sasvim blizu.

Imao ih je!

— Polako, momci — presekao ih je i izišao na mesečev krug ispred trema. — Da vidimo šta to imate!

Rej Henšo je odvojio ruke od bokova. Best primeti da je opasao kolt.

— To je neka greška, šerife — rekao je promuklo. — Zašto nas pratite stalno?

— A zašto ti guraš stalno ta kolica, Henšo? — upitao je Best.

— Ne razumem.

— Razumećeš kad otkopčaš opasač — naredi Best.

— Grešiš, šerife — kazao je Henšo, ali ga je ipak poslušao.

Kolt je pao na daščani pod, a Best ga čizmom odbaci dalje od sebe. Učinio je to prilično nepažljivo, tako da opasač skliznu preko ivice i pade u vodu.

— Šta se dešava, Reje? — pitao je Frobs, trgnut iz ukočenosti. — Ko je to?

— Ovde gradski zatvor iz Kvinsija — dobacio je Best. — Zašto malo ne protegliš noge, Frobse?

— O čemu on to govori, Reje?

— Izgleda da zna — dobacio je Henšo.

— Bacite taj džak dole. Je li sve unutra?

— Ovo je žito, šerife — napomenu mu Henšo.

— Da, zlatno žito.

— Uverite se da je tako, evo.

I on spusti džak na pod.

Best vrhom čizme opipa i na svo je zaprepašćenje zaključi da u njemu nema ništa čvrsto. Nijedna zlat na poluga.

To je zaista bilo žito!

— Šta to znači? — upitao je, osetivši da nešto ne valja u celom ovom slučaju.

Frobs pokrenu rukama točkove i okrete se licem prema Bestu.

Više nije imao tamne naočari.

— Izvadi lagano ruke ispod ćebeta — naredi mu šerifov pomoćnik, predosećajući da pod njim drži kolt. — Brzo... ili pucam.

— Evo, šerife — posluša ga Frobs i obe ruke podiže uvis.

— Dakle, nisi slep — dobaci Best.

— Nisam! Nisam ni bogalj!

— Sve se uklapa — klimnuo je glavom ovaj — ali, ne vidim zlato.

— Ne vidimo ni mi, šerife! — podrugnu se Henšo.

— Skini sad ćebe — naredi Best.

Frobs učini što mu je naređeno.

Nešto ne valja, razmišljao je šerifov pomoćnik. Suviše su popustljivi i pitomi.

— Sad ustani!

Frobs stade na svoje noge.

— Hoćeš da nas ubiješ? — upita Henšo.

— To nije moja stvar, džentlmeni — odgovorio je Best. — Sud će odlučiti vašu sudbinu.

— A mi tvoju — zacereka se

Frobs. — Vidiš li nekog u blizini, Reje?

— Ne, zasada.

— Da mu kažemo?

— Samo izvoli!

Frobs pokaza na upereni Bestov kolt.

— Kad ste ga poslednji put proveravali, šerife?

— Ne oteži, pričom mi nećeš zamazati oči — prekide ga Best.

— Prazan ti je, samo da znaš.

— Blef na koji se ni deca ne hvataju.

— Onda povuci ako misliš da ble firam? — kezio se sedobradi. — Potplatili smo stjuarta da ti isprazni magacin dok si se ti oblačio. Sećaš se? On je došao da promeni rublje, ali, zamenio ti je kolt. To nije tvoj, šerife! Pogledaj.

— Ostanite samo na svojim mestima — posavetova ih Best.

— Tog stjuarta znamo odavno — nastavio je sad Henšo. — Pripadao je bandi Kida Galoveja i namerava da počne novi život. U zamenu za ćutanje, predložili smo mu da obavi malu trampu. Niko neće znati... niko!

— Taj stjuart mora da je nebeski anđeo — podrugnuo se Best. — Ovde je posada proverena. Čiste prošlosti.

— Ili bez prošlosti? — smejuljio se Frobs. — Sve je isplanirano, šerife. Znali smo da nas uhodiš, da nas čekaš iza stuba. Sve smo znali. I da ćeš poći za nama, bilo gde da krenemo. Srećom, svi su otrčali napred. To nam olakšava posao.

Rekavši to, Bagi Frobs iz pojasa isuka dugi, oštar nož.

Henšo ga obiđe sa druge strane.

— Poslednji put vas opominjem da mirujete — zaoštri glas šerifov pomoćnik.

Ali, Frobs se pakleno cerio.

Best povuče obarač. Ciljao je u rame.

I ništa!

Igla je udarila u prazno!

Povukao je još nekoliko puta, očajnički misleći na to da su ga zaista nasamarili!

Sledećeg trenutka o vrat mu se obesi Henšo.

Razjareni Best ga lako prebaci preko glave. Lupež je tresnuo tako da su se daske zatresle.

Međutim, Frobs mu je već zario nož u slabine!

Best s uzdahom klonu na kolena.

— Brzo — požurivao je Henšo.

Podigli su nesrećnog mladića preko ograde i sunovratili u hladne talase Misisipija.

U tom se iza njih začu prigušen krik.

Okrenuli su se kao na iglama.

Bel Simons je s užasom prisustvovala sceni. Pošla je i sama da vidi kakva je to buka napolju, a naletela je na ubistvo.

Jurnula je da se sakrije.

— Drži je! — zareža Frobs.

Henšo je sustiže u nekoliko skokova i na vreme zapuši usta. Devojčin krik zamro je među njegovim prstima. Za to vreme, Frobs je pogurao ispred sebe kolica.

Pošto se devojka divlje otimala, Henšo je morao da je onesvesti udarcem za vrat. Onda ju je bacio na leđa i zajedno sa partnerom uleteo u kabinu!

U poslednji čas!

Ljudi su već dolazili sa pramca, da se vrate pokeru ili piću.

Za Henšoa i Frobsa nije više postojao problem u obliku šerifovog pomoćnika.

Ostala je devojka.

Frobs gurnu svog kompanjona napolje.

— Idi, neka te vide pred kabinom — dreknuo je.

— Kakve to ima veze...

— Ima! Misliš da se nestanak šerifa neće primetiti?

— Pa?

— Odlazi!

Rej Henšo gunđajući iziđe napolje.

Pogledao je oko sebe.

Mesto na kome je stradao Alfi Best bilo je zaklonjeno od pogleda s gornje palube. A dole nije bilo nikoga osim Bel Simons.

Sreća je zaista pratila hrabre, rezonovao je lupež.

Ljudi su glasno komentarisali događaj. Mada ih nije mnogo razumeo, Henšo se pomeša sa gomilom. Morao je da zna o čemu se zapravo radi. A najbrbljiviji je bio sudija iz Lajk Porta, Loni Harden.

On je grdio posadu, kapetana, kompaniju, sve redom, zato što putnicima priređuju neočekivane prizore, koje njegovo srce možda ne može da podnese.

Henšo mu je povlađivao i tako raz birao celu situaciju.

U deregliji su bili Peridžovi dezer teri, ali su ih momci sa „Slatke Suzi" na vreme prozreli, otvorili vatru i digli deregliju u vazduh zajedno sa jednim lupežom. Drugi je iskočio u reku, ali, nije odmakao daleko. Našao se zarobljen na brodu.

Henšo je zastao pòred kabine, svestan da je primećen.

Onda se zadovoljno osmehnuo i ušao unutra.

— Dakle? — upita Frobs.

Njegov kompanjon mu kratko ispriča.

— Sve nam ide na ruku — zadovoljio se Frobs.

— A ona? — pokaza Henšo na Bel. — Hoćemo li i nju preko ograde.

— Budalo! To bi bilo previše...

— Ne misliš valjda da je pustiš?

— Ne znam — zamisli se Frobs. — Zadržaćemo je ovde kod nas.

— U kabini? Vriskaće...

— Neće! Biće sa nama do Sent Luisa, a kada se iskrcamo, svejedno mi je šta će da priča.

— Juriće nas zakon. To je glupa ideja, ja bih nju likvidirao...

— Zasada nam treba — odbio je Frobs. — Kao talac. Ako kojim slučajem stvari krenu nizbrdo, zaštitiće nas.

Henšo se sruči na stolicu i baci šešir na ekser iznad umivaonika.

— Ne sviđa mi se to — mrmljao je.

— Ni meni... Ali moramo da čekamo.

— Zar nisi video? Ona je prijateljica onog oficira, taj će prevrnuti ceo brod da je nađe.

— Nema prava da ulazi u privatne odaje. A mi nemamo razloga da je diramo, zar ne? Pre neko drugi,

mladi, kao što su onaj brodski detektiv ili kookar.

Henšo odmahnu rukom.

— U redu, do Sent Luisa je s nama, ćutaće. Kako zamišljaš nastavak?

— Otići ćemo u grad, kod Mekgvajera, ti ćeš se preobući, ja ću prohodati, a oni će tražiti slepca i njegovog pratioca.

— Izigravaćeš slepca sve vreme dok je ona ovde?

— Zašto ne? Vezaćeš je za moju ruku i naglasiti da ću pucati čim se malo pomakne ili vikne.

— Prevariće te.

— Neće! Ti ćeš izlaziti iz sobe samo kad je neophodno.

Henšo je neprestano odmahivao glavom.

— Slušaj, Bagi... Treba još dva dana da provedemo na ovom brodu. Treba devojku hraniti, treba je sakriti kad dolazi stjuart da promeni čaršave... Kad pomenuh stjuarta, misliš da će onaj naš, iz Kidove družine, ćutati?

— Moraće!

— U svakom slučaju, ova cura je bure dinamita u sobi.

— U redu — prasnu Frobs — bacićemo je u vodu sutra. Neka ostane noćas. Jesi li zadovoljan?

— Nisam mnogo... Znači li to da ću spavati na podu?

— Možeš i u mojim kolicima... Za promenu.

Bel Simons se pokrenu na postelji.

Frobs stavi naočari i sede u kolica, bacivši preko kolena ćebe.

Glava mu klonu na prsa. Izgledalo je da spava.

XV

Noć je protekla bez novih uzbuđenja.

Razlike je bilo jedino za Mjulkata Dripa, jer je našao zaključana vrata kod Bel Simons. A u Bejkerovu kabinu cele noći nije zavirio Alfi Best. Detektiv je pomislio da je dugokosi šerif našao negde prijatniji krevet nego njegov.

Tišinu jutra narušavao je zvuk usne harmonike, na kojoj je svirao jedan ložač iz noćne smene. Nalazio se na skalupljenim ceradama kojima se pokrivao teret u slučaju kiše.

Za početak, mali Kornet Vud dobio je posao perača sudova u velikoj brodskoj kuhinji. Početak nije baš bio slavan, ali, nešto je moralo da radi. Nije se bunio.

Na vrata Bejkerove kabine srućila se prava kiša udaraca.

Detektiv, koji je među poslednjima otišao na počinak, bunovno je skočio sa postelje i dograbio kolt iz futrole.

Onda je stisnuo oči, protresao glavom nekoliko puta i vratio oružje za opasač na stolici.

— Ko je, grom i pakao! — viknuo je.

Udarci su postali još žešći.

— Ko je?

— Otvaraj, Ralfe — prepoznao je Dripov glas — ili ću provaliti unutra!

— S njim nešto nije u redu — promrmljao je Bejker za sebe i dovukao se do brave.

Otključao je i našao se pred smrknutim licem prvog oficira „Slatke Suzi".

— Gde je? — upitao je, zverajući po kabini.

— Ko, do đavola! — prekipi detektivu.

— Ona, Bel Simons... Je li kod tebe?

Bejker prevrnu očima i podboči se. To je već prevršilo svaku meru.

— Tražiš je ovde? — planu. — Misliš da je držim pod jastukom?

Drip baci još jedan pogled po kabini i lice mu izgubi nešto od nabusitosti.

— Onda ne razumem — procedio je. — Ne javlja se iz svoje kabine!

— Tražio si je? — upita Bejker i pogleda na džepni sat na noćnom stočiću. — Nije mnogo rano, ali ni kasno za devojke... Lupao si?

— Lupao? — sleže ramenima prvi oficir. — Skoro sam ih razvalio, ali, dalje nisam smeo, jer su počeli neki sumnjičavo da me gledaju.

— Ne sviđa mi se to — poče detektiv da navlači košulju. — Ni Best nije dolazio cele noći.

— Valjda ne povezuješ njih dvoje...

— Do vraga — razbesne se Bejker — ima li u tvojoj glavi još nešto osim crnih, ljubomornih misli? I kako ti je palo na pamet da je tražiš ovde? Zar si pretpostavljao da spava sa mnom?

— Pa... ja sam...

— Ti si budala! Ako tako misliš o njoj, onda je u pravu što te je ostavila!

— Ja se još nisam predao — dobaci Drip.

— Hajdemo.

Sunce je već visoko odskočilo, na puštajući svetlozelenkastu liniju šuma na istoku. Daleko, ispod njega, razvlačila se magla, kroz koju su sunčevi zraci propadali u duginim bojama.

— Jesi li primetio nešto sumnjivo? — pitao je Bejker dok su se približavali kabini.

— Ništa! Sve izgleda normalno.

— Osim njenog ćutanja.

Zastali su ispred vrata.

Bejker je pokucao, mada nije verovao da će se neko odazvati.

— Da razvalimo? — predloži Bejker.

— Moram da se konsultujem sa kapetanom.

— Onda požuri... Ali, čekaj! Zar ne možemo nekom žicom?

— U svakom slučaju, Hekmen mora da zna.

Drip otrča prema zapovedničkom tornju.

Za to vreme, Bejker je razgledao vrata, ponovo pokucao diskretno, omirisao vazduh, tražio bilo kakve otiske koji bi mu mogli reći nešto više o zagonetnom ćutanju Bel Simons.

Nije našao ništa.

Iz saluna u kome je uveče imala tačku Mej Mejson, izišao je Dok Holidej.

Prošle noći nije viđen u kockarnici.

U salunu se zadržao vrlo kratko.

Barmen je rekao da su mu samo u sobu odneli bocu brendija.

Momak koji je odneo piće, čuo je suvo kašljanje, ali nije uspeo da uđe. Proturio je bocu kroz odškrinuta vrata i dobio dva dolara napoj nice! Hteo je da vrati, ali, gost više nije otvarao.

Konobar je napojnicu odmah prijavio.

Ovog prepodneva Holidej je izgledao prilično bled i iznuren. Pa ipak, nije izgubio ništa od svoje samouverenosti i elegancije.

Bacio je s gađenjem tek upaljenu cigaretu i zgazio petom čizme.

Uto je i Drip stigao, mašući rukom.

— Šta je rekao?

— Da otvorimo, ali, što pažljivije.

Bejker iščačka odnekud komad žice i stavi u bravu.

Nekoliko časaka se petljao da je otvori, što mu je uspelo posle prilično dugog vremena.

Unutra nisu zatekli nikoga.

— Nema je! — s nevericom izreče Drip.

Postelja je bila netaknuta, koferi, osim jednoga, neraspakovani. Onako kako su bili doneseni.

— Ne shvatam — sa zebnjom je procedio, okrećući se oko sebe. Nije smeo da izgovori ono najstrašnije — da je kojim slučajem pala u reku!

— Moramo se raspitati da li je neko video — predloži detektiv.

Drip pokaza na kockara.

— On se svuda nađe — reče. — Možda on nešto zna?

— U restoranu i u salunima nije bila — prebrojavao je na prste Bejker. — Preostaje samo paluba. Možda u onoj gužvi posle eksplozije dereglije?

— Nemoj da izgovoriš ono što mi sliš — opomenu ga Drip.

— Moramo biti sigurni. I za Besta!

— Samo bez panike. Ne želim da se šire glasine. Moramo da tražimo diskretno...

Drip nije bio mnogo taktičan, kada je prišao kockaru i napomenuo mu sinoćni incident sa dereglijom. U stvari, hteo je da mu se zahvali u ime kapetana i Filbertove kompanije što je svojom pronicljivošću spa sao „Slatku Suzi"...

— ... možda nisam bio baš najlju bazniji sinoć, ali sad mogu da izrazim kapetanovu i svoju...

Holidej pogleda prvo Bejkera a onda u oficira.

— Ne verujem da samo to imate na umu? — rekao je dosta izmenjenim glasom, promuklim i oporim.

— Pa, mislio sam da se izvinim i da vam zahvalim, ali, čini mi se da to nisam uradio najspretnije.

— Nešto se desilo?

— Upravo to — umeša se Bejker, ali tiho. — Ne želimo da se to pročuje, ali... nestala je jedna osoba.

— Ko to?

— Ona putnica iz Lajk Porta. Nema je u kabini, nije ni prenoćila. Da li ste je videli?

Holidej odmahnu glavom.

Dripovo razočarenje bilo je neopisivo.

— Sigurni ste?

— Rano sam se povukao sinoć u sobu.

— A onog šerifa?

— Zar je i on nestao?

— Čini se... Jedino ako se nije uležao kod neke cure, ali, koliko poznajem Besta, taj se ne zabavlja kad je u lovu.

— Možda od toga treba početi — zaključi Dok.

Znali su na šta je mislio Džordžijanac: Alfi Best je lovio sumnjive, u vezi pljačke Morganovog zlata.

Ali, koliko su Henšo i Frobs stvarno sumnjivi? On ničim to nije mogao da dokaže. Samo je sumnjao i pratio, sledeći svoj instinkt.

— Nemamo pravo da sumnjamo — rekao je Bejker. — Nemamo nikakvih dokaza da su oni umešani.

— Ali, radi se o Bel! — raširio je Drip ruke. — Ne želim da mislim da joj se nešto desilo! Nemoguće!

— Ali ipak je nema — zaključi Bejker, grizući donju usnu. — To mi se prvi put dešava u ovom poslu — dodao je — prosto ne znam kakva se to nesreća popela na brod?

— Onaj slepac — promrmljao je Drip.

— A možda ja? — dobaci Holidej.

Bejkerovi prsti čvrsto obuhvatiše metalnu ogradu. On je snosio odgovornost ako se nešto desi putnicima. Međutim, jedan ili dva čoveka ne mogu da budu anđeli-čuvari svakome!

— Kad bih samo znao — zapretio je nekom nevidljivom.

— Taj Best — dodao je Holidej — imao je instinkt. Mora da je imao dobar instinkt.

— Šta time hoćete da kažete?

— Putovanje postaje dosadno — nastavio je Džordžijanac — dosadan je poker, dosadna je muzika, do sadi brendi. Ali je dosadno sedeti skrštenih ruku.

— Nama neće biti dosadno — na roguši se Drip. — Ne mogu tek tako sa brda nestati dve osobe!

U tom im se približi Slip Sakson, kome je Drip javio da pregleda dobro svaki kutak prostorija.

— Nema ništa — raportirao je mladić. — Niko nije sinoć video šerifa, a ni devojku.

— Zar si se ti, momče, raspitivao glasno? — prasnu Drip. — Rekao sam ti diskretno!

— Pitao sam samo barmene...

— Onda nam ostaje da pitamo one na koje je Best sumnjao — pred loži kockar.

— Šta nam oni mogu priznati? — pitao je Bejker. — Sve će poreći! Nemamo pravo da ih optužimo bez dokaza, nemamo pravo da upotrebimo silu. Mi nismo policija, već nešto sasvim drugo.

— Vi nemate prava — složi se Dok — ali, imam ja.

— Kako?

— Niko mi ništa ne može — odgovorio je hladno — a mladi šerif mi se dopadao. Ne bih želeo da mu se nešto desilo. A ni devojci.

— Šta predlažete?

XVI

S krpom na ustima, Bel Simons se polako vraćala iz šoka. Bila je svesna svoje situacije i nije imala

nameru da je pogoršava uzaludnim otimanjem.

Rej Henšo joj je čvrsto vezao ruke, a drugi kraj užeta za Frobsovu stolicu.

Posle toga je posmatrao deo palube kroz prozorčić iznad ulaznih vrata. Video je, potom, da se približavaju Bejker i brodski oficir. Znao je da je primećen nestanak šerifa i devojke.

— Krenuli su — obavestio je svog partnera.

— Ko je?

— Onaj detektiv i oficir.

— Nećeš moći da ih odbijaš dugo. Ako budu uporni, iziđi pred vrata. I ne otvaraj ih širom!

— Ti budi spreman.

— Ne brini.

Nekoliko minuta proteklo je u napetom iščekivanju.

Zatim su se čuli udarci.

Henšo je ćutao.

Pod ćebetom, Frobs je zapinjao svoj kolt.

Pošto je kucanje postajalo sve nestrpljivije i upornije, Henšo priđe vratima.

— Ko je to?

— Bejker... Brodski detektiv. Hoćete li da otvorite?

— Zašto? Mom prijatelju nije dobro... Šta hoćete?

— Samo jedno pitanje.

— Onda sačekajte podne.

— Nije nam do čekanja, mister — javi se drugi glas, Dripov.

— Ne uznemiravajte putnike, čoveče — povisio je glas lupež. — Oti ći ću kapetanu da se žalim. Kakav je to način?

— Samo jedno pitanje...

— Pitajte! Čujem i odavde dobro.

S druge strane je nekoliko trenutaka potrajao tajac.

— Ne možemo vikati — javi se Bejker — ne želimo da se čuje.

Henšo potraži savet od Frobsa. Ovaj klimnu glavom.

On otključa vrata i samo ih malo odškrinu.

Ali, to je bilo dovoljno da jedna niklovana cev sa strane dodirne njegove nozdrve.

— Budite ljubazni, da vam nešto pokažemo — zamoli Bejker.

Šta da uradi?

Kako dati Frobsu znak?

Suviše blizu bila je velika cev. Suviše smrtonosna.

Zar su nešto nanjušili?

Htede da pokrene glavu, ali cev zadre u kožu i skoro ga raseče. Pomislio je kako bi izgledao da mu to eksplodira na licu.

Ali, Frobs je imao kod sebe adut.

Devojku!

Ništa im neće smeti, dok mu je ona na nišanu.

Henšo iziđe polako, s desnom rukom na leđima. Prstima je napravio znak kao da pritiska okidač. Valjda će Frobs shvatiti!

Ali, sve se desilo u magnovenju.

Snažna ruka Mjulkata Dripa povukla je iznenađenog lupeža napred, a istovremeno, sa strane iskrsnuo je Dok Holidej poput fantoma.

Njegova noga tresnula je o vrata svom žestinom.

U ruci je zablistao kolt.

Bagi Frobs je samo za trenutak odvojio oči od devojke i istrgao ruku ispod ćebeta.

Kockar opali.

Nije imao vremena da cilja u šaku, jer je banditova cev opasno skrenula prema Belindinom čelu.

Bagi Frobs je zadrhtao samo jednom, a onda mu glava klonu na prsa.

Bio je mrtav!

Rej Henšo je mogao naslutiti da su sve šanse propale. Umesto da im devojka posluži kao štit, ona je uverila drugu stranu da su sumnje šerifovog pomoćnika iz Kvinsija bile opravdane.

Ralf Bejker zavrnu Henšou ruku na leđa, a Drip upade u kabinu. Ugledao je Bel Simons, kako žudno udiše vazduh pošto joj je kockar skinuo prljavu krpu s usta.

Sve je bilo gotovo!

Henšo je mogao da izmišlja neku olakšavajuću priču, jer nije još uvek bilo dokaza da su oni ubili Besta i da imaju veze sa pljačkom.

Drip je izveo devojku iz kabine.

Za njima je izišao i kockar, gurajući invalidska kolica.

— Uvek sam se pitao zbog čega neko, ko nije slep, i ko nije bogalj, sedi na kolicima — rekao je.

Henšo ga pogleda s mržnjom.

— Imate li odgovor? — upitao je Bejker.

— Možda je tom odgovoru bio bliži i mladi šerif, ali je zakasnio da ga pronađe na vreme.

On grubo gurnu Frobsovo telo napred. Mrtvi lupež se skljoka na pod. Bel Simons pokri oči rukama.

Kockar se saže i rukama poče da opipava sedište.

— Prilično je debelo — primeti. — A ni kolica nisu tako laka kao što izgledaju.

— O čemu vi to...? — priđe Bejker.

— Dođajte mi onu šipku — zamoli detektiva, pokazujući prema ogradi.

Malo kasnije, on uvuče neobično oruđe u sedište i nekoliko puta pritisnu snažno.

Popustila je donja ploča, i pred zabezeknutim detektivom i oficirem razli se poznati, žućkasti sjaj metala!

Desetina zlatnih poluga prosu se po podu!

Rej Henšo pljunu i opsova.

— Proklet da si, kockaru! — doviknuo je.

— Ja i jesam već proklet — složi se ovaj i zakašlja se.

XVII

Tri dana kasnije, Bel Simons se ukrcala na voz za Springfild. Pred njom se pružalo dugo putovanje, kroz brda, pesak i neizvesnost.

Nije želela da je isprate.

Pa ipak, na stanici su se našli obojica: i Bejker i Drip.

Prvi joj je veselo mahao i poželeo srećan put, a drugi je gledao u zemlju, bled i potišten.

Stanični nosač je stavio prtljag iz nad sedišta, primio napojnicu, podi gao kačket u znak pozdrava i otišao.

Lokomotiva je pisnula, para je omotala točkove i šine su zadrhtale pod teretom koji se pokretao.

Ona uđe u kupe, skide rukavice i otkopča pelerinu.

Unutra se nalazio samo jedan putnik.

Učinilo joj se poznat. Dremao je u uglu, šešira natučenog na lice.

Imao je tamno odelo, belu košulju, i dršku levog kolta sa ukrasima od slonovače.

— Nemojte reći da i vi putujete u ovom pravcu? — skoro je viknula.

Holidej za trenutak podiže obod šešira.

— Zašto ne? — reče. — Ionako mi je dosadno...

I ponovo stavi šešir na lice...

KRAJ

SVA PRAVA PRIDRŽANA

Izdaje i štampa NIP „FORUM" Novi Sad, Vojvode Mišića 1
Odgovorni urednik: Svetozar TOMIĆ

Štampano: 26. marta 1976.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine. broj 413-279/73 od 10. maja 1973. godine.

NE ZABORAVITE SLEDEĆI BROJ DOKA HOLIDEJA

DAMA IZ ŽUTOG KAZINA

IZLAZI 7. MAJA 1976.

7. april 1976.